

Giới thiệu Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc

Ngũ Đại Gia Tộc: Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc

Editor: tudolangtuyet

Từ khi Diệp Lăng Tuyết được sinh ra thì đã bị vứt bỏ ở cô nhi viện hẻo lánh, chịu đủ mọi hành hạ từ bảo mẫu và những đứa trẻ khác. Nhấn nhẹn bốn năm, Diệp Lăng Tuyết cuối cùng cũng bộc phát, một đêm giết sạch tất cả mọi người trong cô nhi viện, sau đó cô được một đôi vợ chồng nhận nuôi, trở thành thiên kim của một gia tộc hắc đạo. Chỉ sau mười hai năm, cô đã bước lên ngôi vị cao nhất trong hắc đạo, là người khiến tất cả đều run sợ khi nhắc tên.

Hắn là ông hoàng của bạch đạo, là thiên tài trong giới kinh doanh, là mẫu đàn ông lý tưởng của các cô gái, là kẻ vạn người sùng bái khi nghe tên.

Hắn yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, cô chán ghét hắn khi mới gặp lần đầu.

Đoạn ngắn:

"Biến thái chết tiệt, mau buông"-mồ nữ thét lên.

"Không. Cả đời này em chỉ có thể là của tôi"-mồ nam cười tà, khê đẩy cô xuống giường

Theo tình yêu của hai người, là những âm mưu đầy nguy hiểm của hắc bạch lưỡng đạo và thân thế của Diệp Lăng Tuyết cũng dần hé lộ. Liệu họ có thể hạn phúc hay không hay sẽ là kết quả một mất một còn?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trả thù

Đêm tối thật là lạnh lẽo. Bóng đêm rộng lớn bao trùm lên khắp khu rừng hoang vắng. Thỉnh thoảng lại có tiếng dã thú vang lên làm cho người ta cả thấy sợ hãi không thôi. Thế nhưng, điều đó vẫn chưa phải là tất cả. Trong một cô nhi viện gần đó, một cảnh tượng khủng khiếp và kinh hãi hơn thế đang diễn ra.

Trong một căn phòng tồi tàn nhỏ bé ở cô nhi viện, mùi máu tươi lan tỏa khắp không khí. Cảnh tượng kinh khủng trong phòng khiến người ta không rét mà run. Một đám trẻ con tầm 6 - 7 tuổi, có vài đứa lớn hơn đang sợ hãi co rúm trong một góc phòng. Chúng đưa đôi mắt kinh hoàng nhìn vị bảo mẫu của mình. Bảo mẫu của chúng, một người đàn bà trung niên béo mập đang nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo, vật vã vì đau đớn. Trên bụng bà ta xuất hiện một vết rạch lớn, cực sâu, làm cho máu chảy ra không ngừng, phun đầy lên mặt đất. Miệng bà ta run cầm cập. Đôi mắt trắng dã nhìn người trước mặt.

Đứng trước bà ta là một cô bé tầm 4 tuổi. Nếu nhìn vào cô bé này thì từ đầu tiên để hình dung cô chính là...cực kỳ xinh đẹp. Cô sở hữu mái tóc dài ngang lưng đen nhánh, khuôn mặt trái xoan, đôi môi đỏ hồng, làn da trắng như tuyết và đôi mắt lam thanh thủy. Trông cô tựa như một thiên sứ đáng yêu. Chỉ là, trên khuôn mặt thiên sứ này lại là một nụ cười ma quỷ, lạnh lẽo đến thấu xương. Trên đôi tay bé nhỏ là một con dao găm sắc nhọn, sáng loáng dính đầy máu tươi. Cô cúi người xuống, đưa tay nâng cằm người bảo mẫu lên. Thấy được khuôn mặt sợ sệt của bà ta, ý cười trên môi cô càng đậm, giọng nói lạnh như băng vang lên:

"Di Dung yêu quý của tôi, bốn năm này, những hành hạ của di cùng đám nhóc ngu xuẩn kia đối với tôi, em trai tôi và cả Linh Linh nữa, chắc cũng đã đến lúc hoàn trả đầy đủ rồi nhỉ?"

"Mà...mày muốn là...làm gì?" Người bảo mẫu gắng gượng hỏi lại, một tay đè lên vết thương đang không ngừng chảy máu, vẻ mặt nhăn lại vì đau đớn. Bà ta thật không dám tin rằng, đứa trẻ luôn ngoan ngoãn cam chịu mọi hành hạ cùng sai khiến của bà ta cũng có lúc đáng sợ như vậy. Con nhóc cầm một con dao găm nhọn hoắt, không chút lưu tình mà đâm vào bụng bà ta. Bà ta đã nuôi nó 4 năm lại tuyệt không thể phát hiện ra nó ngoan tuyệt và đáng sợ như thế này. Ngoan cường ẩn nhẫn, ra tay tuyệt tình. Nó cư nhiên có thể giết người mà mặt vẫn không đổi sắc.

Mặt của người bảo mẫu càng ngày càng trắng bệch, ý cười trong mắt của cô bé cũng càng ngày càng sâu. Cô cúi đầu xuống, giọng nói lạnh băng, từng chữ từng chữ vang lên bên tai bà ta:

"Tôi muốn bà dùng mạng để trả cho những đau đớn mà chúng tôi phải chịu. Đau đớn của tôi, của Linh Linh và của Tiểu Vũ - em trai tôi. Hôm nay bà phải hoàn lại tất cả những thứ đó." Cô gần từng tiếng. "Tôi sẽ giết bà. "

"Đừng, di xin con. Tiểu Tuyết, con đừng làm vậy. Di sẽ không đối xử với các con như vậy nữa. Di hứa đấy!" Bà ta khẩn thiết cầu xin cô. Bà ta còn chưa muốn chết đâu.

"Hỏi hận sao?" Tiểu Tuyết cười mỉa mai. Đấy mắt lạnh lẽo y như Tu La địa ngục.

"Đúng vậy. Di hối hận rồi. Con tha cho đi đi." Bà ta nắm lấy tay cô. Ánh mắt thương nhìn cô để cầu xin một chút lòng nhân từ của cô. Nhưng đáng tiếc là bà ta cầu xin nhầm người rồi. Bị hành hạ đến chết đi sống lại mấy năm nay, đau đớn phải chịu đựng đã biến Tiểu Tuyết thành một ác quỷ đội lốt người. Mà ác quỷ thì làm sao có tình người được đây. Tuy vậy, Tiểu Tuyết vẫn mỉm cười rục rờ với bà ta, nói:

"Di Dung à, người làm sai mà biết hối hận là rất tốt. Nhưng mà..." Nói đến đây, nụ cười của cô tắt ngấm. "...hối hận cũng đã muộn rồi."

Dứt lời, cô vung dao lên. Một phát chém xuống chặt đứt yết hầu của người bảo mẫu. Máu từ cổ bà ta phun ra tung toé. Hai mắt trợn lên rồi tắt thở. Tiểu Tuyết dẫm lên thi thể to béo của bà ta, đi về phía đám trẻ đang co rúm lại trong góc phòng..

Sau đó, chỉ thấy những tiếng hét thê lương của trẻ con vang vọng khắp khu rừng. Tiểu Tuyết bước ra khỏi căn phòng đầy xác chết kia. Cô dựa lưng vào cánh cửa đã đóng, thở dài.

Ác mộng suốt bốn năm trời cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Bốn năm chịu đựng cũng có ngày tự do!

-----Tuyển phân cách-----

Diệp Lăng Tuyết (Tiểu Tuyết) đẩy cửa một căn phòng cuối hành lang. Bên trong phòng là hai đứa trẻ, một trai một gái đang ngồi. Đứa bé gái có mái tóc nâu đen, khuôn mặt bầu bĩnh, hai mắt đen to tròn. Đó là em gái nuôi của Diệp Lăng Tuyết – Tô Linh Linh. Còn đứa bé trai thì sở hữu một khuôn mặt cương nghị, ngũ quan giống Diệp Lăng Tuyết như đúc. Đứa bé này chính là em trai sinh đôi của cô – Diệp Dạ Vũ.

Thấy Diệp Lăng Tuyết vừa bước vào, Diệp Dạ Vũ liền hỏi:

"Chị, bọn họ sao rồi?"

"Đều đã chết cả rồi." Diệp Lăng Tuyết đáp lại trong khi đang thu dọn một số thứ cần thiết vào trong một chiếc balo.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lần này lại là Tô Linh Linh hỏi.

"Trước mắt thì cứ phải dời khỏi đây đã. Đừng quên là ngày mai đám người kia sẽ đến lấy hàng." Diệp Lăng Tuyết kéo khoá balo lên. "Đi thôi." Cô quay sang nói với Diệp Dạ Vũ và Tô Linh Linh.

Ba người rời khỏi phòng, băng qua hành lang dài, đi khỏi cô nhi viện. Nhưng khi vừa ra đến cửa thì một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng họ:

"Những người trong kia là do cháu giết?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhận nuôi

Cả ba cùng giật mình nhìn về phía giọng nói phát ra. Tô Linh Linh sợ hãi lùi lại, Diệp Dạ Vũ che trước mặt cô bé còn Diệp Lăng Tuyết thì giờ cao con dao găm về hướng giọng nói vừa rồi, cô quát:

"Kẻ nào?"

Từ sau một cái cây gần đó, một người đàn ông và một người phụ nữ cùng bước ra. Người đàn ông tuấn lãng nhưng lại mang theo cảm giác lạnh lùng còn người phụ nữ thì dịu dàng nhưng đôi mắt ánh lên một sự sắc sảo và uy nghi.

"Các người là ai?" Diệp Lăng Tuyết cảnh giác hỏi. Người đàn ông tiến lên trước, nói với cô:

"Chúng ta không phải người xấu, cũng không có ý gì đâu. Ta chỉ muốn hỏi rằng: Mấy người trong kia có phải là do cháu giết không?"

"Nếu đúng thế thì sao? Liên quan gì đến chú à?" Diệp Lăng Tuyết hỏi ngược lại, khuôn mặt thản nhiên như thể chuyện vừa xảy ra không liên quan đến cô.

"Ồ? Xem ra cháu không lo lắng gì cả nhì, không sợ ta báo cảnh sát sao?" Người đàn ông hỏi tiếp. Trong giọng nói của hắn còn pha chút ý cười.

"Báo cảnh sát?" Diệp Lăng Tuyết hơi nhướn mày. Sau đó, cô nở một nụ cười mỉa mai. "Chú à, chú có cảm thấy là mình thật ngu ngốc khi báo cảnh sát về chuyện này không? Thứ nhất, chú không có bằng chứng. Thứ hai, chú nói một đứa trẻ chưa đến tuổi đi học vừa giết người thì có ai sẽ tin."

Khoé miệng người đàn ông hơi nhếch lên, hần nói:

"Quả thật, chẳng ai sẽ tin chuyện hoang đường này? Mà ta, cũng không có ý định báo cảnh sát." Ngừng một lát, hần tiếp." Ta chỉ muốn biết, vì sao cháu lại làm như vậy?"

"Ác giả ác báo, hại nhân nhân hại. Đó chính là báo ứng cho họ. Và lại, nếu họ không chết thì người chết sẽ là chúng tôi." Trong mắt Diệp Lăng Tuyết lộ ra một tia tức giận.

"Vì sao cháu lại nói như vậy?" Lúc này người phụ nữ mới lên tiếng. Nàng khó hiểu nhìn Diệp Lăng Tuyết.

"Hừ, có ai ngờ được rằng, một cô nhi viện bình thường lại ẩn náu một đường dây buôn người ở chợ đen chứ. Bọn họ chính là đem đám trẻ ở cô nhi viện bán đi." Diệp Lăng Tuyết vừa nhắc đến chuyện này thì sắc mặt của Diệp Dạ Vũ và Tô Linh Linh đã tái nhợt. Hiển nhiên, việc này đối với bọn họ đã trở thành ám ảnh.

"Cái gì? Sao bọn họ có thể độc ác như thế?" Người phụ nữ thốt lên kinh hoàng. Còn Diệp Lăng Tuyết dường như cảm thấy chưa đủ, còn bồi thêm một câu." Kết cục của mấy đứa trẻ chúng tôi chỉ có thể dùng một chữ "thảm" để hình dung. Chúng tôi, nhẹ thì bị bắt phải làm người giúp việc cho người ta, mà nặng thì trở thành..."

"Trở thành cái gì?" Người phụ nữ tò mò hỏi.

"... Búp bê tình dục." Nghe được câu này, người phụ nữ bùm miệng lại, nói không nên lời. Mà Diệp Dạ Vũ cùng Tô Linh Linh thì mặt cắt không còn một giọt máu.

"Trời ạ, sao họ có thể làm như vậy? Họ không có lương tâm sao?" Người phụ nữ thì thầm rất nhỏ nhưng mấy câu này vừa vắn lọt vào tai Diệp Lăng Tuyết.

"Trong cái xã hội đầy ô uế này, thứ gọi là lương tâm đã sớm không còn trên đời. Con người ấy hả, chính là loài sinh vật có dục vọng rất lớn. Vì đạt được điều mình muốn mà sẵn sàng vứt bỏ lương tâm, lòng từ ái hay mấy thứ đại loại như vậy. Bọn họ thậm chí đã mất hết tính người, chỉ là một con quỷ đội lốt người mà thôi." Cô nhàn nhạt nói." Nếu hôm nay họ không chết thì ngày mai chúng tôi sẽ bị bán cho một gã nhà giàu biến thái, bệnh hoạn thích lolita. Đến lúc đó cái chúng tôi nhận được chính là một dấu chấm hết."

"Có thể coi việc cháu làm là sự tự vệ theo một cách cực đoan. Thế nhưng, ta lại thấy ngạc nhiên là, vì sao cháu giết người mà mặt vẫn không đổi sắc nhỉ?" Người đàn ông chợt lên tiếng. Diệp Lăng Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hần. Hồi lâu sau cô mới trả lời:

"Bởi vì, trước đây tôi...đã từng giết người."

"Trước đây?"

"Ừm. Là thế này, trước đây, tôi đã từng bị bán một lần. Lần đó, ngoài tôi ra thì còn một đứa trẻ nữa cũng bị bán. Nếu tôi nhớ không lầm thì nhỏ đó 6 tuổi. Chúng tôi bị nhốt vào trong xe tải. Khi xe vừa rời khỏi rừng thì cái gã đã mua chúng tôi vội vàng ra sau xe để thực hiện hành vi đồi bại của mình. Gã ta bắt đầu với con nhỏ kia, nó bị cưỡng bức đến chết. Rồi sau đó gã chuyển sang tôi. Nhưng mà gã cò chưa kịp làm gì cả thì...đã bị một dao của tôi cắt đứt cổ họng, chết không nhắm mắt." Ngừng một lát, cô nói tiếp." Đó là lần đầu tiên tôi giết người, tuy là có chút sợ hãi thế nhưng, kể từ lúc bị tóm lên xe thì tôi đã suy nghĩ đến việc làm thế nào để trốn thoát. Và cách duy nhất tôi nghĩ được chính là việc kết liễu gã đàn ông kia rồi bỏ trốn. Đương nhiên, ý nghĩ đã biến thành sự thực. Gã ta chết. Tôi trở về lừa gạt mọi ta mấy câu, mọi ta liền tin ngay, tiếp tục cho tôi sống ở cô nhi viện. Trong thời gian đó, tôi đã quen dần với sự việc kia, không còn sợ hãi nữa. Rồi một hôm, tôi nghe lén được việc mình sẽ bị bán lần nữa, lần này ngay cả em của tôi cũng bị dẫn đi. Thế là, tiền hạ thủ vi cường, trước khi bọn họ kịp làm gì thì tôi đã ra tay trước. Sau đó, sự việc xảy ra như ngày hôm nay đây."

Diệp Lăng Tuyết dứt lời, bầu không khí lại rơi vào im lặng. Người đàn ông trầm ngâm. Người phụ nữ sùng sốt. Còn Diệp Dạ Vũ và Tô Linh Linh thì kinh ngạc. Hiển nhiên, họ không hề biết việc Diệp Lăng Tuyết đã từng giết người.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông mới lên tiếng:

"Cháu có dự định gì cho sau này không?"

"Cảm ơn đã quan tâm. Tuy chúng ta mới quen biết không bao lâu nhưng nếu chú hỏi thì tôi cũng không ngại trả lời. "

"Tôi sẽ dẫn em mình rời khỏi nơi này. Đi bất cứ đâu, làm mọi cách để sinh sống."

"Không cần khổ sở như vậy. Nếu như cháu chấp nhận thì ta sẽ nhận nuôi cháu. Cho cháu một gia đình hoàn chỉnh." Người đàn ông vươn tay xoay đầu cò rồi quay sang nhìn người phụ nữ. Nàng khẽ gật đầu.

"Cái gì?" Ba người Diệp Lăng Tuyết, Diệp Dạ Vũ và Tô Linh Linh trằm miệng một lời, sùng sốt không thôi.

"Chú nói vậy là có ý gì?" Diệp Lăng Tuyết là người đầu tiên lên tiếng, cô lạnh lùng hỏi.

"Chẳng có ý gì cả. Ta chỉ muốn nhận nuôi cháu mà thôi. Hoàn cảnh của các cháu đã đủ đáng thương rồi. Không nơi nương tựa lại còn nhỏ, đi vào cái xã hội rong rã hỗn tạp kia thì sống kiểu gì?"

"Vậy thì sao? Đó không phải việc của chú."

"Tiểu nha đầu, ta biết cháu không tin tưởng ta. Bởi vì cháu cho rằng ta sẽ giống đám người kia. Ta hiểu lo lắng của cháu, cháu sợ ta sẽ thương tổn đến em cháu. Nhưng ta có thể khẳng định rằng điều cháu lo lắng là dư thừa. Ta thực sự chỉ muốn chăm sóc cho các cháu thôi. Các cháu cần gia đình mà ta cũng luôn muốn có thêm con. Vợ ta sau lần sinh con trai ta, bởi vì mất máu quá nhiều mà không thể mang thai nữa. Con trai của ta thì rất muốn có anh chị em của mình. Nếu nó biết nó có thêm một người chị, một người anh và một cô em gái thì sẽ rất vui." Người đàn ông nói với giọng chân thành.

Trong khi Diệp Lăng Tuyết còn đang do dự thì Tô Linh Linh và Diệp Dạ Vũ đã nhào về phía người đàn ông, hao hức hỏi:

"Chú nói thật sao? Chú sẽ nhận nuôi chúng cháu sao? Sẽ cho chúng cháu gia đình sao?"

"Đương nhiên, ta không cần thiết phải lừa gạt các cháu." Người đàn ông ôm Diệp Dạ Vũ và Tô Linh Linh vào lòng.

"Không được, Tiểu Vũ, Linh Linh, chuyện này còn chưa rõ ràng đầu đuôi. Chị không cho phép các em nhận ba mẹ nuôi. Tuyệt đối không." Diệp Lăng Tuyết nói, giọng quả quyết. Thế nhưng, hai tiểu quý kia đâu có dễ dàng nhận thua, chuyện gì chúng cũng nghe theo Diệp Lăng Tuyết nhưng riêng chuyện này thì không.

-----Tuyển phân cách-----

Sau nửa tiếng tranh luận, Diệp Lăng Tuyết giờ cờ trắng đầu hàng. Đối mặt với vẻ kiên quyết của em trai và khuôn mặt ủy khuất của em gái thì cô thực sự bó tay. Diệp Lăng Tuyết thở dài lắc đầu, cô nhìn người đàn ông, nói:

"Tôi không muốn quan tâm vì sao chú lại nhận nuôi chúng tôi. Tôi chỉ muốn chú hứa rằng chú sẽ không đối xử với chúng tôi như đám người kia, sẽ làm tốt trách nhiệm của một người cha, cho chúng tôi tình thương. Nếu như chú khiến Tiểu Vũ và Linh Linh chịu ủy khuất thì tôi sẽ cho một kết cục giống đám người trong kia. Chỉ vậy thôi."

"Đương nhiên, chúng ta sẽ đối xử với các cháu thật tốt." Người đàn ông thấy Diệp Lăng Tuyết đồng ý thì rất vui mừng. Nhưng vừa vươn tay ra định ôm cô thì cô lại cất giọng lạnh lùng:

"Đừng chỉ hứa suông mà hãy thực hiện bằng hành động ấy. Cho tôi thấy thành ý của chú. Còn nữa, khi nào tôi còn chưa cảm thấy được tình thương của hai người dành cho chúng tôi thì tôi sẽ không gọi hai người là ba mẹ đâu."

Nói rồi cô xoay người bỏ đi. Người đàn ông nhìn theo Diệp Lăng Tuyết, khẽ lắc đầu thở dài. Xem ra cô con gái này của hắn rất khó nói chuyện rồi đây.

Cả gia đình cùng nhau rời khỏi khu rừng, đi về phía chân trời hừng đông.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sang Italy . Chào mừng con đến với ngôi nhà của chúng ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Vậy tức là, hai người vốn sống ở Italy, không phải người ở đây?" Sau khi an vị trên một chiếc máy bay tư nhân, Diệp Lăng Tuyết liền lạnh giọng chất vấn người đàn ông. Hiển nhiên là cô vẫn chưa chấp nhận được việc một đôi vợ chồng mới quen mấy tiếng đồng hồ mà đã trở thành ba mẹ mình.

"Đúng vậy. Ba mẹ là người Italy gốc Hoa." Người đàn ông nhàn nhạt đáp.

"Lai lịch của các người, rốt cục là như thế nào?" Cô tiếp tục truy vấn.

"Ồ? Ý con là gì?" Người đàn ông tỏ vẻ khó hiểu.

"Hừ, đừng giả ngu với tôi. Máy bay tư nhân Boeing 767 - 33A/ER được xếp vào top 10 máy bay tư nhân đắt giá nhất thế giới với trị giá 170 triệu USD, có khả năng chở được lên tới 300 người , trên thế giới chỉ có đúng 3 chiếc. Có thể mua được nổi thứ này chứng tỏ lai lịch của các người không đơn giản. Nói, các người là ai?"

"Bốp...bốp..." Tiếng vỗ tay giòn dã vang lên từ phía người đàn ông.

"Thông minh. Cực kỳ thông minh. Một đứa trẻ bốn tuổi mà có thể quan sát tinh tế và ghi nhớ được những điều như vậy thì quả là rất thông minh." Người đàn ông trầm trồ tán thưởng. Đứa trẻ này phải có bộ não ưu việt đến mức nào mới có thể nhớ được những điều nhằm chẩn không phù hợp với lứa tuổi như thế này cơ chứ.

Khẽ liếm môi, người đàn ông cất giọng:

"Con đã từng nghe nói tới Cửu Lam gia tộc chưa?"

Cửu Lam gia tộc? Diệp Lăng Tuyết hơi ngẩn ra. Hình như cô đã từng nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

"Cửu Lam gia tộc... Cửu Lam gia tộc..." Cô lẩm bẩm. Khuôn mặt đắm chiều suy nghĩ. Rồi, như nghĩ ra điều gì đó, đôi mắt cô sáng lên. Cô quay sang hỏi người đàn ông:

"Chủ là Cửu Lam Nhiễm?"

"Xem ra, con biết ta?"

"Sao lại không biết được cơ chứ? Thế giới này được cai quản bởi ngũ đại gia tộc, ngũ đại gia tộc danh tiếng vang dội khắp nơi, ai ai cũng biết. "

"Ồ? Vậy sao, nếu thế thì con có thể nói một chút về ngũ đại gia tộc không?" Cửu Lam Nhiễm hứng thú nhìn cô. Trí nhớ của nhóc con này cũng không vừa đâu.

"Ngũ đại gia tộc bao gồm Tư Đồ gia tộc, Hiên Viên gia tộc, Cửu Lam gia tộc, Nam Cung gia tộc và Âu Dương gia tộc. Trong đó, nhà chính của Tư Đồ gia tộc ở Mĩ, đứng đầu là gia chủ Tư Đồ Lăng Chí; nhà chính của Hiên Viên gia tộc ở Trung Quốc, đứng đầu là gia chủ Hiên Viên Ngạo Thiên; nhà chính của Cửu Lam gia tộc ở Italy, đứng đầu là gia chủ Cửu Lam Nhiễm; nhà chính của Nam Cung gia tộc ở Nga, đứng đầu là gia chủ Nam Cung Thiên Minh; nhà chính của Âu Dương gia tộc ở Singapore, đứng đầu là gia chủ Âu Dương Minh Triết. Năm gia tộc này nắm giữ cả hắc bạch lưỡng đạo. Đặc biệt, năm người đứng đầu còn là thân bằng hảo hữu của nhau, quan hệ vô cùng tốt." Diệp Lăng Tuyết vừa mở miệng liền tuôn ra một tràng. Cuối cùng, cô hỏi: "Thế nào? Không sai chứ?"

"Good job. Không sai chút nào. Ba thật kinh ngạc vì con có thể nhớ được một loạt những thứ chẳng hề liên quan đến bản thân mình thế này đây. Kỳ thực, không phải ai cũng nhớ được những thứ đó như là con nói đâu." Cửu Lam Nhiễm cảm thán từ tận đáy lòng. Thế nhưng...

"Quá khen rồi!" Cô chỉ đáp một câu cụt lùn. Cửu Lam Nhiễm thở dài: "Con không cần phải làm mặt lạnh như vậy chứ. Giống hệt người bạn Tư Đồ Lăng Chí kia của ta."

Nói xong, Cửu Lam Nhiễm cười sang sảng mà không hề nhận ra rằng, khi nhắc đến Tư Đồ Lăng Chí thì đáy mắt Diệp Lăng Tuyết xẹt qua một tia xao động nhưng rất nhanh bị giấu đi.

-----Hoa lệ phân cách-----

Bay suốt gần một ngày trời, khi nhóm người Diệp Lăng Tuyết đến Italy thì đã hơn 10 giờ đêm. Hai đứa nhóc Diệp Dạ Vũ và Tô Linh Linh đã ngủ say được Cửu Lam Nhiễm và Hoa Vân (vợ Cửu Lam Nhiễm) bế trên tay. Còn Diệp Lăng Tuyết thì vẫn thức đi ngay sau họ. Sân bay lúc này trông thật vắng vẻ vì mọi chuyến bay đều đã kết thúc từ lâu. Ngoại trừ đoàn vệ sĩ hộ tống của Cửu Lam gia tộc thì trên sân bay cũng chẳng còn mấy người. Nhóm người Diệp Lăng Tuyết bước về phía đoàn vệ sĩ.

"Tiểu Nhiễm, Tiểu Vân, chuyến đi của hai người bình an chứ ạ?" Người quản gia đứng giữa hai hàng vệ sĩ quan tâm hỏi han Cửu Lam Nhiễm và Hoa Vân, không có vẻ gì là sự câu nệ của người làm với gia chủ.

"Chú Thắm, như chú thấy đấy. Lành lặn nguyên vẹn, không mất khối thịt." Cửu Lam Nhiễm cười sáng khoái. Chú Thắm là quản gia lâu năm ở nhà hắn. Đối với người này, hắn kính trọng như cha mình vậy.

"Ai dà, về rồi thì tốt." Thắm quản gia cũng cười. Rồi ánh mắt ông dừng lại trên người Diệp Lăng Tuyết. "Đây là?"

"Một trong hai cô con gái nuôi mà cháu nhắc đến." Hoa Vân lên tiếng trả lời.

"Chào ông. Cháu là Diệp Lăng Tuyết. Ông có thể gọi cháu là Tiểu Tuyết cũng được. Cháu sẽ gọi ông là Thắm gia gia nhé!" Diệp Lăng Tuyết hớn hờ chào hỏi, cô luôn rất thích những người già dễ mến như ông quản gia này.

"Ồ được thôi, cô bé xinh xắn ạ. Vậy ông gọi cháu là Tiểu Tuyết nhé!" Hiên nhiên, quản gia Thắm cũng rất thích Diệp Lăng Tuyết. Ông xoa đầu cô bé: "Và giờ, Tiểu Tuyết dễ thương, chúng ta lên xe rồi về thôi, cũng đã muộn lắm rồi."

"Vâng ạ." Diệp Lăng Tuyết vui vẻ gật đầu, chạy về phía mấy chiếc ô tô sang trọng đậu gần đó.

"Cô bé ngoan thật đó." Quản gia Thắm đi sau cảm khái bình phẩm.

"Con bé có vẻ thích chú. Chứ với cháu thì nó lạnh nhạt lắm!" Cửu Lam Nhiễm thở dài thườn thượt.

"Rồi nó sẽ thích anh thôi mà." Hoa Vân mỉm cười an ủi chồng. Cả ba người rảo bước về phía đoàn xe.

Đoàn xe băng qua thành phố, đến vùng ngoại ô, nơi có nhà chính của Cửu Lam gia tộc. Đến nơi, đoàn xe dừng lại, một người vệ sĩ cung kính mở cửa xe. Vừa xuống xe, Diệp Lăng Tuyết không khỏi cảm thán mà nhìn toà lâu đài trước mắt, nhà chính của Cửu Lam gia tộc. Hoa lệ, to lớn mà không mất đi vẻ

"Con thích nơi này chứ?" Cừu Lam Nhiễm vừa xuống xe, nhìn thấy biểu tình của cô liền hỏi.

"Rất thích ạ. Nhà chủ đẹp thật đấy." Diệp Lăng Tuyết hai mắt sáng ngời nhìn toà lâu đài.

"Vậy thì chúng ta vào thôi chứ nhỉ?" Không biết từ lúc nào, Hoa Vân đã đứng bên cạnh cô, cười tươi mà nói.

"Vâng ạ." Diệp Lăng Tuyết đáp lại vui vẻ.

"Tuyết Nhi, chào mừng con đến với Italy, vương quốc của những bông hoa Lyly xinh đẹp. Và cũng là chào mừng con đến với ngôi nhà của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bí mật của Diệp Lăng Tuyết

Vừa bước vào toà lâu đài, Diệp Lăng Tuyết liền bị kiến trúc của nó cuốn hút. Chính sảnh cao tầm 10 mét. Trần nhà hình mái vòm được lắp kính thủy tinh chống đạn nhưng vẫn không làm giảm đi sự trong suốt của nó. Các bức tường rộng lớn mang đậm phong cách Thiên Chúa giáo bởi những hình ảnh được vẽ trên đó đã mô phỏng lại những bức họa nổi tiếng thời kỳ Phục hưng như: The Betrothal of the Virgin của Raphael, The San Zaccaria Altarpiece của Giovanni Bellini, Bữa ăn tối cuối cùng của Leonardo da Vinci, Trường phái Athena của Raphael, Đức mẹ đồng trinh thăng thiên của Titian,.....

"Nơi này quả là đẹp thật đó!" Diệp Lăng Tuyết trầm trồ khen ngợi.

"Rất đẹp sao?" Hoa Vân cười mà hỏi.

"Đúng vậy ạ."

"Nếu vậy thì ngày mai mẹ bảo người hầu dẫn con đi tham quan lâu đài được không? Còn bây giờ muộn rồi, nên về phòng nghỉ ngơi thôi."

"Vâng ạ." Diệp Lăng Tuyết ngoan ngoan gật đầu.

"Chú Thẩm, phiền chú đưa Tuyết Nhi lên phòng giữ cháu." Hoa Vân quay sang nói với người quản gia.

"Được rồi, Tiểu Vân. Để chú dẫn Tiểu Tuyết đi ngủ."

-----Hoa lệ tuyến phân cách-----

Phòng ngủ của Diệp Lăng Tuyết nằm ở cuối hành lang lầu ba. Khi quản gia Thẩm vừa mở cửa phòng, ông liền ái ngại nói với Diệp Lăng Tuyết:

"Tiểu Tuyết, xin lỗi cháu. Thằng nhóc Tiểu Nhiễm kia nhận nuôi cháu mà không báo sớm một chút làm ông không kịp báo người làm trang trí lại căn phòng. Thật ngại quá!"

"Không sao đâu Thẩm gia gia." Diệp Lăng Tuyết hồ hững nói. Một căn phòng toàn màu hồng không phải sở thích của cô. Ngược lại, căn phòng lấy màu đen làm chủ đạo mới hợp nhãn cô.

"Cháu không thích màu hồng đâu. Nhìn rất chướng mắt. Căn phòng màu đen này cháu thấy rất hợp. Ông cũng không cần mua thú bông với búp bê nhét đầy vào đây đâu. Sẽ làm cho phòng trở nên chật hẹp. Còn tủ sách kia nữa, cứ để yên đấy, đừng làm gì cả. Cháu đọc sách chính trị pháp luật với tài chính kinh tế cũng được. Ngược lại, nếu đổi thành truyện cổ tích là cháu đem đốt hết đấy." Diệp Lăng Tuyết nói một lèo. (Má ơi! IT rơi xuống địa cầu!)

Quản gia Thẩm nghe cô nói mà tròn mắt há mồm. Có đứa trẻ nào như nhóc con này không vậy trời. Mới bốn tuổi mà đã có sở thích kì lạ như vậy. Thế giới này thật là nhỏ bé a ~ Thật nhỏ bé a ~~~~~

"Ách, cái đó, Tiểu Tuyết, cháu thực sự không cần đổi sao?" Quản gia Thẩm sợ hãi lau mồ hôi mà hỏi.

"Không cần ạ. Cảm ơn ông nhiều, Thẩm gia gia." Diệp Lăng Tuyết vẫn không thay đổi ý kiến.

"Kia, nếu vậy thì ông đi trước nhé. Có gì cần thì ấn cái nút ở đầu giường ấy, người làm sẽ đến ngay. "

"Vâng ạ. Chúc ông ngủ ngon."

"Chúc cháu ngủ ngon." Còn chưa hết câu thì bóng dáng quản gia Thẩm đã biến mất từ lúc nào.

"Trời ạ, có cần nhất thiết phải kinh ngạc đến thế không?" Diệp Lăng Tuyết buồn cười lắc đầu. Cũng quá quái dị rồi đấy! Nghĩ rồi, Diệp Lăng Tuyết đi vào phòng, khoá trái cửa. Tắm rửa xong xuôi, Diệp Lăng Tuyết lại tới kéo kín rèm cửa rồi mới yên tâm lên giường. Với tay lấy chiếc laptop đen trên bàn, cô tắt đèn sau đó bật máy. Diệp Lăng Tuyết sử dụng laptop rất thành thạo. Không ai có thể ngờ rằng hacker bí ẩn, nổi tiếng trong hắc đạo, được nhiều người biết đến với cái tên "Huyết Ung" lại là một cô bé bốn tuổi - Diệp Lăng Tuyết.

Lúc này, cô đang thực hiện một cuộc gọi bằng hệ thống truyền hình vệ tinh qua máy tính. Chẳng mấy chốc, trên màn hình xuất hiện gương mặt của một người đàn ông và một người phụ nữ. Người đàn ông tầm bằng tuổi Cửu Lam Nhiễm, khuôn mặt anh tuấn, cương nghị nhưng lạnh lùng, đôi mắt ung sắc bén. Con người phụ nữ thì...ở người phụ nữ có thể thấy được dáng vẻ của Diệp Lăng Tuyết khi trưởng thành. Hay nói cách khác, cô chính là một phiên bản thu nhỏ của người phụ nữ.

"Chào buổi tối, ba mẹ." Diệp Lăng Tuyết lễ phép nói.

"Chào buổi tối, con gái." Hai người tươi cười đáp lại, rồi người đàn ông hỏi:

"Tuyết Nhi, con...làm sao mà liên lạc được với chúng ta?"

Người phụ nữ cũng nghi hoặc mà nhìn cô.

"Con đã xử lý cô nhi viện đó rồi." Cô đột nhiên trả lời không đầu. Thế nhưng hai người kia vừa nghe liền hiểu.

"Vậy, bây giờ con đang ở đâu?" Người đàn ông lại hỏi.

"Cửu Lam thúc thúc đã nhận nuôi con." Diệp Lăng Tuyết lại trả lời. Nét mặt người đàn ông thoáng trầm tư. Hồi lâu sau, người đàn ông lên tiếng:

"Con ở Italy, liệu có..."

"Ba, con nghĩ là sẽ không sao đâu. Dù gì thì Cửu Lam thúc thúc cũng là bạn của ba, cho dù bại lộ thân phận thì con cũng sẽ không có chuyện gì. Ngược lại, ở cùng Cửu Lam thúc thúc thì con sẽ an toàn hơn. Ba mẹ, hai người cứ lo nội bộ gia tộc cẩn thận, bảo vệ cho tốt bà nội cùng các em. Italy bên này, con sẽ lo liệu ổn thỏa." Diệp Lăng Tuyết kiên quyết khẳng định.

"Haizz, con đã nói vậy thì ba cũng chẳng thể làm được gì. Tùy con vậy."

"Ba, con đã nghĩ, có lẽ nên nói cho Cửu Lam thúc thúc biết chuyện này. Sau đó nhờ chú ấy sắp xếp cho chúng ta gặp mặt." Diệp Lăng Tuyết lại nói. Người đàn ông nhìn Diệp Lăng Tuyết hồi lâu. Cuối cùng, hắn nói:

"Vậy cũng được. Tuy nhiên, hãy nhớ rằng: bảo toàn được bản thân con và Tiểu Vũ chính là trên hết, nhớ chưa?"

"Đã rõ, thưa ba. Tạm biệt ba mẹ."

"Tạm biệt con."

Sau đó, máy tính trở lại chế độ màn hình chính. Diệp Lăng Tuyết liền tắt laptop rồi nhắm mắt.

"Xem ra, mọi chuyện đã bắt đầu hay rồi đây." Cô tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thân thế của Diệp Lăng Tuyết

Sáng sớm hôm sau, Diệp Lăng Tuyết thức dậy. Cô liền sang phòng bên cạnh gọi Diệp Dạ Vũ.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ." Diệp Lăng Tuyết gõ cửa liên tục.

"Cách!" Cửa mở. Diệp Dạ Vũ trong bộ dạng ngái ngủ ló đầu ra ngoài: "Chuyện gì vậy, chị hai?"

"Suyt, vào trong rồi nói." Diệp Lăng Tuyết lấy tay che miệng cậu lại rồi kéo vào phòng.

Trong phòng Diệp Dạ Vũ

"Hôm qua, chị đã gọi điện cho ba mẹ." Diệp Lăng Tuyết bắt đầu câu chuyện.

"Ừ, rồi sao?" Diệp Dạ Vũ ngáp dài một tiếng, trưng ra vẻ mặt không quan tâm. Nhìn em trai như vậy, Diệp Lăng Tuyết tức giận, tiện tay cầm cái gối bên cạnh nên thẳng vào đầu cậu.

"Tập trung vào, vấn đề này liên quan đến cả gia tộc đấy!" Diệp Lăng Tuyết bực mình nói.

"Có gì đâu. Đã có Cửu Lam thúc thúc lo rồi mà." Diệp Dạ Vũ xoa đầu, miễn cưỡng nói.

"Vậy mới đáng lo. Cửu Lam thúc thúc cùng với Hiên Viên thúc thúc, Nam Cung thúc thúc và Âu Dương thúc thúc đều là hảo hữu của ba. Hẳn là có một số việc liên quan đến gia tộc, ba sẽ nhờ các thúc ấy. Vậy nên, không thể loại trừ khả năng mấy ông chú "yêu quý" của chúng ta sẽ cài người ở tứ đại gia tộc còn lại. Nếu như đám người đó mà phát hiện ra bí mật của chúng ta thì sao? Tiểu Vũ, đừng quên rằng việc chúng ta rời khỏi gia tộc chính là để bảo vệ em - người thừa kế." Diệp Lăng Tuyết tỉ mỉ phân tích.

"Cũng đúng. Vậy phải làm sao bây giờ?" Diệp Dạ Vũ hốt hoảng hỏi.

"Thế nên lúc đầu chị mới không cho em đi theo Cửu Lam thúc thúc chính là vì vậy." Khẽ thở dài, cô tiếp: "Giờ chỉ còn cách đâm lao theo lao mà thôi."

"Đánh răng rồi thay quần áo đi. Chúng ta đến thư phòng tìm thúc ấy. "

Trước cửa thư phòng của Cửu Lam Nhiễm

"Cốc, cốc"

"Mời vào." Từ bên trong vọng ra tiếng nói. Diệp Lăng Tuyết đẩy cửa bước vào. Theo sau là Diệp Dạ Vũ.

"Chào buổi sáng Tuyết Nhi, Tiểu Vũ." Cửu Lam Nhiễm và Hoa Vân cùng nói.

"Chào buổi sáng thúc thúc, a di." Diệp Lăng Tuyết và Diệp Dạ Vũ đồng thanh.

"Ôi trời, Tiểu Vũ. Tuyết Nhi gọi ta là thúc thúc, ta đã đau lòng muốn chết. Giờ cả con cũng như vậy là sao?" Cửu Lam Nhiễm bày ra bộ dáng thập phần thống khổ.

"Ách, cái này..." Diệp Dạ Vũ ngượng ngùng gãi đầu.

"Bởi vì chúng cháu mãi mãi không thể thật tâm gọi hai người một tiếng ba mẹ." Diệp Lăng Tuyết lên tiếng giải vây giúp cậu.

"Ồ, tại sao?" Cửu Lam Nhiễm nhướn mày, khó hiểu hỏi.

"Vì ba mẹ ruột của cháu vẫn còn sống, và cháu biết họ là ai." Diệp Lăng Tuyết nói.

"Nhưng rõ ràng các cháu là cô nhi mà." Lần này đến lượt Hoa Vân lên tiếng.

"Rất tiếc phải nói rằng: đó chỉ là đội lốt mà thôi. Cũng giống như cô nhi viện che giấu đường dây buôn người, thân phận cô nhi đã che dấu thân thế thật sự của cháu."

Sắc mặt Cửu Lam Nhiễm âm trầm, còn Hoa Vân thì thẳng thốt che miệng. Rất lâu sau...

"Ba mẹ cháu là ai?" Cửu Lam Nhiễm chậm rãi hỏi.

"Là người mà cô chú quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn." Ngừng một lát, cô tiếp. "Là hắc đạo đế vương – Tư Đồ Lăng Chí và Thượng Quan Uyển Nhi thời hiện đại – Diệp Lam."

Tư Đồ Lăng Chí và Diệp Lam chính là đôi kim đồng ngọc nữ nổi tiếng ở xã hội thượng lưu năm năm trước. Tư Đồ Lăng Chí là con trưởng và là người thừa kế của Tư Đồ gia tộc. Trong ngũ đại gia tộc thì gia tộc này nắm quyền hành trong hắc đạo nhiều nhất, cộng thêm thủ đoạn nhanh - chuẩn - ác và lối làm việc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót của mình, Tư Đồ Lăng Chí đã trở thành hắc đạo đế vương nắm giữ cả mafia và xã hội đen. Còn Diệp Lam xuất thân danh môn, có cha là Diệp Vinh - tổng thống đương nhiệm của Mỹ và mẹ là An Nhã Vận - nữ công tước của hoàng tộc Anh quốc. Diệp Lam từ năm 16 tuổi đã theo Diệp Vinh tung hoành khắp giới chính trị. Là một nhân tài trong giới, Diệp Lam đã từng cứu nước Mỹ thoát khỏi cuộc khủng hoảng kinh tế trầm trọng. Sau dịp đó, Diệp Lam được mọi người xưng tụng là Thượng Quan Uyển Nhi – nữ tể tướng đại tài dưới quyền Võ Tắc Thiên. Danh xưng "Thượng Quan Uyển Nhi thời hiện đại" cũng từ đó mà thành.

Nói đến Tư Đồ Lăng Chí và Diệp Lam, hai người vốn dĩ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ liền quần nhau không rời. Và lại, mẹ của Diệp Lam – An Nhã Vận và mẹ của Tư Đồ Lăng Chí – Quý Nhã Quân là bạn thân nên Tư Đồ Lăng Chí và Diệp Lam đã sớm có hôn ước. 5 năm về trước, Diệp Lam 19 tuổi liền cùng Tư Đồ Lăng Chí kết hôn. Tư Đồ Lăng Chí từ người đàn ông độc thân hoàng kim liền trở thành người đàn ông của gia đình. Còn Diệp Lam, cũng bởi giới chính trị không được phép liên quan đến xã hội đen nên đã vì chồng mà rời bỏ con đường chính trị gia yêu thích.

~~~~~Tuyển phân cách~~~~~

"Cô chú có còn nhớ: Năm năm trước, Diệp Lam từng mang thai?" Diệp Lăng Tuyết hỏi.

"Còn nhớ. Năm năm trước chị Lam đúng là đã từng mang thai. Nhưng mà, sau đó do vô ý bị ngã cho nên đã sảy thai." Hoa Vân trả lời.

"Xem ra ba và bà nội đã phong bế rất kín chuyện này nhỉ, Tiểu Vũ!" Diệp Lăng Tuyết không quan tâm đến Hoa Vân mà quay sang Diệp Dạ Vũ nói.

"Phong bế? Phong bế cái gì cơ?" Thấy cô nói như vậy, Hoa Vân khó hiểu mà hỏi.

"Cô chú có muốn nghe không? Thực hư trong chuyện Tư Đồ đại phu nhân sảy thai." Diệp Lăng Tuyết tỏ vẻ thần bí

"Thực hư? Không phải là chị Lam ngã cầu thang rồi sảy thai sao?" Giờ lại đến lượt Cửu Lam Nhiễm lên tiếng.

"Không phải. Diệp Lam đúng là có ngã cầu thang nhưng không sảy thai. Mà đó cũng không phải tai nạn." Về mặt của Diệp Lăng Tuyết cực kì chắc chắn.

"Vậy chuyện đó là như thế nào?" Hoa Vân hiếu kì mà hỏi.

"Chà, biết bắt đầu từ đâu đây. Chắc là phải nói đến Tư Đồ lão gia tử - Tư Đồ Hàn trước đã. Người này chính là một thương nhân tài giỏi trong thương giới. Tư Đồ gia tộc đến đời ông ta thì phát triển rất rực rỡ. Chỉ tiếc là, ông ta mắc một tính xấu gọi là phong lưu. Tuy rằng ông ta rất yêu vợ mình là Quý Nhã Quân, cũng rất yêu ba đứa con trai Tư Đồ Lăng Chí, Tư Đồ Thiên Quốc, Tư Đồ Gia Quốc và ái nữ Tư Đồ Thanh Linh của mình nhưng mà, phàm là nam nhân đều có dục vọng. Ông ta ở bên ngoài nuôi không ít tình nhân, chính vì thế mà con riêng cũng có một đống. Biết rằng những đứa con này sẽ đe dọa đến quyền thừa kế của trưởng tử Lăng Chí nhưng mà dù sao cũng là con ông ta, chẳng lẽ lại để lưu lạc bên ngoài. Thế là, ông ta mang chúng về nhà Tư Đồ. Đương nhiên, Quý Nhã Quân cũng không phản đối việc này. Thứ nhất là vì thể diện của gia tộc, thứ hai là vì bà cảm thấy một người đàn ông cao cao tại thượng như Tư Đồ Hàn đâu thể chỉ dành cho riêng bà, chỉ cần trong lòng ông ta có bà là được. Nhưng, cho dù cho phép con riêng của chồng vào cửa thì Quý Nhã Quân cũng không hề buông lỏng cảnh giác, bởi vì bà biết chắc rằng một khi những đứa con riêng kia còn tồn tại thì quyền thừa kế của con trai bà sẽ bị lung lay. Và, mấy năm sau, những đứa con riêng kia bắt đầu rực rộ. Ba đứa con trai của bà cũng chúng đầu đá không ngừng. Năm năm trước, con trai cả của bà kết hôn, là cô con dâu bà luôn ưng ý - Diệp Lam. Cùng năm đó, Diệp Lam mang thai. Tư Đồ Lăng Chí lúc này đã trở thành người thừa kế. Khi biết Diệp Lam mang thai, đám con riêng liền kết với nhau mưu hại sảy thai. Diệp Lam và Tư Đồ Lăng Chí biết được liền tương kế tựu kế. Diệp Lam giả vờ ngã cầu thang rồi sảy thai. Sau đó, Diệp Lam được đưa sang tận đảo Fiji ở Nhật Bản để dưỡng thai. Ở Mỹ, Tư Đồ Lăng Chí cùng Quý Nhã Quân lập mưu giết hết tất cả những người tham gia kế hoạch mưu hại Diệp Lam. Sau khi thành công liền nguy trang thành một vụ tai nạn. Cuối cùng, Diệp Lam ở Nhật đã sinh hạ một cặp long phụng thai. Con gái gọi Tư Đồ Lăng Tuyết, con trai gọi Tư Đồ Dạ Vũ. Sau đó, Tư Đồ Lăng Tuyết và Tư Đồ Dạ Vũ được bí mật nuôi dưỡng ở Nhật. Tư Đồ Dạ Vũ được định sẵn là người thừa kế đời tiếp theo của gia tộc. Còn Tư Đồ Lăng Tuyết thì tiếp nhận đặc huấn nhằm bảo vệ người thừa kế. Khi hai đứa trẻ được hai tuổi thì thân phận về chúng có dấu hiệu bị rò rỉ. Lo sợ con của mình gặp nguy hiểm, Tư Đồ Lăng Chí quyết định đưa chúng tới một cô nhi viện ở Trung Quốc cùng với đứa con gái thứ hai của người trợ thủ Dịch Cấp Tư Đặc dưới trướng mình - Tô Linh Linh. Đổi họ cho chúng từ Tư Đồ sang họ Diệp. Chỉ là, Tư Đồ Lăng Chí vạn nhất không ngờ tới là lại đưa chúng tới một đường dây buôn người. Đương nhiên, với khả năng của Tư Đồ Lăng Tuyết thì việc đó cũng chẳng là gì cả. Tuy nhiên, sau khi sống ở đó hai năm, vì không chịu nổi hành hạ mà Tư Đồ Lăng Tuyết đã giết hết đám người đó. Và sau đó thì hẳn là hai người cũng biết rồi đấy!" Diệp Lăng Tuyết chậm rãi kể lại.

Căn phòng lại rơi vào im lặng.

"Làm sao ta biết được là cháu nói thật?" Cữu Lam Nhiễm hỏi.

"Đúng là hôm qua cháu đã nói dối chú. Nhưng vì đó là tình huống đặc thù nên cháu cũng hết cách. Tuy vậy, hôm nay, lời cháu nói là thật. Đây chính là bằng chứng." Diệp Lăng Tuyết trả lời, rồi cô lấy từ trong người một cái hộp, đưa cho Cữu Lam Nhiễm.

Cữu Lam Nhiễm mở hộp ra. Bên trong hộp là hai mặt dây chuyền.

"Mở mặt dây chuyền ra đi." Diệp Lăng Tuyết nói. Cữu Lam Nhiễm làm theo rồi bỗng tròn tròn mắt. Mặt trong của hai chiếc vòng đều có biểu tượng ba bông hoa hồng - gia huy của Tư Đồ gia tộc. Ngoài ra còn có hình và tên thật của Diệp Lăng Tuyết và Diệp Dạ Vũ.

"Giờ thì chú tin rồi chứ?" Diệp Lăng Tuyết hỏi.

"Thì ra cháu thật sự là con của anh Lăng Chí và chị Lam."

"Đúng vậy."

"Cháu muốn điều gì?"

"Sự bảo vệ của chú và Cữu Lam gia tộc."

"Được thôi. Nhưng có một điều kiện."

"Là gì?"

"Giúp chú huấn luyện con trai chú."

"Cữu Lam Ngân?"

"Đúng vậy."

"Được. "Hợp tác" vui vẻ."

""Hợp tác" vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Em trai - Cữu Lam Ngân

Bắt đầu từ chương này, Diệp Lăng Tuyết sẽ đổi thành Tư Đồ Lăng Tuyết, Diệp Dạ Vũ đổi thành Tư Đồ Dạ Vũ.

-----Hoa lệ tuyến phân cách-----

Sau khi bàn tính xong công việc, bốn người cùng xuống phòng. Vừa bước vào phòng, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt họ là....một cuộc đại chiến đồ ăn hết sức kinh hoàng.

Ở hai phía đối diện của chiếc bàn dài, hai đứa trẻ liên tục ném đồ ăn về phía nhau. Một đứa là Tô Linh Linh. Đứa còn lại, hiển nhiên chính là cậu quý tử của Cữu Lam gia tộc - Cữu Lam Ngân. Phía sau mỗi đứa là bốn nữ hầu đứng ra chịu trận, cả người họ dính đầy đồ ăn.

Diệp Lăng Tuyết định tiến lên can ngăn thì một miếng cà chua từ trong bát salad từ đâu bay lên, nhắm thẳng hướng cô mà phóng tới. Tư Đồ Lăng Tuyết nhanh tay lẹ mắt mà né sang một bên. Miếng cà chua bay trúng vào người đứng sau cô. À vâng, người đó không ai khác chính là chủ nhân của toà lâu đài - Cữu Lam Nhiễm tiên sinh cao cao tại thượng. Hắn bị miếng cà chua bay trúng giữa trán.

"Chú không sao chứ?" Tư Đồ Lăng Tuyết cố nén cười, quan tâm mà hỏi.

"Không sao đâu. Chuyện như cơm bữa ấy mà." Hoa Văn vừa lấy miếng cà chua ra khỏi mặt chồng, vừa nói

Giờ thì Tư Đồ Lăng Tuyết đã hiểu tại sao mà Cữu Lam Nhiễm lại giao việc huấn luyện Cữu Lam Ngân cho cô rồi.

Cữu Lam Ngân vốn tính nghịch ngợm. Cữu Lam Nhiễm quan không nổi cậu con trai này. Huống hồ, Cữu Lam Ngân là cậu quý tử độc nhất của gia tộc, hẳn là không nỡ đánh mắng, nhưng nếu cứ thế này thì...

"Cháu sẽ xử lý chúng." Tur Đồ Lăng Tuyết từ trong đai lưng rút ra hai chiếc nhẫn tiên. Cô vung nhẫn tiên về phía Tô Linh Linh và Cửu Lam Ngân. Chiếc nhẫn tiên theo sự điều khiển của Tur Đồ Lăng Tuyết mà quần lấy Cửu Lam Ngân và Tô Linh Linh. Hai đứa nhóc bị kéo ra khỏi ghế, bay lên không trung rồi đáp xuống ngay trước mặt Tur Đồ Lăng Tuyết.

"Đau quá đấy, chị hai." Tô Linh Linh kháng nghị nói nhỏ.

"Còn biết đau sao?" Tur Đồ Lăng Tuyết nghiêm khắc quát. Tuy vậy, trong giọng nói cũng không dấu được sự quan tâm. Tô Linh Linh này là em gái ruột của người bạn thân nhất của cô - Sarah Tur Đặc. Trong ngũ đại gia tộc, mỗi gia tộc lại có những gia tộc phò trợ dưới trướng. Đối với Tur Đồ gia tộc thì có bốn gia tộc phò tá, bao gồm: Tur Đặc gia tộc là một gia tộc thuộc hoàng tộc Anh quốc, Phi Điều gia tộc là gia tộc mang dòng máu của vương thất Nhật Bản, còn có Lý gia và Lâm gia.

Lý Tur Thân, Sarah Tur Đặc, Lâm Thiên Túng và Phi Điều Tường là bốn người bạn thân của Tur Đồ Lăng Tuyết. Họ cũng là những người đích thân cô chọn lựa và được cha cô huấn luyện để trở thành trợ thủ đắc lực cho cô sau này giống như cha mẹ họ: Lý Thân Dương, Địch Cáp Tur Đặc, Lâm Kiến Hi và Phi Điều Cung Tử là những người trợ thủ của cha cô.

Lại nói về Tô Linh Linh, Sarah rất yêu quý cô em gái này. Chính vì vậy, Tur Đồ Lăng Tuyết cũng coi Tô Linh Linh như là em gái của mình. Trong chiến dịch bảo vệ người thừa kế của nhà Tur Đồ, bởi vì một số sự cố nên Tô Linh Linh cũng theo cô và Tur Đồ Dạ Vũ chạy đến cô nhi viện.

-----Hoa lệ tuyến phân cách-----

"Linh Linh tên thật là Tịch Na Tur Đặc, theo họ mẹ nên mới đổi thành Tô Linh Linh." Tur Đồ Dạ Vũ tí mỉ giải thích.

"Con gái nhà Tur Đặc sao!" Cửu Lam Nhiễm trầm ngâm.

"Tại sao không gọi là Tô Tịch Na?" Hoa Vân nghi hoặc hỏi.

"Bởi vì khi mới chào đời, tiếng cười của Linh Linh nghe như tiếng chuông bạc, rất đáng yêu nên mới gọi như vậy."

"Ê, chị là ai? Mau bỏ tôi ra." Ba người Cửu Lam Nhiễm, Hoa Vân và Tur Đồ Dạ Vũ đang nói chuyện thì bị một tiếng hét gần đó thu hút. Cửu Lam Ngân đang cố giãy giụa khỏi nhẫn tiên của Tur Đồ Lăng Tuyết.

"Nhóc con, im miệng lại. Ba cậu đã giao việc huấn luyện cậu cho tôi, nhưng mà theo tôi thấy trước khi tiếp nhận đặc huấn thì phải giáo dục lại cách ứng xử hành vi của cậu đã." Tur Đồ Lăng Tuyết vẫn giữ chặt nhẫn tiên, dường như không có ý định buông ra.

"Ba ơi, cứu con!" Cửu Lam Ngân vừa nghe đến ba mình liền quay sang Cửu Lam Nhiễm cầu cứu.

Hoa Vân xót con, định tiến lên nói đỡ cho cậu bé mấy câu thì bị Cửu Lam Nhiễm giữ lại:

"Chúng ta đã quyết định để Tuyết Nhi huấn luyện cho Tiểu Ngân thì phải tuân thủ quy tắc do con bé đề ra. Cứ yên tâm, con bé sẽ không làm gì quá đáng đâu."

"Nhưng mà..." Hoa Vân vẫn lo lắng.

"Di Vân, di nên cảm tạ ông trời rằng người huấn luyện cho Cửu Lam Ngân là chị con chứ không phải ba ba." Tur Đồ Dạ Vũ lên tiếng. "Đợi đến lúc di tận mắt xem mấy đoạn video quay lại cận cảnh đặc huấn của chị con thì di sẽ cảm thấy con trai di vẫn còn may mắn chán."

"Đột đặc huấn đó rất đáng sợ sao?" Hoa Vân dè dặt hỏi.

"Đáng sợ? Con chưa thấy loại huấn luyện nào kinh khủng như vậy." Tur Đồ Dạ Vũ nghĩ đến cũng thấy rùng mình. Mấy cái video đó, hẳn xem xong mà phát hãi.

"Chương trình đặc huấn đó chia làm hai mục. Đầu tiên là học cách sinh tồn, sau đó mới là huấn luyện chính thức." Ngừng một lát, Tur Đồ Dạ Vũ nói tiếp. "Ở mục huấn luyện đầu tiên, chị hai đã bị ba ném vào rừng một tuần để học cách sinh tồn. Trong vòng một tuần đó, chị vừa phải tự tìm cách duy trì sự sống của mình, vừa phải trốn tránh những nguy hiểm nơi rừng rậm. Sau đó một tuần, chị hai sống sót trở ra nhưng mà lại lên con sót đến hơn nửa tháng làm cho mẹ tức đến suýt nữa đoạn tuyệt quan hệ với ba. Cũng may, bù lại là chị hai đã học tập được rất nhiều thứ."

Cửu Lam Nhiễm và Hoa Vân toát mồ hôi. Anh Lăng Chí à, anh cũng quá tuyệt tình rồi đấy!

"Tiếp đến mới là huấn luyện chính thức. Kiểu huấn luyện của ba rất đặc biệt và cũng rất...biến thái. Để chị có thể vừa học được cách sử dụng vũ khí, vừa chiến đấu trong mọi hoàn cảnh thì ba đã áp dụng các hình thức như ném vào chuồng sư tử, quăng xuống bể cá mập,... với một vũ khí nhất định để xử lý đám thú dữ đó."

Cửu Lam Nhiễm và Hoa Vân cùng hít một ngụm khí lạnh. Anh Lăng Chí à, anh không phải là người nữa rồi!

"Nhưng mà hai người yên tâm. Chị hai làm việc rất có chừng mực. Hẳn là sẽ biết nên làm thế nào cho đúng."

~~~~~

"Mấy người đi dọn dẹp đi. Sau đó đem đồ ăn mới lên." Tư Đồ Lăng Tuyết ra lệnh cho mấy người hầu.

"Vâng, đại tiểu thư." Họ cùng nhau rời đi.

"Linh Linh." Tư Đồ Lăng Tuyết liếc nhìn Tô Linh Linh, ánh mắt sắc lạnh.

"Dạ, chị hai." Cô bé hơi rụt người lại. Ánh mắt chị hai thật đáng sợ nha.

"Người ta nói là 'làm sai thì phải phạt' đúng không em?" Đột nhiên, cô thay đổi sắc mặt, cười đến ngọt ngào. Nhưng Tiểu Linh Linh lại thấy nụ cười này rất lạnh gáy nha.

"Vâng ạ." Cô bé dè dặt đáp.

"Đi ra ngoài quỳ một tiếng cho chị." Cô chuyển giọng, nghiêm khắc quát.

"Chị hai, chị đừng tức giận mà." Tô Linh Linh tỏ vẻ sợ hãi, đôi mắt ngân ngấn lệ, bày ra bộ dáng cực kì ủy khuất. Chẳng qua, Tư Đồ Lăng Tuyết làm sao có thể bị mấy trò vặt vãnh này làm cho xao động. Từ nhỏ, cô đã thừa hưởng tính cách lạnh lùng, quyết đoán từ cha mẹ của mình, thế nên đối mặt với một Tô Linh Linh như thế, cô cũng chỉ nhàn nhạt đáp: "Lập tức ra quỳ cho chị. Đề chị lặp lại lần nữa là cứ chuẩn bị tinh thần nhìn đối cả ngày đi."

Tô Linh Linh thấy vậy liền biết mình không thể lung lay được cô, đành phải lùi thui đi ra ngoài.

Lúc này, Tư Đồ Lăng Tuyết mới chuyển sự chú ý lên Cửu Lam Ngân.

"Cửu Lam Ngân, cậu cũng ra ngoài quỳ cho tôi." Cô nói.

"Chị nói sao cơ?" Cửu Lam Ngân không tin vào tai mình. "Tôi là Cửu Lam đại thiếu gia đấy, chị dám bắt tôi quỳ sao?"

"Ồ, vì sao không dám?" Tư Đồ Lăng Tuyết không trả lời câu hỏi của cậu mà hỏi ngược lại. "Vì cậu là Cửu Lam đại thiếu gia à?"

Cô buông Cửu Lam Ngân ra, để cho cậu mặt đối mặt với mình, gần từng tiếng. "Tôi nói cho cậu biết, tôi không cần biết cậu là ai. Với tôi, làm sai thì phải phạt, vậy thôi!"

Cửu Lam Ngân biết không thể làm Tư Đồ Lăng Tuyết thay đổi quyết định nên đành lững thững đi ra ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại bốn người: Cửu Lam Nhiễm, Hoa Vân và hai chị em Lăng Tuyết Dạ Vũ. Lúc này, Hoa Vân mới lên tiếng: "Tuyết Nhi, làm như vậy với Tiểu Ngân và Linh Linh có phải là hơi nặng tay không?"

"Hoa a di, di thấy như vậy sao?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi ngược lại. Rồi không đợi Hoa Vân trả lời, cô nói tiếp: "Cửu Lam Ngân dù sao cũng là một trong năm người thừa kế của ngũ đại gia tộc. Tuy rằng thế cục của Cửu Lam gia tộc không rối ren như Tư Đồ gia tộc nhưng cũng là hào môn danh vọng. Hào môn thế gia sâu tựa biển cả. Những đứa trẻ lớn lên ở đó đều có một sự già dặn trước tuổi mà đám trẻ bình thường không có. Huống gì, Cửu Lam Ngân lại là người trong ngũ đại gia tộc. Thằng bé dù muốn hay không cũng sẽ phải tiếp nhận một sự giáo dục thật nghiêm khắc để có thể đủ sức gánh được trọng trách của gia tộc sau này. Vậy mà hai người thì hay rồi, cung chiều thằng bé hết mực đến mức thành hư."

"Hoa a di, cháu biết di không thể mang thai từ sau khi sinh Cửu Lam Ngân nên thằng bé là đứa con duy nhất của hai người. Do thế, việc hai người chiều chuộng thằng bé đến mức như vậy cũng không có gì là lạ nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy thì thằng bé sau này lớn lên sẽ trở thành một cái bình hoa trong nhà kính không chịu nổi sương gió cuộc đời, một tên phá gia chi tử không hơn không kém. Ngược lại, nếu hai người tin tưởng mà giao thằng bé cho cháu, cháu sẽ huấn luyện cho nó trở thành một người thừa kế đúng nghĩa. Hai người có tin cháu hay không?" Đối với thái độ cương quyết của cô, hai người bất giác mà gật đầu đồng ý. Còn Tư Đồ Dạ Vũ thì lại cười gian trá mà nói nhỏ với cô: "Xem ra sau này, cậu bé Cửu Lam Ngân đó phải chịu khổ rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngũ đại gia tộc

Hai tháng sau, nhà chính Cửu Lam gia tộc

Tư Đồ Lăng Tuyết đứng bên cửa sổ phòng ngủ, nhìn từng chiếc xe thương vụ sang trọng tiến vào cổng lớn của Cửu Lam gia tộc. Hôm nay, một bữa tiệc chào mừng cô cùng Dạ Vũ và Linh Linh sẽ được tổ chức ở đây.

Thật ra, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không quá quan trọng hóa vấn đề tiệc chào mừng này. Nếu như không phải đây là dịp thích hợp để gặp mặt ba và mẹ thì cô đã bảo Hoa Vân hủy luôn bữa tiệc này.

"Cộc!Cộc!" Đang chìm trong dòng suy nghĩ thì một tiếng gõ cửa vang lên đột ngột kéo Tư Đồ Lăng Tuyết trở về thực tại.

"Đại tiểu thư?" Ngoài cửa có tiếng nói vọng vào.

"Ai?" Cô hỏi.

"Đại tiểu thư, tôi theo lệnh phu nhân, mang phục trang đến cho tiểu thư." Ngoài cửa có tiếng trả lời.

"Cửa không khóa, cô vào đi." Tư Đồ Lăng Tuyết đáp lại, giọng nói lạnh băng.

Người bên ngoài đẩy cửa vào, sau đó đóng lại. Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, không hề để ý đến người vừa bước vào.

"Đại tiểu thư, nên thay quần áo thôi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi." Người kia thấy cô không có động tĩnh gì liền lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này, Tư Đồ Lăng Tuyết mới quay mặt lại nhìn người kia. Nhìn hồi lâu, cô không nói gì. Đôi môi câu lên một nụ cười dịu dàng hiếm có. Cô đến bên người kia rồi bắt ngờ ôm người đó thật chặt. Người kia không có vẻ gì là bất ngờ, ngược lại, cũng ôm lấy cô.

Thật lâu sau, hai người mới buông nhau ra. Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn giữ nụ cười trên môi. Cô cất tiếng gọi:"Mẹ."

Người kia cũng cười với cô. Rồi, từ xương quai xanh, người đó kéo ra một tảng mặt nạ da, để lộ khuôn mặt giống Tư Đồ Lăng Tuyết như đúc.

Người đó chính là Diệp Lam - mẹ ruột của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt mẹ, Tư Đồ Lăng Tuyết liền tiến lên ôm Diệp Lam lần nữa.

"Mẹ, Tuyết Nhi rất nhớ mẹ." Cô nghẹn ngào nói.

"Mẹ cũng rất nhớ công chúa bé bỏng của mẹ." Diệp Lam đáp lại. Đôi mắt nàng cũng đỏ lên. Trong sáu đứa con của mình, nàng thương và đau lòng đứa con gái cả này nhất. Tuổi nhỏ mà đã phải xa ba mẹ, hơn nữa còn phải chịu huấn luyện cực kì khắc nghiệt. Vậy mà con bé cũng không oán thán nửa lời, bảo sao người làm mẹ như nàng không thương, không đau lòng cho được.

"Bé cưng, là mẹ có lỗi với con." Diệp Lam ôm chặt Tiểu Lăng Tuyết, đau xót mà nói.

"Mẹ, mẹ đừng nói vậy. Người có lỗi trong chuyện này không phải ba mẹ mà phải là ông nội, là đám con riêng nghiệt chủng kia mới đúng." Nói tới đây, lửa giận trong mắt Tư Đồ Lăng Tuyết bùng lên dữ dội. Trong chuyện này, cô không trách một ai cả. Chỉ là, cô không thể nào tha thứ cho ông nội của mình, không chỉ tổn thương bà nội, mà còn gây ra rắc rối lớn ảnh hưởng đến quyền thừa kế của con trưởng. Cô cũng không tha thứ cho đám con riêng kia, toàn những kẻ lòng tham không đáy, có tiền tiêu không hết còn chưa đủ, lại vọng tưởng muốn nuốt trọn cả gia tộc Tư Đồ. Nhưng điều khiến cô hận họ nhất chính là bởi vì họ khiến gia đình cô không thể ở bên nhau. Nghĩ đến đây, đôi tay cô bắt đầu siết chặt lại.

Diệp Lam im lặng thu hết hành động của con gái vào trong mắt, hồi lâu mới lên tiếng:"Được rồi, đừng tức giận nữa. Hôm nay, dù sao cũng là tiệc mừng của con. Nào, lại đây xem thử chiếc váy mẹ đặt làm riêng cho con có đẹp hay không đi."

Tư Đồ Lăng Tuyết tới bên Diệp Lam, cô mở hộp rồi nhấc cái đầm màu trắng bên trong ra. Cái đầm được thiết kế tinh xảo và được cắt may thủ công vô cùng tỉ mỉ. Ngắm nghía chiếc đầm một hồi, cô hỏi:"Cái này là thiết kế của diệp Xảo phải không?"

"Quả nhiên là tinh mắt. Bé con, cái này là đích thân diệp con thiết kế và cắt may cho riêng con, độc nhất vô nhị đấy!"

Diệp Xảo là em gái sinh đôi của Diệp Lam. Nhà họ Diệp có bốn người con: hai chị em sinh đôi Diệp Lam Diệp Xảo, con trai trưởng Diệp Thâm, con trai út Diệp Thiên. Cô cả Diệp Lam là nhân tài từng một thời hô phong hoán vũ ở giới chính trị, bây giờ rút về phía sau bức màn danh môn làm Tư Đồ phu nhân. Cô hai Diệp Xảo là nhà thiết kế chính của thương hiệu Ivy nổi tiếng toàn cầu. Cậu ba Diệp Thâm là chủ tịch của tập đoàn tài chính thế giới Diệp thị. Còn cậu út Diệp Thiên lại là cục trưởng của cục cảnh sát nước Mỹ.

"Mấy mẫu thiết kế thời trang của diệp rất nổi tiếng, sản xuất đều là phiên bản số lượng có hạn. Đám phu nhân tiểu thư nhà giàu tranh nhau đến vỡ đầu chảy máu cũng khó mà giành được. Quả nhiên, nếu là người nhà thì đều có sự ưu tiên đặc biệt." Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn chiếc đầm hồi lâu rồi buông một câu nhận xét chẳng liên quan.

"Được rồi, tiểu nha đầu. Mau thay váy đi rồi còn đến gặp ba con." Diệp Lam tức cười nhìn con gái. Con bé này thật là.

-----Hoa lệ phân cách tuyến-----

Trước cửa phòng trà của Cửu Lam gia tộc

"Cốc!Cốc!" Diệp Lam một tay nắm tay Tư Đồ Lăng Tuyết, một tay gõ cửa.

"Mời vào." Từ bên trong vọng ra tiếng nói của Cửu Lam Nhiễm.

Hai mẹ con đẩy cửa bước vào. Trong phòng có năm người đàn ông, bốn người phụ nữ và một đứa trẻ. Đứa trẻ này không hề xa lạ đối với Tư Đồ Lăng Tuyết, chính là Tư Đồ Dạ Vũ. Hai người đàn ông ngồi ở chính giữa cô cũng biết. Một người là ba của cô - Tư Đồ Lăng Chí, đang bế Tư Đồ Dạ Vũ.

Người còn lại là người nắm giữ cả bạch đạo trong tay, Hiên Viên gia tộc gia chủ - Hiên Viên Ngao Thiên. Bên cạnh Hiên Viên Ngao Thiên chính là phu nhân của hắn - Vân Duyệt. Ngồi ở bên tay trái Tư Đồ Lăng Chí là Cửu Lam Nhiễm. Đằng sau hắn là Hoa Vân.

Hai người đàn ông và hai người phụ nữ ngồi bên phải của Hiên Viên Ngao Thiên thì cô không rõ nhưng cũng có thể đoán được thân phận của họ. Chắc chắn đó là Nam Cung Thiên Minh và Âu Dương Minh Triết cùng phu nhân của họ.

Sau khi đánh giá một lượt, cô tiến lên chào hỏi: "Ba, Ngao Thiên thúc thúc, Vân Duyệt a di, Nhiễm thúc thúc, Hoa Vân a di." Rồi cô quay sang bốn người còn lại nhưng lại nói với Tư Đồ Lăng Chí: "Vây, ba có thể giới thiệu cho con ai là Thiên Minh thúc thúc, ai là Minh Triết thúc thúc, ai là Phương Ngân a di, ai là Giản Huyền a di được không?"

"Ha!Ha!Lại đây con gái, cả em nữa Lam Nhi." Tư Đồ Lăng Chí bật cười sang sảng, rồi vẫy tay, ý bảo Diệp Lam và Tư Đồ Lăng Tuyết lại bên mình. Diệp Lam tới ngồi bên cạnh hắn còn Tư Đồ Lăng Tuyết thì được ôm vào lòng như Tư Đồ Dạ Vũ. Lúc này, Tư Đồ Lăng Chí mới lên tiếng: "Giới thiệu với bé cưng. Chủ ngồi cạnh Ngao Thiên thúc thúc chính là Thiên Minh thúc thúc, đằng sau là "thiên hạ trong lòng" của chú ấy - Phương Ngân a di. Và người còn lại chính là Minh Triết thúc thúc. Cái cô đang được chú ấy ôm trong lòng ấy là bảo bối vô giá của chú ấy - Giản Huyền a di."

Tư Đồ Lăng Chí vừa "phổ cập" kiến thức cho con gái, vừa trêu chọc hai người bạn. Tư Đồ Lăng Tuyết lại được một phen chào hỏi. Còn hai người kia thì cũng không phải tay mơ, ngay lập tức trả đũa Tư Đồ Lăng Chí làm hắn tức điên người. Mọi người trong phòng được một phen cười đau bụng. Hồi lâu sau, khi tiếng cười đã dứt thì Hiên Viên Ngao Thiên mới sán lại gần, vẻ mặt nghiêm nghị: "Này, Lăng Chí, cậu đã bế Tiểu Lăng Tuyết từ nãy tới giờ. Mau đưa con bé cho tớ ôm chút đi."

Đương nhiên, Tư Đồ Lăng Chí làm sao có thể đưa Tiểu Lăng Tuyết cho Hiên Viên Ngao Thiên. Bảo bối của hắn, hắn ôm còn không đủ, sao có thể để tên kia chiếm tiện nghi. Nghĩ rồi, hắn nói: "Ngao Thiên, tớ nói này, Tiểu Diệp là con gái cậu, cậu không ôm lại chạy đến đây ôm con gái tớ làm gì."

"Diệp Nhi là con gái tớ, tớ đã ôm rồi. Bây giờ tớ đến là để ôm con dâu tương lai của tớ." Hiên Viên Ngao Thiên đáp lại, rồi vươn tay ra định cướp Tiểu Lăng Tuyết.

"Con dâu tương lai? Tớ không nhớ là đã từng nói sẽ gả con bé cho con trai cậu." Tư Đồ Lăng Chí nhận ra ngay ý đồ của ông bạn, vội vàng bế Tiểu Lăng Tuyết và Tiểu Dạ Vũ tránh ra khỏi bàn tay lang sói của Hiên Viên Ngao Thiên.

"Thực ra thì tớ không để ý lắm đến việc cậu có chấp nhận hay không đâu ông bạn ạ. Tuyết Nhi sẽ được định sẵn sẽ phải trở thành vợ của Liệt Nhi nhà tớ rồi. Ai cũng đừng hòng cướp." Hiên Viên Ngao Thiên cũng chưa từ bỏ ý định, lại nhào về phía Tư Đồ Lăng Chí.

"Haha. Anh Ngao Thiên, bọn em muốn cướp cũng chẳng được ấy chứ. Tiểu Tuyết Nhi đều lớn hơn con trai bọn em." Cửu Lam Nhiễm cười mà nói. Hai người kia cũng cười theo.

Tư Đồ Lăng Chí trừng mắt với Cửu Lam Nhiễm: "Thằng kia, mày muốn chết phải không? Đã không giúp thì thôi lại còn hùa theo tên đầu gố Ngao Thiên kia."

Thế rồi, Tư Đồ Lăng Chí lao về phía Cửu Lam Nhiễm. Cả năm người đàn ông đều tham gia vào cuộc đuổi bắt cho đến khi...

"E hèm, mấy anh đã dừng lại được chưa đây?" Diệp Lam cao giọng nhắc nhở, trong giọng nói lộ ra sát khí đằng đằng khiến năm người đều dừng lại cùng một lúc.

"Bà xã, có chuyện gì vậy?" Tư Đồ Lăng Chí dè dặt hỏi, chỉ sợ chọc giận nàng thì tối nay xác định ngủ dưới đất.

"Đến giờ rồi." Trái ngược với những gì Tư Đồ Lăng Chí đã tưởng tượng, Diệp Lam chỉ bình thản nhắc nhở một câu.

"Hả? Đến giờ gì?" Tư Đồ Lăng Chí hơi ngớ ra.

"Hả cái gì mà hả?" Diệp Lam tức giận. "Anh quên là hôm nay anh đến đây để làm gì hả? Khách đều đến hết rồi, còn không xuống, hay là muốn đêm nay ngủ dưới đất đây?"

"Đừng đừng, bà xã. Anh nhớ rồi. Chúng ta đi xuống." Tư Đồ Lăng Chí rốt cục cũng nhớ ra, vội vàng ôm hai đứa trẻ đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều bật cười, cùng rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Hiên Viên Liệt

Trong vườn hoa của Cửu Lam gia tộc, Tư Đồ Lăng Tuyết đang ngồi trên trước chiếc xích đu giữa vườn hoa Lyly đỏ rực. Tuy khách khứa đã đến khá đông đủ nhưng mà ngũ đại gia tộc vẫn còn một số việc phải xử lý nên bữa tiệc vẫn chưa được bắt đầu. Chính vì thế nên Tư Đồ Lăng Tuyết ra đây hóng

gió. Do có một xuất thân đặc biệt và tuổi thơ phải trải qua huấn luyện nên cô rất ưu thích sự tĩnh lặng. Không giống những đứa trẻ khác luôn sợ hãi sự vắng vẻ và yên ắng thì cô đã sớm quen với nó, thậm chí nó đã ăn nhập vào cốt tủy của cô. Vậy nên biển hoa Lyly rộng lớn không bóng người này khiến cô cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn rất nhiều so với bữa tiệc xa hoa lộng lẫy trong kia. Đang nhắm mắt thả hồn theo từng cơn gió mát lạnh thì một tiếng gọi đột nhiên vang lên bên tai kéo cô trở về hiện thực. Cô chậm rãi mở mắt thì thấy Tư Đồ Dạ Vũ từ xa chạy đến.

"Tiểu Vũ?" Cô nhướn mày, nghi hoặc hỏi.

"Chị hai." Tư Đồ Dạ Vũ chạy lại bên cô.

"Linh Linh, em ấy...em ấy..."

"Nói cho rõ ràng."

"Em ấy bị người ta bắt nạt kia kìa."

"Bắt nạt sao? Hình như Địch Cấp thúc thúc hôm nay cũng đến đấy. Chú ấy còn ở đây mà có người lại dám đụng đến Linh Linh sao. Phải biết rằng Sarah và Linh Linh chính là hai viên dạ minh châu trên tay chú ấy đấy. Rốt cục là kẻ nào không có mắt vậy?" Tư Đồ Lăng Tuyết thật sự ngạc nhiên. Địch Cấp Tư Đặc và Tô Viên Viên vẫn còn ở nơi này, tuy không để lộ mối quan hệ giữa họ và Tô Linh Linh nhưng họ vẫn âm thầm bảo vệ con bé từ xa. Vậy mà có kẻ vẫn ăn gan hùm mật gấu mà khi dễ con bé sao, chán sống rồi à!

"Là phu nhân chính thất của Hồng lão đại gì đó. Ông này cũng có tiếng trong giới mafia. Bản tính phong lưu cũng không phải tay mơ, nuôi một đám tiểu thiếp trong nhà, lạnh nhạt với bà lớn vô cùng." Tư Đồ Dạ Vũ lại bắt đầu ba hoa.

"Chị cần cái đó làm gì? Nói cho chị biết Linh Linh làm sao lại bị đánh. Mau lên." Tư Đồ Lăng Tuyết thúc giục, giờ là lúc nào rồi mà còn quẩn chuyện không đâu.

"À, thì hình như là bà ta đi đứng không cẩn thận rồi đụng trúng Linh Linh, làm con bé vô tình đổ nước lên cái váy mà bà ta phải khó khăn lắm mới giành được. Là mẫu thiết kế phiên bản có hạn của nữ hoàng thời trang - Diệp Xảo a di."

À, chẳng trách được ai. Thiết kế của di hai đúng là khiến người ta tranh nhau đến vỡ đầu chảy máu thật.

"Đi, chúng ta đi gặp Hồng phu nhân đó." Tư Đồ Lăng Tuyết ngoắc tay với Tư Đồ Dạ Vũ, ý bảo cậu đi theo.

Trong một góc vườn hoa gần đó, năm, sáu người phụ nữ vây quanh một cô bé. Tô Linh Linh đứng cúi gằm mặt xuống, đôi mắt đỏ hoe, một bên má sưng đỏ, bộ dạng cực kì ủy khuất. Tuy rằng Tư Đồ Lăng Tuyết rất bức mình vì việc một đám mây bà cô 30 tuổi lại đi mắng mỏ một cô bé 3 tuổi chỉ vì lỡ làm đổ nước lên váy nhưng cô vẫn chưa tiến lên, chỉ quanh sang hỏi Tư Đồ Dạ Vũ, giọng lạnh như băng: "Ai là Hồng phu nhân?"

Tư Đồ Dạ Vũ chỉ vào một người đàn bà đang sa sả mắng nhiếc Tô Linh Linh thậm tệ. Dung mạo của bà ta cũng không đến nỗi xấu, nhưng lại tự đi phá hủy nó bằng một lớp phấn dày cộm, môi tô son đỏ chót. Trên người bà ta đeo đủ các loại trang sức từ vòng cổ hoa tai cho đến lắc tay và nhẫn. Chân lại đi đôi giày cao gót màu hồng trông chẳng hợp với bà ta tẹo nào. Tư Đồ Lăng Tuyết sau khi đánh giá xong xuôi liền hừ lạnh một tiếng: "Vốn dĩ tưởng chồng bà ta phong lưu là do bản tính, ai dè, có người vợ nhìn như con không tước cái như thế này thì không đi tìm đàn bà khác mới lạ đấy. Ăn mặc thì lòe loẹt, nói năng thì chanh chua. Kiểu phụ nữ này, đàn ông nào nhìn vào cũng phải bỏ chạy. Lúc trước, chị thông cảm với bà ta nhưng giờ lại thấy vị Hồng lão đại kia mới đáng thương nhất."

"Vậy chị định làm gì?" Tư Đồ Dạ Vũ ở bên cạnh liền hỏi.

"Xin lỗi bà ta." Cô trả lời.

"Hả?" Tư Đồ Dạ Vũ ngạc nhiên. Tư Đồ Lăng Tuyết là người có thù tất báo. Tô Linh Linh chịu ủy khuất, cậu không tin là chị ấy lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Làm sai thì phải xin lỗi. Chính con bé đã đổ nước lên váy bà ta, dù là vô ý cũng phải nhận lỗi." Cô không nói nhiều nữa mà đi nhanh về phía Tô Linh Linh khiến cho Tư Đồ Dạ Vũ chẳng kịp ngăn cản.

"Này"

"Linh Linh." Cô gọi. Tiếng nói của cô khiến đám người kia và cả Tô Linh Linh đồng loạt quay lại nhìn.

"Chị." Tô Linh Linh ủy khuất đi tới bên cô.

"Mày là ai?" Hồng phu nhân lên giọng hỏi.

"Cháu là chị gái của Linh Linh, Lăng Tuyết. Linh Linh thật không ngoan, con bé vậy mà lại làm đổ nước lên bộ váy đắt tiền của cô. Cháu thành thật xin lỗi về việc này." Tư Đồ Lăng Tuyết lễ phép cúi đầu.

"Hừ, coi như mày còn biết điều, không như con bé kia, thật thô lỗ." Hồng phu nhân thấy cô nhún nhường liền càng vênh váo.

"Xin cô hãy bỏ qua cho Linh Linh. Về nhà cháu sẽ bảo mẹ dạy dỗ lại nó." Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn làm một cô bé lễ phép.

"Muốn tao bỏ qua cho nó cũng được thôi, chỉ cần bảo nó quỳ xuống xin lỗi tao là được."

"Tôi không xin lỗi. Rõ ràng là bà..." Tô Linh Linh vừa nghe vậy liền cãi lại.

"Linh Linh, không được hỗn." Tư Đồ Lăng Tuyết nghiêm khắc quát, nhưng nhân lúc không ai để ý cô cũng nhỏ giọng nói với Tô Linh Linh: "Làm theo lời chị, chị sẽ lấy lại công đạo cho em." Kèm theo đó là ánh mắt nghịch ngợm của cô.

Tô Linh Linh cũng không đến nỗi ngốc, nhận ra cô đang diễn kịch cô bé liền làm theo lời cô. Mấy người kia cũng chỉ bỏ lại vài câu nói độc miệng liền bỏ đi.

Lúc này, Tư Đồ Dạ Vũ chạy đến. Tư Đồ Lăng Tuyết chưa để cậu lên tiếng liền nói luôn: "Linh Linh sẽ đòi lại được công đạo."

"Nhưng bằng cách nào?" Cậu khó hiểu hỏi.

"Em sẽ sớm biết thôi." Cô không nói nhiều, ngược lại cười rất tươi mà không hề biết rằng: một màn hành động của cô đến cả Tô Linh Linh và Tư Đồ Dạ Vũ còn không nhận ra được lại lọt vào mắt của một cậu bé đứng cách đó không xa.

Bữa tiệc bắt đầu. Sau màn diễn văn dài lê thê, Cửu Lam Nhiễm chuẩn bị giới thiệu về ba nhân vật chính của ngày hôm nay thì một tiếng hét kinh hoàng như heo bị chọc tiết vang lên. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều không hẹn mà nhìn về phía tiếng hét đó. Chỉ thấy phu nhân của Hồng lão đại ngã vật xuống đất. Hai tay bà ta không ngừng gãi khắp người, gãi đến mức bộ váy bằng tơ tằm của bà ta rách tả tơi.

.....

Lúc này, ba người Lăng Tuyết, Dạ Vũ, Linh Linh đang đứng ở trên tầng hai quan sát hết mọi việc dưới đại sảnh.

"Bà ta làm sao vậy?" Tô Linh Linh ngạc nhiên, quay sang hỏi Tư Đồ Dạ Vũ.

"Trông bà ta có cái gì đó không bình thường?" Tư Đồ Dạ Vũ trầm ngâm, rồi như hiểu ra điều gì đó, cậu quay sang nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết: "Chị hai, chẳng lẽ?"

"Không sai. Trừng phạt mà chị nói là đây." Tư Đồ Lăng Tuyết khẽ nhếch môi, đôi mắt cao ngạo nhìn Hồng phu nhân đang lăn lộn dưới đất. Rồi, cô lôi từ trong túi ra một lọ thuốc.

"Đây là?" Tư Đồ Dạ Vũ hiếu kỳ hỏi.

"Bột ngựa, một sản phẩm đặc chế của nhị thẩm Úc Nguyệt, không lưu lại bất kỳ dấu hiệu nào của thuốc nơi người dùng. Chúng ta sẽ không bị phát hiện đâu." Tư Đồ Lăng Tuyết cười lạnh nhìn Hồng phu nhân, tay lắc lắc lọ thuốc. Đây chính là cái giá phải trả khi phạm đến những điều cấm kị của cô.

Bữa tiệc gần đến hồi kết thúc. Tư Đồ Lăng Tuyết không muốn ở lại quá lâu. Cô đang định quay về phòng thì..

"Thật sự không nghĩ tới, Tư Đồ đại tiểu thư lại là một cái quý nha đầu." Một giọng nói trầm thấp vang lên. Ngay sau đó, một đứa bé trai tầm 6 tuổi xuất hiện trước mặt cô.

"Anh là ai?" Cô hỏi, giọng đầy cảnh giác.

"Tôi là Hiên Viên Liệt." Hắn đáp

"Anh là con trai của Ngao Thiên thúc thúc?" Cô lại hỏi.

"Phải. Và cũng là vị hôn phu của em." Hắn trả lời.

"Hừ, vị hôn phu. Anh nhìn thử xem, tôi mới bốn tuổi, anh cũng chỉ tám sáu tuổi, phu thê cái gì cơ chứ?" Cô nhìn hắn như kiểu nhìn thấy động vật quý hiếm.

"Tình yêu không quan trọng tuổi tác mà em." Hắn thần nhiên đáp.

"Tình yêu? Anh bị ảo à, ai thêm yêu anh." Cô gần như bị hắn chọc tức chết mất.

"Rồi em sẽ yêu tôi thôi. Mà em không yêu tôi thì tôi cũng sẽ vẫn phải kết hôn với tôi."

"Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không yêu anh. Muốn kết hôn với tôi, đợi 12 năm nữa đi."

"Được. 12 năm nữa tôi sẽ đến cưới em."

Tur Đồ Lăng Tuyết tức đến học máu.

"Tôi, tôi mặc kệ anh. Bệnh thần kinh."

Nói rồi cô quay đầu bỏ chạy. Hiền Viên Liệt không đuổi theo, chỉ nhìn theo cô, thầm nói:"Tur Đồ Lăng Tuyết, em sẽ yêu tôi thôi, vì em chỉ có thể thuộc về tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trở về Tur Đồ Gia tộc

12 năm sau, sân bay quốc tế Hoa Kỳ

Hai hàng vệ sĩ mặc đồ đen, trang bị vũ khí đầy đủ đang đứng trước cổng ra của sân bay. Khí thế của họ thu hút không ít những người xung quanh. Họ chính là 100 vệ sĩ được chọn ra để hộ tống và bảo vệ an toàn cho tân hắc đạo đế vương và thái tử gia của gia tộc. Mấy phút sau, một chiếc máy bay tư nhân đáp xuống sân bay. Từ trên máy bay, Tur Đồ Lăng Tuyết và Tur Đồ Dạ Vũ đồng loạt bước xuống. Đám vệ sĩ nhất loạt cung kính cúi đầu:

"Chúng thuộc hạ ra mắt Lăng Tuyết điện hạ, Dạ Vũ điện hạ."

"Tất cả đứng lên đi." Tur Đồ Lăng Tuyết khoát tay.

"Vâng ạ." 100 người vệ sĩ đồng loạt hô to. Đột nhiên, cổng sân bay lại mở ra. Lý Tư Thần xuất hiện giữa hai hàng vệ sĩ. Anh tiến lên ôm lấy Tur Đồ Lăng Tuyết và Tur Đồ Dạ Vũ bày tỏ lòng thân mật:

"Lăng Tuyết, Dạ Vũ, chào mừng hai người trở về."

"Tur Thần, anh bạn của tôi, lâu rồi không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?" Tur Đồ Dạ Vũ cũng tiến lên ôm Lý Tư Thần.

"Haha, vẫn khỏe lắm!" Lý Tư Thần cười sang sảng đáp lại.

"Sarah, Thiên Túng và Tiểu Tường đâu?" Lúc này, Tur Đồ Lăng Tuyết mới lên tiếng.

"Bọn họ đang ở trên xe kia kìa." Lý Tư Thần vừa đáp thì một bóng người vượt qua anh, ôm chặt lấy Tur Đồ Lăng Tuyết:"Tình yêu, lâu rồi không gặp, mình nhớ cậu chết mất thôi!"

Tur Đồ Lăng Tuyết phải khó khăn lắm mới kéo được con bạch tuộc đang dính trên người mình ra. Cô tiện tay ném nó qua chỗ Lý Tư Thần.

"Này họ Lý kia, quản cho tốt cô tình nhân nhỏ của cậu đi." Cô mở miệng chọc ghẹo làm cho Sarah Tur Đặc ở trong lòng Lý Tư Thần mặt đỏ tai hồng.

"Haha, chị Tuyết, chị đừng chọc ghẹo Sarah nữa. Nhìn vậy thôi chứ da mặt chị ấy còn không dày bằng một nửa da mặt của chị đâu." Có tiếng nói vang lên sau lưng Tur Đồ Lăng Tuyết. Bốn người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Phi Điều Tường khoác tay Lâm Thiên Túng bước đến.

"Này Phi Điều Tường, em đúng là không biết tốt xấu. Ngày thường chị đối xử với em tốt như vậy mà hôm nay Tur Đồ Lăng Tuyết nói chị, em không giúp thì thôi lại còn hùa theo cậu ấy nữa." Sarah Tur Đặc là người phản ứng trước nhất. Cô ấy lên tiếng chỉ trích Phi Điều Tường.

"Chịu thôi, em thà đắc tội với chị cũng không muốn đối nghịch với chị ấy." Phi Điều Tường vẫn thản nhiên đáp lại. Cô ấy chỉ tay về phía Tur Đồ Lăng Tuyết.

"Em đúng là kẻ "gió chiều nào thì theo chiều ấy" mà." Sarah Tur Đặc tức giận nói.

"Chúng ta như nhau cả thôi." Phi Điều Tường vẫn mặt dày, hại Sarah Tur Đặc tức đến suýt nữa thổ huyết.

"Được rồi. Đừng náo loạn nữa. Chúng ta mau đi thôi kẻo trường bối đợi lâu." Tur Đồ Lăng Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

Cả sáu người cùng lên xe trở về Tur Đồ gia tộc.

Nhà chính của Tur Đồ gia tộc nằm ở thủ đô Washington của Mỹ. Tuy nhiên, nơi này cách biệt với khu dân cư đông đúc, khuất sau một rừng cây rộng lớn. Một khi bước qua rừng cây này là bước vào nơi trung tâm của hắc đạo thế giới với hệ thống an ninh nghiêm ngặt và hệ thống tình báo toàn cầu. Trong lâu đài của Tur Đồ gia tộc có hơn 10000 người hầu chính là những sát thủ hàng đầu thế giới do chính gia tộc huấn luyện. Những kẻ ngu dốt nào dám có ý đồ bất chính mà tiến vào nơi này thì tuyệt nhiên sẽ không thể thấy được ánh sáng ngày mai.

...

Ô tô xuyên qua khu rừng, dừng lại trước cánh cổng sắt rộng lớn của gia tộc. Cánh cổng chậm rãi mở ra. Chiếc xe thương vụ tiến vào bên trong. Xe dừng lại. Cửa xe mở ra. Tư Đồ Lăng Tuyết, Tư Đồ Dạ Vũ, Lý Tư Thần, Lâm Thiên Túng, Sarah Tư Đặc và Phi Điều Tường lần lượt bước xuống. Họ cũng nhau tiến vào đại sảnh. Bên trong đại sảnh, khách khứa đã đến đầy đủ. Tuy kế hoạch bỏ trốn suốt 16 năm này là để bảo vệ người thừa kế gia tộc nhưng cũng chẳng phải là chuyện gì hay ho cho nên tiệc mừng cũng không làm lớn. Tư Đồ Lăng Tuyết đảo mắt nhìn các vị khách một lượt. Khách đến không đông. Hôm nay ngoài Tư Đồ gia tộc cũng chỉ có Diệp gia, Úc gia, Hàn gia, Lý gia, Lâm gia, nhà Tư Đặc, nhà Phi Điều. Chính giữa sảnh là ông bà nội của Tư Đồ Lăng Tuyết - Tư Đồ Hàn và Quý Nhã Quân. Bên phải họ là ba cô Tư Đồ Lăng Chí, mẹ cô Diệp Lam và các em ruột cô: Tư Đồ Túc Triết, Tư Đồ Hoàng Triết, Tư Đồ Thiên Ái, Tư Đồ Dao Dao. Ngoài ra còn có tiểu cô cô - Tư Đồ Thanh Linh và cô gia Hàn Cần cùng con của họ là Hàn Văn Tiêu, Hàn Dật Phong, Hàn Đề Lan. Bên trái ông bà nội cô là nhị thúc Tư Đồ Thiên Quốc, nhị thẩm Úc Nguyệt, tam thúc Tư Đồ Gia Quốc, các em họ: Tư Đồ Thiếu Hiền, Tư Đồ Noãn Tâm, Tư Đồ Hạ Nhĩ, Tư Đồ Húc Quân, Tư Đồ Khả Hình.

Nhà họ Diệp thì có ông bà ngoại của Tư Đồ Lăng Tuyết là Diệp Vinh và An Nhã Vận. Vợ chồng di nhỏ Diệp Xảo và Vệ Uyên, con của họ: Vệ Ốc Khốc, Vệ Hạo Thiên. Vợ chồng đại tiểu cửu Diệp Thâm và Nguyệt Văn Y cùng con trai Diệp Tường Hạo, con gái Diệp Thanh Nghi. Vợ chồng nhị tiểu cửu Diệp Thiên và Âu Dương Liên, con trai độc nhất Diệp Thích Nhiên. Nhà họ Úc có em trai Úc Nguyệt - Úc Phong cùng phu nhân Lạc Mẫn Trinh và con trai Úc Thiên Dật. Nhà họ An có anh trai An Khả - An Thiệu Minh và vợ Diêu Thiên Uyển cùng con trai An Dục Thần. Nhà họ Hàn có em trai Hàn Cần - Hàn Văn, em dâu Mỹ Nại, cháu gái Hàn Tiêu Tiêu. Nhà Tư Đặc có Địch Cấp Tư Đặc, vợ là Tô Viên Viên và con trai Phó Lôi Tư Đặc. Nhà họ Lý có Lý Thần Dương và Lý phu nhân - Phương Hân. Nhà họ Lâm có Lâm Kiến Hi, vợ là Hách Liên Thuần Thuần cùng hai cô em gái sinh đôi của Lâm Thiên Túng - Lâm Thiên Vận và Lâm Thiên Nhu. Nhà Phi Điều có Phi Điều Cung Từ và chồng nàng - Lệ Trường Đông. Bởi vì Phi Điều Tường theo họ của cả ba lần mẹ như Tư Đồ Lăng Tuyết nên cô còn có một tên khác là Lệ Tường.

Sau khi đánh giá tổng quan một lượt các khách mời, Tư Đồ Lăng Tuyết đi xuyên qua đại sảnh, đến trước mặt Tư Đồ Hàn và Quý Nhã Quân.

"Ông nội, bà nội." Cô lễ phép cúi đầu.

Quý Nhã Quân tươi cười ôm lấy cô, xoa đầu cô mà nói:

"Tuyết nha đầu của bà, cuối cùng con cũng trở về rồi."

Tư Đồ Hàn nhìn cô, ánh mắt ông lộ rõ vẻ áy náy. Hồi lâu, ông lên tiếng:

"Bình an trở về là tốt rồi. Lăng Tuyết à, 16 năm qua thật vất vả cho con và Dạ Vũ. Đầu là tại ta."

Ông khẽ thờ dài.

"Ông nội, quá khứ đã qua thì cứ để nó qua đi. Đừng giữ mãi trong lòng làm gì để rồi lại thêm áy náy. Người sai biết sửa cũng chưa phải là muộn. Chỉ cần ông bà hạnh phúc là được." Tư Đồ Lăng Tuyết cầm lấy tay Tư Đồ Hàn, lên tiếng an ủi ông. Kỳ thực, cô chưa từng oán trách ông nội mình.

"Phải, phải. Lăng Tuyết à, con nói đúng, biết sai mà sửa cũng chưa muộn. Được rồi, mau qua chào ba mẹ con đi." Trong giọng nói của Tư Đồ Hàn lộ ra một tia vui vẻ. Ông khẽ đẩy cô cháu gái về phía Tư Đồ Lăng Chí và Diệp Lam. Dần dần, mọi người chạy đến vây quanh cô, ôm cô những cái ôm thật chặt như để thỏa nỗi nhớ nhung bấy lâu. Sau một hồi ôm ấp loạn xì ngầu hết cả lên, Tư Đồ Lăng Chí phải thúc giục:

"Được rồi mọi người. Khách khứa đã đến đầy đủ. Nhân vật chính cũng đã xuất hiện. Nên nhập tiệc thôi chứ?"

Bữa tiệc bắt đầu. Tư Đồ Lăng Tuyết cùng mấy cô em gái yêu quý huyền thuyên tám chuyện thì Phó Lôi Tư Đặc đi tới. Cậu chào cô rồi hỏi:

"Chị Tuyết, chị ba Tịch Na lần này không về hay sao ạ?"

Chị ba Tịch Na trong lời Phó Lôi Tư Đặc chính là nhị tiểu thư của nhà Tư Đặc - Tịch Na và cũng chính là người đã theo cô và Dạ Vũ bỏ trốn suốt 16 năm qua - Tô Linh Linh.

"Trong vòng hai tháng nữa, Linh Linh sẽ không trở lại Mỹ. Em ấy đang có một buổi biểu diễn ở Pháp." Tư Đồ Lăng Tuyết tươi cười trả lời.

"Ra vậy. Chị ấy lại đi hát nữa rồi. Nếu không phải hát hò, đóng phim thì chính là chạy đến chỗ Cửu Lam Ngân chứ có thèm quan tâm đến cái nhà này đâu chứ. Mà thôi, em mặc kệ chị ấy, muốn làm gì thì làm." Nói rồi, cậu quay đầu bỏ đi. Bộ dáng làm cho Tư Đồ Lăng Tuyết suy nghĩ nửa thì sặc nước vì cười.

Sarah, Linh Linh, hai người nhìn thấy chưa, em trai hai người đấy! Các cụ nói: "Con nhà tông, không giống lông cũng phải giống cánh" đúng là cảm có sai mà!

...

Bữa tiệc kết thúc, Tư Đồ Lăng Tuyết trở về phòng của mình. Ngồi bên cửa sổ ngắm sao, cô khẽ mỉm cười.

Mười sáu năm xa cách cũng có ngày trở về!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Lời đề nghị của Hiên Viên Ngạo Thiên

Ba tháng trôi qua, Tư Đồ Lăng Tuyết đã ở Tư Đồ gia tộc được ba tháng. Một hôm..

"Cộc!Cộc!"; "Tuyết Nhi, con đã dậy chưa?" Có tiếng gõ cửa, rồi đến tiếng của Diệp Lam vọng vào. Tư Đồ Lăng Tuyết đang trong con ngái ngủ. Cô ưỡn oài đứng dậy và đi ra mở cửa.

"Mẹ, mới sáng ra mà mẹ đã tìm con có chuyện gì vậy?" Cô ngáp ngáp ngáp dài nhìn mẹ mình.

"Ấy dà, cái thái độ không quan tâm của con như vậy là sao hả. Mau, đi vào trong phòng rồi nói tiếp." Nói rồi, Diệp Lam kéo cô vào trong phòng, ấn cô ngồi xuống cái ghế trước bàn trang điểm. Nàng nói:

"Hôm nay, Ngạo Thiên thúc thúc đã gọi điện cho ba con."

"Ồ!" Tư Đồ Lăng Tuyết gật gù, tỏ vẻ đã hiểu.

"Bảo tin, con gái chú ấy - Tiểu Diệp sẽ thi vào đại học Harvard."

"Ồ!" Cô lại gật gù.

"Chú ấy biết con là một trong những cựu sinh viên ở đó."

"Ồ!" Cô lại gật gù.

"Vậy nên, chú ấy muốn con...đến Hiên Viên gia tộc để kèm cho Tiểu Diệp."

"Ồ...Khoan đã. Cái!Gi!Co!" Tư Đồ Lăng Tuyết hét lên một tiếng. Tiếng hét của cô cơ hồ có thể thổi bay cả nóc nhà. Đợi khi cô la hét xong xuôi, Diệp Lam mới đưa tay xoa xoa hai tai, Đề - xi - ben của con nhóc này cũng khá là cao đấy!

"Bé con à, con ở đây la hét thì được ích gì đâu. Ba con đã đồng ý rồi đấy!" Diệp Lam thở dài mà nói.

"Hả? Sao...sao ba có thể đồng ý được? Chẳng lẽ ba định bán con gái thật sao?" Tư Đồ Lăng Tuyết vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt. Với tính cách của Tư Đồ Lăng Chí, tuyệt đối sẽ không đồng ý loại chuyện này. Sao lại...

"Haizzz, thực ra con có đi hay không cũng vẫn thế thôi."

"Thế nào là "có đi hay không vẫn thế thôi" ạ?" Tư Đồ Lăng Tuyết nhún mày, nghi hoặc hỏi.

"Nếu con đi, con sẽ chịu thiệt. Mà nếu con không đi, con vẫn sẽ chịu thiệt bởi vì...Ngạo Thiên thúc thúc đã nói: "Nếu con không đi thì sẽ đến ở nhờ ở Tư Đồ gia tộc vài ngày."" Diệp Lam tốt bụng giải thích, rồi nàng tiện thể thêm vào một câu:"Con cũng biết là nếu chú ấy đến đây thì sẽ có chuyện gì rồi đấy!"

Hai từ "ở nhờ" được Diệp Lam nhấn mạnh. Tư Đồ Lăng Tuyết bắt giác rung mình. Cô hiểu "ở nhờ" ở đây có nghĩa là gì. Cô đã từng chứng kiến những tàn tích mà Hiên Viên Ngạo Thiên để lại sau những lần "ở nhờ" nhà người ta...

Năm ngoái, Hiên Viên Ngạo Thiên đến Cửu Lam gia tộc. Thế là, chỉ sau một đêm, mấy bức họa thời kì Phục hưng treo trên tường ở đại sảnh đã bị một thứ gì đó làm cho đen nhem, dọa cho Cửu Lam Nhiễm mấy đêm liền mất ngủ.

Lại một lần khác, cách đây hai tháng, Hiên Viên Ngạo Thiên đến Nam Cung gia tộc. Sau đó, không biết đã xảy ra chuyện gì mà cả một vườn hoa rộng mười nghìn héc-ta bị san bằng thành bình địa, hoa lá đất cát lẫn lộn lung tung. Vì việc này mà Phuong Ngân đã ôm mặt ngồi khóc suốt ba ngày không dứt.

Và lần gần đây nhất, vào ba tuần trước, Hiên Viên Ngạo Thiên đến Âu Dương gia tộc. Hắn ngồi chế tạo thuốc nổ, bom hơi gì gì đó. Kết quả, 1/3 lâu đài của Âu Dương gia tộc bị oanh tạc thành đồng gạch vụn, làm Âu Dương Minh Triết còn tưởng là "IS đánh bom khủng bố" (Ý là bị kẻ thù tập kích ấy!□). Cũng may lúc đó không ai bị thương hay mất mạng. Sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện, Âu Dương Minh Triết đem tổ tông mười tám đời Hiên Viên gia tộc hỏi thăm một lượt. Không những vậy, hắn còn phải giam Hiên Viên Ngạo Thiên lại, phái những sát thủ tinh nhuệ nhất canh giữ rồi gọi điện cho Vân Duyệt sang ngay Singapore xách Hiên Viên Ngạo Thiên về.

Cũng vì ba vụ "đột nhập" hợp pháp kia của ông bạn mà Tư Đồ Lăng Chí đã tăng phòng vệ lên đến mức một con ruồi cũng khó lọt. Người của Tư Đồ gia tộc, đừng kể đến đám nữ hầu, vệ sĩ là sát thủ tinh nhuệ, trẻ trung, ngay cả Quý Nhĩ Quân đã gần 60 tuổi cũng hạ đo ván hết phải mười tên sát thủ chứ chẳng đùa. Huống gì là còn có con cháu của gia tộc, từ nhỏ đã tiếp nhận đặc huấn ma quỷ, kể cả Đế Lan nhỏ nhất mới 14 tuổi nhưng cũng chẳng phải gà què vô dụng. Vậy nên, nói phòng vệ sát thủ chỉ là lấy cớ, phòng trừ Hiên Viên Ngạo Thiên mới là thật.

Quý Nhã Quân đã từng tò mò về hành động này của con trai. Trong thâm tâm bà, 4 người tứ đại gia tộc đều như con trai. Thế mà quý tử của mình lại phòng bạn của nó hơn phòng kẻ địch vậy. Và, một hôm nào đó, bà hỏi Tư Đồ Lăng Chí:

"Thằng bé Ngạo Thiên đã làm gì mà con phòng nó như phòng cướp giết vậy?"

Tư Đồ Lăng Chí thần nhiên đáp:

"Từ khi Tuyệt Nhi ra đời, cậu ta đã ở bên tai nó một điều con cháu, hai điều con cháu. Kể cả con trai cậu ta - Liệt Nhi cũng đối với con bé tuyên bố chủ quyền. Mà con bé, trong một lần lỡ dại đã nói rằng, năm nó 16 tuổi, nếu thằng bé Liệt Nhi có giỏi thì đến cưới nó thử xem. Vậy nên, mẹ à, nếu mẹ muốn thấy đích tôn nữ yêu quý của mẹ bị rơi vào miệng cộp thì cứ mở rộng cửa chào đón tên Hiên Viên Ngạo Thiên kia đi ha."

Quý Nhã Quân:□□□

...

Tính đi tính lại thì cũng chỉ có Tư Đồ gia tộc là chưa bị Hiên Viên Ngạo Thiên "chào hỏi". Nếu như, hần thực sự chạy tới nơi này thì..., tính theo mức độ thiệt hại tăng dần sau mỗi lần gây án thì có khả năng cả lâu đài của Tư Đồ gia tộc sẽ bị quật bay tới tận nửa kia của Trái Đất chứ chẳng vừa. Vậy nên, tuy rằng Tư Đồ Lăng Chí nói thì nói thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải giao ra con gái của mình.

Xem ra, lần này, Tư Đồ Lăng Tuyệt cô thật sự phải tới Trung Quốc một chuyến rồi.

Bởi vì lần này tới Hiên Viên gia tộc chỉ đơn giản là đi dạy kèm cho một con nhóc chưa biết mùi đời nên Tư Đồ Lăng Tuyệt không phô trương thanh thế quá lớn. Cô không dẫn theo ai trong bốn người thủ hạ thân cận. Ngược lại, cô theo chân em họ của Dật Phong, Văn Tiêu và Đề Lan - Hàn Tiêu Tiêu đến Trung Quốc.

Cô bé Hàn Tiêu Tiêu này chính là một trong bốn người thủ hạ của Hiên Viên Liệt, bởi Hàn gia chính là một trong bốn gia tộc phò tá của Hiên Viên gia tộc. Hàn Tiêu Tiêu ngoài mặt thì chính là phó tổng giám đốc của tập đoàn Hiên Viên, bên trong lại chính là vị lão đại khét tiếng của Chu Tước tổ thuộc tổ chức Dạ Ảnh.

Tổ chức Dạ Ảnh này trong hắc đạo cũng chiếm một vị thế không nhỏ. Tuy rằng không có thanh thế bằng nhà Tư Đồ và Hắc Dạ đế quốc nhưng nó cũng độc bá cả một vùng hắc đạo châu Á. Tổ chức này được tạo nên từ bốn bang phái: Thanh Long xã, Bạch Hồ bang, Huyền Vũ hội, Chu Tước tổ. Mà người đứng sau tổ chức hùng hậu đó chính là con ma ám trong người Tư Đồ Lăng Tuyệt suốt 12 năm qua - Hiên Viên Liệt.

Ôi, nghĩ tới hần là cô lại ảo não không thôi.

"Tuyệt tỷ tỷ? Tuyệt tỷ tỷ?" Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng nói. Tư Đồ Lăng Tuyệt quay sang liền bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Hàn Tiêu Tiêu. Cô ấy hỏi:

"Tuyệt tỷ, chị có sao không? Trông sắc mặt chị không được tốt lắm! Hay là để em gọi bác sĩ cho chị nha."

Nói rồi, cô ấy toan đứng dậy thì bị Tư Đồ Lăng Tuyệt ngăn lại.

"Tiêu Tiêu, chị không sao đâu em."

"Nhưng mà mặt chị..."

"Không sao, chị không sao thật đấy! Chị là nghĩ tới chuyện không vui liền khó chịu thôi."

Lúc này, Hàn Tiêu Tiêu mới yên tâm ngồi xuống. Cô ấy quay sang cô, cười mà hỏi:

"Rốt cục là chuyện gì mà lại khiến hắc đạo đế vương Tư Đồ Lăng Tuyệt chị, hi nỗ ái ố đều hiện lên mặt thế kia?"

"Hi nỗ ái ố hiện lên mặt?" Tư Đồ Lăng Tuyệt nhướn mày:"Thế thì bình thường, chị hi nỗ ái ố bất lộ à?"

Hàn Tiêu Tiêu rúc rích cười. Rồi cô ấy nói:"Em nói ra, chị đừng giận nhé?"

Tư Đồ Lăng Tuyệt gật đầu.

"Thực ra, chị ấy à, nếu không phải mặt lạnh tanh thì chính là poker face?"

"Vậy sao?" Tư Đồ Lăng Tuyệt hơi ngạc nhiên. Đám Sarah, Tiểu Tương thường nói: Mỗi khi thẩm tra, chỉ cần nhìn thấy mặt cô thì chẳng cần bức cung, đám phạm nhân cũng tự động khai hết. Cô còn tưởng họ chỉ nói đùa thôi chứ, bởi vì cô luôn tự hào về nhan sắc của mình mà. (Tự mãn quá đó đại tỷ!). Bây giờ lấy gương soi lại mới nhận ra việc này chẳng hề liên quan đến nhan sắc mà là biểu cảm khuôn mặt. Quả nhiên là biểu cảm như vậy thì chẳng ai dám lại gần chứ đừng nói là theo đuổi cô.

Đặt gương xuống bàn, cô bỗng tự hỏi: "Nếu là như vậy thì tên ôn thần mắc dịch Hiên Viên Liệt kia thích mình ở điểm nào nhỉ?"

Kết quả, Tư Đồ Lăng Tuyết ôm một bụng nghi vấn to đùng mà xuống máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tập kích (phần 1)

Tư Đồ Lăng Tuyết cùng Hàn Tiêu Tiêu bước ra khỏi cổng sân bay. Ở đó đã có một chiếc Mercedes Benz đang chờ họ.

Tư Đồ Lăng Tuyết liếc mắt nhìn xung quanh một lượt. Khóe miệng cô khẽ nhếch lên. Rồi, cô nghiêng đầu sang phía Hàn Tiêu Tiêu, thì thầm vào tai cô ấy: "Không tồi. Cũng biết cách nguy trang đấy chứ!"

"Cũng không còn cách nào khác. Để bảo vệ cho chị mà không thu hút sự chú ý thì chỉ có thể làm vậy." Hàn Tiêu Tiêu giải thích. Vì Tư Đồ Lăng Tuyết không muốn việc mình đến Trung Quốc bị lộ ra ngoài nên họ không dẫn theo vệ sĩ. Theo lệnh của Hiên Viên Liệt, ba vị đương gia còn lại của tổ chức Dạ Ảnh sẽ đến đón và hộ tống Tư Đồ Lăng Tuyết. Anh ấy cũng đã bố trí vệ sĩ cải trang thành thường dân, trực sẵn ở sân bay để bảo vệ chị ấy từ xa. Nghĩ đến đây, Hàn Tiêu Tiêu liền mỉm cười. Từ trên xuống dưới tổ chức, ai mà không biết, người mà lão đại của họ yêu chính là huyền thoại hắc đạo để vương - Tư Đồ Lăng Tuyết cơ chứ. Vậy nên, lần hộ giá này, làm gì có ai dám sơ suất, bất cẩn được.

"Tiêu Tiêu?" Có tiếng gọi vang lên bên tai Hàn Tiêu Tiêu. Lúc này, cô mới từ trong thế giới của mình trở về thực tại.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi cô.

"Không có gì ạ." Hàn Tiêu Tiêu cười, xua tay. Lúc này, cô suýt nữa thì nói: "Em đang nghĩ về chuyện của chị và lão đại." May mà lúc đó, cô kịp nhớ ra là chị ấy đã không thích lão đại từ ngay lần đầu gặp mặt. Trên máy bay, sắc mặt chị ấy rất kém, có lẽ là đang nghĩ đến lão đại, nếu nói ra câu trả lời thật trong lòng mình thì chắc chắn khoảng cách giữa chị ấy với lão đại sẽ ngày càng xa hơn. Nếu là như vậy, cô sẽ rất áy náy.

Khi thấy Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ, Hàn Tiêu Tiêu lại nói: "Minh đi thôi chị. Đừng để họ đợi lâu." Rồi, cô ấy kéo tay cô đi.

Khi hai người họ đến gần chiếc xe thì cửa xe trên dưới hai bên đều mở ra. Có hai chàng trai và một cô gái từ trên xe bước xuống. Trong hai người con trai, có một người nắm tay người con gái, còn người còn lại thì tiến về phía Hàn Tiêu Tiêu.

Hàn Tiêu Tiêu cũng thả tay Tư Đồ Lăng Tuyết ra. Cô ấy nhào vào lòng chàng trai kia, khẽ gọi một tiếng "Phong". Tư Đồ Lăng Tuyết nghe thế, liền phản nào đoán được thân phận của họ.

Sau một hồi ôm ấp nồng nhiệt, Hàn Tiêu Tiêu liền buông chàng trai kia ra, nắm tay anh ấy kéo đến trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết: "Chị Tuyết, đây chính là bạn trai của em - Bạch Cảnh Phong."

Rồi cô ấy chỉ tay về phía đôi nam nữ kia: "Họ là bạn thân của chúng em - Lam Đình Ngạn và Giang Tiểu Băng. Đương nhiên, cũng là một cặp luôn."

Cả ba người cùng tiến lên chào hỏi: "Lăng Tuyết điện hạ!" Cách xưng hô của họ đối với Tư Đồ Lăng Tuyết vừa có phần nể trọng lại không thiếu đi sự thân thiết.

"Lam thiếu gia, Bạch thiếu gia, Giang tiểu thư." Sắc mặt Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng lại sớm coi bỏ vài phần cảnh giác. Đối với những người mới lần đầu gặp mặt, cô sẽ có một sự cảnh giác rất cao, cho dù đó là người thân hay kẻ lạ.

Người ta thường nói: Trăm nghe không bằng một thấy. Thế nhưng, Tư Đồ Lăng Tuyết không bao giờ tin tưởng những gì mắt thấy tai nghe. Thứ cô tin tưởng là sự cảm nhận. Chỉ có cảm nhận một cách khách quan mới có thể đánh giá được thái độ của một người đối với mình là có thật lòng hay không. Nếu một người, ngoài mặt đối với cô cười cười nói nói vui vẻ mà bên trong thì lại ngầm hăm hại cô thì cô sẽ diệt trừ kẻ đó ngay tức khắc. Bởi vì, lòng người khó dò, lại dễ đổi thay, một giây trước còn là bạn thì giây sau đã chia sủng và nhau lúc nào không hay.

Nhân tâm khó đoán, thế sự khó lường. Chẳng ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra.

Đối với Lam Đình Ngạn, Bạch Cảnh Phong và Giang Tiểu Băng, Tư Đồ Lăng Tuyết không còn cảnh giác quá nhiều là vì cô có thể cảm nhận được trong ánh mắt của họ có một sự quan tâm, thân thiết giữa những người bạn. Tuy vậy, cô cũng không quá buông lỏng bản thân để rồi nếu phạm sai lầm thì không hay.

...

Sau một màn làm quen sơ bộ, Hàn Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ. Đã gần 10 giờ rồi. Cô ấy kéo tay Bạch Cảnh Phong, nói: "Chúng ta cũng nên xuất phát thôi. Đừng để hai bác đợi lâu quá. Họ còn đang nóng lòng muốn gặp chị Tuyết đây này."

Bạch Cảnh Phong gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Năm người cùng lên xe rồi đi.

Bởi vì ngũ đại gia tộc là những người nắm quyền trên thế giới, vậy nên, nhà chính của các gia tộc thường nằm cách biệt đối với bên ngoài để đề phòng những trường hợp xấu có thể xảy ra. Cửu Lam gia tộc cũng thế, Tư Đồ gia tộc cũng vậy, Hiên Viên gia tộc không ngoại lệ.

Muốn đến Hiên Viên gia tộc, cần phải đi qua một vùng ngoại ô hẻo lánh. Tuy vậy, nơi đây cũng lác đác một vài hộ dân sinh sống, không hẳn là chỗ không người.

"Bình thường nơi này không tính là náo nhiệt, nhưng cũng không quá im hơi lặng tiếng. Sao hôm nay lại vắng tanh như chùa bà Đanh thế này?" Lam Đình Ngạn lên tiếng nhận xét.

"Ngạn, chắc là anh nghĩ nhiều quá rồi. Nơi này vốn không đông đúc. Vắng lạnh là chuyện bình thường thôi mà anh." Giang Tiểu Băng cười mà nói.

"Chỉ mong là vậy." Lam Đình Ngạn vẫn quan sát tình hình bên ngoài, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên một dự cảm không lành.

Và, dự cảm của Lam Đình Ngạn là hoàn toàn chính xác. Sau khi xe đi được nửa đường, Tư Đồ Lăng Tuyết nãy giờ vẫn ngồi thoải mái nghe nhạc bỗng thẳng lưng. Đôi mắt lạnh như băng của cô nhìn không chớp phong cảnh bên ngoài.

"Lăng Tuyết điện hạ, chị sao vậy?" Bạch Cảnh Phong thấy thế liền làm lạ, hỏi.

"Cảnh Phong, anh bảo mấy xe hộ tống ở đằng sau dừng lại đi. Chốc nữa có nghe thấy tiếng gì cũng không được phép xông lên." Cô dặn dò Bạch Cảnh Phong, rồi quay sang Lam Đình Ngạn: "Ngạn thiếu, cho xe đi chậm dần, rồi dừng lại."

"Sao vậy chị Tuyết? Xảy ra chuyện gì?" Hàn Tiêu Tiêu nghi hoặc hỏi.

"Có mai phục." Cô đáp cụt lùn ba chữ. Nhưng ba chữ này đã thành công dọa cho bốn người kia một phen.

"Sao có thể, tin chị đến Trung Quốc vẫn chưa bị lọt ra ngoài, sao lại..." Giang Tiểu Băng kinh ngạc không thôi.

"Cái đó cô hỏi tôi thì tôi biết trả lời kiểu gì. Nói tóm lại, Ngạn thiếu, Cảnh Phong, hai người cứ làm theo lời tôi. Sau đó, cả bốn người hãy lấy súng ra. Khi xe dừng, hãy xuống xe do thám tình hình. Cần thận một chút, đối phương có khoảng 20 người, đều là sát thủ tinh nhuệ." Tư Đồ Lăng Tuyết hồ hững đáp nhưng trong lòng cô lại lo lắng không thôi. Nếu quả thực là có kẻ nhắm vào cô. Vậy thì... Tư Đồ Lăng Tuyết nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Tuy rằng không hiểu cô đang muốn gì nhưng bốn người vẫn nghe theo lời cô. Xe dừng lại, cả bốn người đều bước xuống xe, trên tay cầm súng, không ngừng quan sát xung quanh. Nhưng khi họ còn chưa quan sát được gì thì hai tiếng động lớn đinh tai nhức óc vang lên cách nhau ba giây.

"Đoàng"

"Bùm"

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ. Cả bốn người đều đứng chết trân. Chiếc xe phát nổ. Quan trọng hơn là, Tư Đồ Lăng Tuyết còn đang ở trên đó.

"Chị Tuyết!". "Lăng Tuyết điện hạ!" Hàn Tiêu Tiêu cùng Giang Tiểu Băng đồng loạt gào lên.

"Hét cái gì, tôi còn chưa chết đây." Một giọng nói yếu ớt vang lên đằng sau lưng bốn người. Họ đồng loạt quay mặt lại. Chỉ thấy Tư Đồ Lăng Tuyết dựa vào thân cây, thờ hồn hên.

"Quả nhiên là đối phương muốn nhắm vào tôi." Cô nói.

"Ra vậy. Lúc nãy chị bảo chúng tôi do thám, chẳng qua là muốn xem địch nhắm vào ai mà thôi, phải không?" Lam Đình Ngạn hỏi.

"Đúng thế. Dọa mọi người sợ rồi. Thật xin lỗi." Rồi, không để bốn người hỏi gì tiếp. Cô tiến lại gần chiếc xe bị nổ, cao giọng nói: "Nếu đã biết ta chưa chết thì các người cũng nên chui ra đây chứ nhỉ. Nhiệm vụ của các người là lấy mạng ta kia mà. Không hoàn thành nhiệm vụ thì về báo cáo kiểu gì đây."

Cô vừa dứt lời thì những tên sát thủ xung quanh đây đều nhất loạt xông ra. Trên tay tên nào cũng cầm vũ khí.

Bốn người Lam Đình Ngạn, Bạch Cảnh Phong, Giang Tiểu Băng và Hàn Tiêu Tiêu thấy kẻ địch đã xuất hiện liền bao vây xung quanh Tư Đồ Lăng Tuyết. Hàn Tiêu Tiêu nói với cô: "Chị Tuyết, bọn em sẽ xử lý chúng. Chị chỉ cần đứng đó xem là được."

Dứt lời, cả bốn người theo bốn hướng mà xông về phía đám sát thủ. Cả đám người đều rơi vào một cuộc hỗn chiến. Ngược lại, Tư Đồ Lăng Tuyết thì đứng một bên xem kịch vui. Cô tin chắc rằng 20 tên sát thủ tinh nhuệ này có giỏi đến mấy cũng chẳng làm gì được họ. Bởi vì họ là những người đã từng trải qua đặc huấn còn đáng sợ hơn cả sát thủ, là những người mà Hiên Viên Liệt tin tưởng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tập kích (phần 2)

Khoan đã...sao tự nhiên cô lại nghĩ đến tên chết bầm Hiên Viên Liệt kia chứ? Không được, không được. Tư Đồ Lăng Tuyết, mày không thể để tên ôn thần đó làm nhiễu loạn tâm trí được.

"Chị Tuyết, cẩn thận phía sau." Trong lúc Tư Đồ Lăng Tuyết còn đang ngơ ngẩn trong dòng suy nghĩ thì tiếng gọi của Hàn Tiêu Tiêu đã kéo cô trở lại thực tại. Một viên đạn bay về phía cô. Theo bản năng, cô nhích người sang một bên. Viên đạn sượt qua cánh tay, cắm vào thân cây.

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn viên đạn rồi lại nhìn về phía tên sát thủ vừa bắn lên mình. Sắc mặt cô lạnh tanh. Đám bắt lên cô. Giỏi lắm!

Cô rút nhuyễn tiên trên đai lưng, quật lên một thân cây gần đó. Thân cây bị tróc ra, chứng tỏ cô dùng lực rất mạnh, biểu thị cho việc cô đang tức giận.

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn chăm chăm vào tên sát thủ. Sau đó, cô vung roi lên. Nhuyễn tiên quật trúng lồng ngực của tên sát thủ. Hắn ngã lộn ra chết.

Cùng lúc đó, một tên sát thủ khác đột nhiên xông tới. Hắn cuồng nộ mà hét lên: "Tư Đồ Lăng Tuyết, mày chết đi."

Tư Đồ Lăng Tuyết cười lạnh. Muốn lấy mạng cô? Còn non lắm!

Tư Đồ Lăng Tuyết thu nhuyễn tiên lại. Ngược lại, rút ra một thanh kiếm ngắn. Cô lạnh giọng nói: "Gắng gượng thật đấy! Chẳng qua...không biết lượng sức." Dứt lời, cô vung kiếm lên.

"Keng." Một tiếng động lớn vang lên.

Sắc mặt của tên sát thủ cứng đờ. Khuôn mặt hắn lộ rõ sự đau đớn tột cùng. Hắn đứng im không nhúc nhích. Sau đó, "Bộp" một tiếng. Đầu tên sát thủ lìa khỏi cổ. Máu của hắn bắn ra khắp nơi. Chẳng mấy chốc, cả một vùng loang lổ là máu. Một giọt máu bắn lên khoe miệng của cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm đi giọt máu đó.

Cảnh tượng ấy lọt vào mắt những người xung quanh khiến cả nhóm Hàn Tiêu Tiêu lẫn đám sát thủ rừng mình.

Tư Đồ Lăng Tuyết chính là ác quỷ.

Cả hắc đạo chi giới, ai ai mà chẳng biết vị hắc đạo đế vương này là người đáng sợ vô cùng. Giết người mặt không đổi sắc. Thậm chí, người này còn có nhiều thủ đoạn khiến cho người ta sống không bằng chết.

Nghe nói, cô ta từng ăn thịt sói.

Nghe nói, cô ta từng uống độc rắn.

Nghe nói, cô ta đã từng giết chú mình rồi chặt xác thành trăm mảnh.

Nghe nói, cô ta đã từng bắt thím của mình uống máu người. Mà máu đó là máu của chồng bà ta.

Nghe nói...

Vì rất nhiều cái "nghe nói" thật thật giả giả mà người trong hắc đạo đã đặt cho cô một biệt danh: Đứa con của quỷ.

Tư Đồ Lăng Tuyết là đứa con của quỷ. Vậy nên, cô ta cũng chính là ác quỷ. Vậy nên, cô ta mới lạnh lùng và tàn nhẫn như vậy. Bởi vì...đứa con của quỷ...thì làm gì có tình người.

...

Tư Đồ Lăng Tuyết chẳng quan tâm tới những ánh mắt đang nhìn mình. Cô tiến về phía đám sát thủ.

Một tên

Hai tên

Ba tên...lần lượt ngã xuống.

Cho tới khi đám sát thủ chỉ còn là những cái xác không còn nguyên vẹn.

Khuôn mặt Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn lạnh băng như không hề có chuyện gì xảy ra. Hồi lâu sau, cô mới cất kiếm đi, nói với Hàn Tiêu Tiêu: "Đứng đờ ra như khúc gỗ thế để làm gì. Xe đã phát nổ rồi, còn không gọi đám người hộ tống đó tới đây. Chẳng lẽ lại muốn đi bộ về Hiên Viên gia tộc."

Rồi, cô khẽ cười, nói: "Đã nói là chị chỉ cần đứng xem thôi, đừng lo. Vậy mà cuối cùng thì sao đây, đứng im không nhúc nhể cho chị một mình đẹp loạn. Đừng là hay nhỉ!"

Trong giọng nói lộ rõ vẻ đùa cợt. Biểu cảm so với lúc nãy khác xa một trời một vực. Nhóm Hàn Tiêu Tiêu vẫn đứng chết trân. Tư Đồ Lăng Tuyết buồn cười. Có cần nhất thiết phải làm ra vẻ mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh hay không. Cô tiến lên, tay quơ quơ trước mặt Hàn Tiêu Tiêu. Không có phản ứng gì. Cuối cùng, cô giơ tay lên búng vào trán Hàn Tiêu Tiêu một cái.

"Đau." Hàn Tiêu Tiêu kêu lên một tiếng kháng nghị.

Tư Đồ Lăng Tuyết thờ phào. Cuối cùng cũng có phản ứng rồi. Cô còn tưởng cô nhóc này bị liệt cung phản xạ luôn rồi chứ.

Bạch Cảnh Phong nhanh chóng lấy bộ đàm liên lạc với đám vệ sĩ. Một lát sau, mười chiếc ô tô đi tới. Cửa xe mở ra, hơn 30 vệ sĩ đi xuống.

"Lăng Tuyết điện hạ, các vị đương gia." Họ nhất loạt cung kính cúi đầu.

"Cho người đến xử lý hiện trường nơi này đi. Làm sạch sẽ một chút. Để lũ chó săn biết chuyện này thì không hay đâu." Tư Đồ Lăng Tuyết dặn dò.

"Vâng." Họ nhất loạt hô to.

"Ồ? Nghe lời vậy à?" Tư Đồ Lăng Tuyết nhướn mày. Tuy cô là hắc đạo đế vương nhưng ở trong tổ chức Dạ Ảnh cùng lắm chỉ là một người ngoài. Sao lời cô nói mà bọn họ nghe theo răm rắp như cún con thế này?

"Lăng Tuyết điện hạ, chúng tôi đương nhiên là phải nghe lời cô rồi. Cô chính là khách của Ngạo Thiên đại nhân mà." Một người trong số đó tiến lên giải thích. Sau đó, trong lòng anh ta còn bổ sung thêm một câu: "Hon nữa, cô còn là đại tẩu của chúng tôi. Lão đại mà biết chúng tôi không nghe lời cô thì chúng tôi sẽ bị thể thâm mất." Câu này anh ta không nói ra miệng. Bởi vì trên dưới tổ chức đều biết, quan hệ giữa Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiên Viên Liệt vốn không được tốt.

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe thế cũng không hỏi thêm gì nữa. Cô kéo tay Hàn Tiêu Tiêu: "Vậy thì chúng ta cũng nên đi thôi. Có lẽ Ngạo Thiên thúc thúc đã chờ lâu lắm rồi."

Sau khi đã ngồi yên vị trong xe. Tư Đồ Lăng Tuyết mới quay sang hỏi với Hàn Tiêu Tiêu: "Em muốn nói với chị điều gì?"

"Chị thật tàn nhẫn." Hồi lâu sau, Hàn Tiêu Tiêu mới chậm rãi lên tiếng.

"Ồ trong giới hắc đạo này, có ai không tàn nhẫn! Em là người đứng đầu của Chu Tước tổ. Thiết nghĩ, đạo lý này cũng không xa lạ với em chứ nhỉ?" Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh nhạt nói.

"Nhưng cách thức của chị thật quá độc ác. Ít nhất thì em vẫn giữ cho xác của họ còn nguyên vẹn." Hàn Tiêu Tiêu vẫn không chịu thua.

"Giữ xác còn nguyên vẹn? Giữ xác còn nguyên vẹn thì người có sống lại không? Giữ xác còn nguyên vẹn thì họ có được chôn cất tử tế không?" Tư Đồ Lăng Tuyết nói một tràng.

Hàn Tiêu Tiêu á khẩu.

"Tiêu Tiêu, nếu có thể, chẳng ai muốn giết người cả. Nhưng một khi đã bước chân vào hắc đạo là bước vào thế giới của máu tanh, tranh đoạt và quyền lực. Lòng tham của con người là vô đáy, chúng ta không hại họ nhưng chắc gì họ đã không hại chúng ta. Chẳng lẽ chỉ vì chút lòng nhân từ mà vứt bỏ cả mạng sống?"

"Nếu đã không muốn giết người, thì vì sao chị lại dấn thân vào hắc đạo?" Hàn Tiêu Tiêu hỏi ngược lại.

"Em đừng quên xuất thân của chị." Tư Đồ Lăng Tuyết nhắc nhở một câu.

Hàn Tiêu Tiêu ngó ra.

Tư Đồ Lăng Tuyết là đích trưởng nữ của Tư Đồ gia tộc. Mà Tư Đồ gia tộc đã ở hắc đạo xưng hùng xưng bá từ 100 năm trước. Hay nói cách khác, cai quản hắc đạo là nghĩa vụ mà Tư Đồ gia tộc phải thực hiện.

Tư Đồ gia tộc vốn dĩ thuộc hắc đạo. Những người con sinh ra ở Tư Đồ gia tộc đã được định sẵn sẽ là người của hắc đạo. Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không ngoại lệ.

"Thế nhưng, chị chưa từng oán trách vận mệnh bất công. Nếu vận mệnh đã mang đến cho ta đau khổ thì hãy biết nó thành vui vẻ. Chị đã thích nghi với thân phận của mình từ khi sinh ra rồi. Còn về việc tàn nhẫn. Tiêu Tiêu, em phải hiểu, chị không muốn tàn nhẫn. Nhưng chị là đế vương. Quân không nghiêm thì làm sao thần nghe lệnh, làm sao được lòng dân. Vậy nên, chị không thể không tàn nhẫn." Tư Đồ Lăng Tuyết thờ dãi.

Cô nói tiếp: "Việc chị trở thành hắc đạo đế vương cũng là bất đắc dĩ. Một năm trước, khi chị cùng các bạn đem binh đến huyết tẩy Tư Đồ gia tộc, chị đã được định sẵn sẽ phải ngồi vào cái ghế đó rồi. Nếu người huyết tẩy gia tộc lúc đó là ba chị thì cho dù đúng hay sai ông cũng bị cho là một kẻ "huynh đệ tương tàn", một kẻ phản tộc. Còn nếu là chị thì lại khác, chị vẫn chưa được công nhận về thân phận ở Tư Đồ gia tộc nên hành động đó chỉ được coi là báo thù cho những bất công chị đã phải chịu mà thôi. Sau đó, ba chị đã bị ép phải rời khỏi cái ghế hắc đạo đế vương vì kế hoạch bảo vệ người thừa kế

của ông. Cả nhĩ thức, tam thức cũng không thể thay thế vì họ cũng tham gia. Tiểu Vũ lại không đủ kinh nghiệm. Và thế là chị đã trở thành hắc đạo đế vương cho đến khi Tiểu Vũ đủ 18 tuổi."

"Chị Tuyết, vậy tức là chị đã đau khổ để người khác được hạnh phúc sao?" Hàn Tiêu Tiêu ghen lời. Cô hay cùng chị họ Hàn Đễ Lan nói chuyện về Tư Đồ Lăng Tuyết. Cô tưởng là mình hiểu rất rõ chị ấy, hóa ra cô chẳng hiểu gì cả.

"Nói đau khổ thì hơi quá rồi! Chị chỉ hơi thiệt thòi mà thôi. Được rồi, đừng nói chuyện về quá khứ nữa. Chị lo nhất chính là việc hôm nay. Chốc nữa đến Hiên Viên gia tộc phải bàn bạc với Ngao Thiên thúc thúc mới được." Tư Đồ Lăng Tuyết khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sự nghi ngờ của Tư Đồ Lăng Tuyết

Xe đi được một quãng nữa thì đến Hiên Viên gia tộc. Tư Đồ Lăng Tuyết bước xuống xe.

Đích thân Hiên Viên Ngao Thiên và Vân Duyệt ra cửa đón. Vừa thấy cô, Hiên Viên Ngao Thiên đã nhào tới: "Tiểu Lăng Tuyết, con đây rồi. Ngao Thiên thúc thúc nhớ con muốn chết."

Ngay khi Hiên Viên Ngao Thiên định ôm Tư Đồ Lăng Tuyết thì đột ngột dừng lại ngay tức khắc. Một con dao găm sắc nhọn đang kề ngay cổ hán.

"Chú đứng cách xa con ra một chút." Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh giọng.

"Tiểu Lăng Tuyết, con định mưu sát ba chồng hay sao?" Hiên Viên Ngao Thiên tỏ ra vạn phần đáng thương. Về mặt này của hán làm Tư Đồ Lăng Tuyết nghiêng răng kèn kẹt. Quả nhiên, gọi cô đến dạy kèm cho Hiên Viên Tiểu Diệp là giả, để cô và Hiên Viên Liệt ở cùng một chỗ mới là thật.

"Hiên! Viên! Ngao! Thiên!" Tư Đồ Lăng Tuyết gằn từng tiếng. Đột nhiên, cô quay ngoắt sang phía Vân Duyệt: "Vân Duyệt a di!"

Vân Duyệt nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Nàng tiến lên kéo tai Hiên Viên Ngao Thiên: "Ông xã, anh lại đây cho em. Còn náo loạn nữa là em cho người đến đưa Tuyết Nhi về Tư Đồ gia tộc đây!"

"A, đau đau. Bà xã, Duyệt Duyệt, em nhẹ tay một chút. Anh không náo loạn nữa là được, không náo loạn nữa là được." Hiên Viên Ngao Thiên kêu la oai oái. Lúc này, Vân Duyệt mới buông tay ra.

"Đau thật đấy! Hết em rồi đến Tiểu Lăng Tuyết đều muốn mưu sát anh. Thật quá dữ dằn." Hiên Viên Ngao Thiên xoa xoa tai.

"Cái gì?" Vân Duyệt cùng Tư Đồ Lăng Tuyết cao giọng hỏi.

"Không, không có gì đâu." Hiên Viên Ngao Thiên vội vàng xua xua tay. Hán không dám chọc đến hai vị tiểu tổ tông này. Nếu hán để Tư Đồ Lăng Tuyết nổi giận, khiến cho cô bỏ về Tư Đồ gia tộc thì kế hoạch mà hán và Liệt Nhi dày công sắp xếp suốt một tháng nay sẽ đổ bể thành trăm mảnh. Còn nếu hán để Vân Duyệt nổi giận thì đêm nay chắc chắn hán phải ôm gối đến thư phòng mà ngủ mất. Haizzz..

Sau khi dạy dỗ Hiên Viên Ngao Thiên xong xuôi, Vân Duyệt mới quay sang Tư Đồ Lăng Tuyết, quan tâm mà hỏi cô: "Tuyết Nhi, đi đường có mệt không con?"

"Không ạ." Tư Đồ Lăng Tuyết cười tươi như hoa.

"Lúc này con bị tập kích, có sao không?" Vân Duyệt lại hỏi. Tư Đồ Lăng Tuyết vừa nghe thế, nụ cười trên môi tắt ngấm, khuôn mặt cũng chuyển lạnh. Cô không trả lời Vân Duyệt, quay sang Hiên Viên Ngao Thiên: "Ngao Thiên thúc thúc, chúng ta vào thư phòng nói chuyện một lát."

"Được." Hiên Viên Ngao Thiên gật đầu.

...

Trong thư phòng, Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiên Viên Ngao Thiên đang ngồi đối diện nhau trước bàn trà.

"Chủ nhân, đây là cà phê của ngài." Nữ hầu đặt một ly cà phê xuống trước mặt Hiên Viên Ngao Thiên.

"Lăng Tuyết điện hạ, đây là hồng trà của cô." Nữ hầu lại đặt ly hồng trà trên khay trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết. Sau đó, cô ta cung kính cúi đầu tỏ ý xin phép rồi đi ra ngoài.

Thư phòng yên tĩnh trở lại.

Tư Đồ Lăng Tuyết lẳng lặng nhìn Hiên Viên Ngao Thiên.

Hiên Viên Ngao Thiên cũng im lặng nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết.

Trong phòng chỉ còn nghe được tiếng "tích tắc" của đồng hồ. Hồi lâu sau, Tư Đồ Lăng Tuyết mới nâng ly hồng trà lên, thổi nhẹ rồi cẩn thận hớp một ngụm. Mùi hương dịu nhẹ của hồng trà lan đều khắp khoang miệng làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn.

"Thấy dễ chịu hơn chưa?" Hiên Viên Ngao Thiên dựa lưng vào sofa, uể oải hỏi.

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Cô đặt ly hồng trà trở lại đĩa.

"Về việc ám sát lần này, con có ý kiến gì không?" Hiên Viên Ngao Thiên lại hỏi.

"Việc con đến Hiên Viên gia tộc là cơ mật. Người bình thường tuyệt đối không biết trước được. Suy đi tính lại cũng chỉ có hai khả năng: Một, trong Hiên Viên gia tộc hoặc Tư Đồ gia tộc có nội gián. Hai, có một thế lực không nhỏ trong hắc đạo, thần thông quảng đại đến mức nắm được hành tung của hắc đạo đế vương." Tư Đồ Lăng Tuyết phân tích.

"Giả thiết đầu tiên, bác bỏ." Hiên Viên Ngao Thiên nêu lên ý kiến của mình.

"Đúng vậy. Bất luận là người của Tư Đồ gia tộc hay Hiên Viên gia tộc đều không thể nào là nội gián. Vì cả vệ sĩ lẫn người hầu trong ngũ đại gia tộc đều là những đứa trẻ mồ côi được thu nhận và huấn luyện bởi các gia tộc. Vậy nên sự trung thành của họ... là tuyệt đối." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu đồng tình.

"Vậy thì chỉ có thể là giả thiết thứ hai. Liệu người tấn công con là ai đây?" Hiên Viên Ngao Thiên suy tư: "Người có đủ khả năng để đối đầu với ngũ đại gia tộc... Chẳng lẽ là Selena?"

"Không phải cô ta." Tư Đồ Lăng Tuyết bác bỏ.

"Tại sao không phải? Thế lực của cô ta hiện giờ có thể sánh ngang với ngũ đại gia tộc đấy!" Hiên Viên Ngao Thiên hỏi.

"Cô ta và con, nước sông không phạm nước giếng." Tư Đồ Lăng Tuyết lại hớp một ngụm hồng trà.

"Cô ta và con nước sông không phạm nước giếng nhưng không có nghĩa là cô ta không đối địch với ngũ đại gia tộc. Ở trên thương trường, cô ta và Liệt Nhi chính là kị phùng địch thủ đấy!" Hiên Viên Ngao Thiên nói.

"Đó là chuyện của anh ta, chẳng liên quan đến con." Tư Đồ Lăng Tuyết uống một hơi hết sạch ly hồng trà: "Tóm lại, con sẽ về bàn lại với ba con chuyện này."

Nói rồi, cô đứng dậy, bỏ đi. Khi cô mở cửa, định đi ra ngoài thì bị Hiên Viên Ngao Thiên gọi giật lại: "Này"

Tư Đồ Lăng Tuyết quay đầu lại.

"Con luôn bao che cho Selena khi mọi người nghi ngờ cô ta. Rốt cục, quan hệ giữa con và cô ta là như thế nào? Là bạn hay thù?"

"Không phải bạn, mà cũng chẳng phải thù."

"Vậy cô ta..."

"Là tình nhân nhỏ của con." Dứt lời, Tư Đồ Lăng Tuyết bỏ ra ngoài, chẳng thèm quay mặt lại.

Trong thư phòng chỉ còn lại Hiên Viên Ngao Thiên đang đờ ra như khúc gỗ.

Tình nhân nhỏ? Thế là thế quái nào?

...

Sau khi rời khỏi thư phòng, Tư Đồ Lăng Tuyết đi một mạch về phòng của mình. Vừa vào phòng, cô đã vớ ngay laptop, liên lạc với Tư Đồ Lăng Chí. Một khắc sau, khuôn mặt của Tư Đồ Lăng Chí đã hiện lên trên màn hình.

"Ba."

"Tuyết Nhi, có bị thương không con?" Tư Đồ Lăng Chí quan tâm hỏi.

"Không, ba ạ. Con không sao." Tư Đồ Lăng Tuyết dịu giọng đáp.

"Vậy thì tốt rồi." Tư Đồ Lăng Chí thở phào nhẹ nhõm. Sau đó lại thở dài: "Lúc biết tin con bị sát thủ tập kích, bệnh tim của bà nội con lại tái phát, còn mẹ con thì kinh sợ quá độ mà ngất xỉu."

"Thế bây giờ họ sao rồi ạ?" Tư Đồ Lăng Tuyết lo lắng hỏi.

"Ba con đã qua khỏi cơn đau. Mẹ con cũng đã tỉnh lại. Họ kêu ba liên lạc với con để hỏi tình hình." Tư Đồ Lăng Chí đáp: "Giờ thì đến lượt con. Chuyện sát thủ có nghi ngờ ai không?"

"Con chỉ sợ... là gia tộc đó." Tư Đồ Lăng Tuyết dè dặt trả lời.

"Sao có thể ? Đám hậu nhân của gia tộc đó đã bị nhà Tư Đồ chúng ta diệt hết rồi mà. Không thể nào là họ được." Tư Đồ Lăng Chí lập tức bác bỏ

"Nhưng nữ quyến của họ thì được tha mạng. Những nữ quyến đó, đa phần đều đã gả vào danh môn. Tuy rằng bây giờ họ đã không còn trên cõi đời nhưng chắc gì là họ không lưu lại di nguyện cho đời sau, rằng: Hãy quay về báo thù cho ngoại tộc." Tư Đồ Lăng Tuyết cự lại. Mà Tư Đồ Lăng Chí nghe xong cũng cảm thấy có lý liên gập đầu: "Được, ba sẽ bàn lại với các thúc thúc và cô gia của con về chuyện này. Nhưng, ba cho rằng con nghĩ nhiều rồi."

"Con cũng hy vọng là vậy." Tư Đồ Lăng Tuyết không mong muốn suy đoán của mình là thật chút nào. Bởi, nếu đúng như vậy thì hắc đạo sẽ có một hồi tinh phong huyết vũ.

...

Trong thư phòng lúc này lại là một viễn cảnh khác.

Hiên Viên Ngạo Thiên đang điên cuồng gọi điện thoại. Hồi lâu sau, đầu kia mới bắt máy: "A lô".

"A lô cái đầu mày áy! Ranh con, ba gọi sao mày không nghe máy?" Hiên Viên Ngạo Thiên gào vào trong điện thoại.

"Ba à, con đang họp mà." Ở đầu kia, Hiên Viên Liệt uể oải đáp.

"Thế cuộc họp quan trọng hơn hay vợ mày quan trọng hơn, hả?" Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn không khỏi sốt sắng.

"Tuyệt, cô ấy đến Hiên Viên gia tộc rồi à?" Hiên Viên Liệt vui mừng hỏi.

"Chứ không ba gọi điện cho mày làm quái gì! Bây giờ ba có việc nhờ mày đây. Mau điều tra xem, quan hệ giữa con bé và à Selena kia là thế nào?"

"Selena? Chuyện gì vậy ba?" Hiên Viên Liệt nghi vấn.

"Haizz, con bé nói Selena là tình nhân nhỏ của nó. Ba sợ..."

"Sợ cô ấy là đồng tính luyến ái?"

"Mày hâm à. Con dâu của tao giới tính hoàn toàn bình thường, "đồng tính luyến ái" cái đầu mày áy!" Hiên Viên Ngạo Thiên lại quát vào trong điện thoại: "Ba chỉ sợ à Selena kia không được bình thường."

"Cái đấy thì ba khỏi lo. Họ còn chưa từng gặp nhau chứ đừng nói là có quan hệ mờ ám."

"Sao con biết?" Hiên Viên Ngạo Thiên dụ giọng hỏi.

"Mười hai năm qua, con luôn theo dõi tình hình của cô ấy. Trừ bỏ các em gái và mấy người bạn của mình thì cô ấy chưa từng tiếp xúc với bất kì cô gái nào khác." Hiên Viên Liệt giải thích.

"Con nói vậy thì ba cũng yên tâm. Nhưng mà con cũng phải nhanh chân nhanh tay lên đấy. Không có Selena thì vẫn còn những thằng đàn ông khác. Tiểu Lăng Tuyết xinh đẹp như thế cơ mà." Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn lo lắng, dặn dò con trai.

Hiên Viên Liệt ở đầu kia thì cười rất sáng khoái: "Ba đừng lo. Tư Đồ Lăng Tuyết, cô ấy chỉ có thể trở thành con dâu của ba mà thôi."

~~~~~

Đố các mị biết: Selena là ai?

Bật mí: Chương sau, anh Liệt và chị Tuyết sẽ gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hiên viên tiểu điệp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tur Đồ Lăng Tuyết đang đi dạo trong vườn hoa của Hiền Viên gia tộc.

Hoa viên ở nơi này với ở Tur Đồ gia tộc chỉ có thể dùng một từ để hình dung: khác nhau một trời một vực.

Nếu như vườn hoa của Tur Đồ gia tộc là gì gì gì, hoa gì cũng có thì ở đây lại trồng duy nhất một loài hoa.

Đó là hoa bỉ ngạn - Mạn Châu Sa.

Cả một khu vườn rộng lớn đều nhuộm màu đỏ rực, trông đẹp vô cùng

Tuy rằng, cả khu vườn chỉ trồng mỗi một loài hoa, hơn nữa lại là màu đỏ, ít nhiều sẽ khiến cho người ta cảm thấy cô quạnh và lạnh lẽo, nhưng không hiểu sao Tur Đồ Lăng Tuyết lại rất thích nơi này.

Có thể là vì sắc màu đỏ chói của những bông hoa bỉ ngạn.

Cũng có thể là vì ý nghĩa của loài hoa đó - tình yêu tan vỡ

Chẳng biết nữa, chỉ là Tur Đồ Lăng Tuyết cảm thấy giữa biển hoa rộng lớn mà có một mình mình tạo cho cô cảm giác thoải mái và tự do tự tại.

Thế nhưng, cảm xúc đang dâng trào của Tur Đồ Lăng Tuyết lại bị một kẻ không biết tốt xấu phá hoại...

"Nói xem ta là ai nào?" Đột nhiên, trước mắt Tur Đồ Lăng Tuyết trở thành một mảng tối đen, kèm theo đó là một giọng nói của thiếu nữ vang lên.

Tur Đồ Lăng Tuyết không giận mà cười. Cô cất giọng trêu chọc: "Điệp đại tiểu thư, em bịt mắt chị như vậy thì làm sao mà chị biết được chứ!"

Sau đó, đôi bàn tay đang bịt mắt cô buông ra.

Tur Đồ Lăng Tuyết quay lại nhìn. Người vừa bịt mắt cô chính là một cô gái tầm tuổi.

Cô gái đó chính là con gái cưng của Hiền Viên Ngạo Thiên - Hiền Viên Tiểu Điệp.

Hiền Viên Tiểu Điệp nhìn Tur Đồ Lăng Tuyết với vẻ mặt không vui.

"Chị thật chẳng thú vị gì cả. Nói là không biết nhưng chẳng phải đã ám chỉ đó là em rồi sao. Ghét quá!" Hồi lâu sau, cô ấy mới lên tiếng.

Nói xong, cô ấy lại tiếp tục làm bộ tức giận.

Tur Đồ Lăng Tuyết chịu thua.

"Được rồi, được rồi. Điệp cô nương, chị sai rồi. Đừng giận nữa." Tur Đồ Lăng Tuyết lên tiếng giảng hòa với tiểu công chúa.

Lúc này, Hiền Viên Tiểu Điệp mới thôi giận dữ. Cô ấy dính sát lại gần Tur Đồ Lăng Tuyết. Hai tay từ phía sau choàng qua cổ cô.

Hiền Viên Tiểu Điệp nũng nịu hỏi: "Chị, lần này chị đi Jessica có theo cùng hay không?"

Jessica trong miệng Hiền Viên Tiểu Điệp chính là Tô Linh Linh.

Jessica là tên tiếng Anh mà Tur Đồ Lăng Tuyết đặt cho cô ấy.

Còn về việc tại sao Hiền Viên Tiểu Điệp lại quen biết Tô Linh Linh thì...phải kể từ chuyện của mười năm trước. Vào một ngày đẹp trời nào đó, Vân Duyệt phải về Vân gia để thăm người mẹ bị ốm. Bởi vì cuộc sống không có vợ rất nhàm chán, thế nên, Hiền Viên Ngạo Thiên đã thu dọn hành lý, mang theo cô con gái cưng Hiền Viên Tiểu Điệp, một đường thẳng đến Italy - tổng bộ của Cửu Lam gia tộc.

Lúc đó, trùng hợp là Hoa Vân đã dẫn Tur Đồ Dạ Vũ và Cửu Lam Ngân sang Hy Lạp giải quyết một số vấn đề, Cửu Lam Nhiễm cùng hai cô con gái ở

nhà cũng chẳng có gì vui. Vậy nên, khi Hiên Viên Ngao Thiên đến chơi vài ngày, Cửu Lam Nhiễm rất nồng nhiệt chào đón.

Sau đó, nhờ cái miệng nói không biết mệt của Hiên Viên Ngao Thiên mà Hiên Viên Tiểu Diệp biết được thân phận thực sự của Tư Đồ Lăng Tuyết. Rồi thông qua Tư Đồ Lăng Tuyết mà quen biết Tô Linh Linh.

Bởi vì hai người tuổi tác tương đương, tính cách lại hay nghịch ngợm bày trò nên đã trở thành chị em tốt của nhau.

Tuy nhiên, lần đi chơi đó cũng để lại một số hậu quả không nhỏ.

Các cụ có câu: Cái miệng làm hại cái thân.

Chỉ vì cái tính bà tám của Hiên Viên Ngao Thiên mà câu chuyện về thân thế của Tư Đồ Lăng Tuyết cùng Tư Đồ Dạ Vũ và cả kế hoạch bảo vệ người thừa kế của Tư Đồ gia tộc đã bị một người hầu gián điệp nghe được. Nếu không phải Tư Đồ Lăng Tuyết biết được mà kịp thời xử lý thì bí mật đã sớm bị phanh ra ngoài.

Kết quả, sau khi Tư Đồ Lăng Chí biết chuyện này đã cấp tốc đến Cửu Lam gia tộc, đem Hiên Viên Ngao Thiên đánh cho một trận nằm liệt giường nửa tháng, chỉ hận không thể đem miệng của Hiên Viên Ngao Thiên khâu lại.

Nhưng mà, cho dù bị đập cho ra bã thì cái tính bà tám của hần sống chết cũng không sửa được.

Đúng là chứng nào tật nấy.

...

"Lần này Linh Linh không thể theo được. Em cũng biết mà, Tiểu Diệp. Bây giờ em ấy là thần tượng, suốt ngày phải đi lưu diễn. Đến ba tháng trước là tiệc mừng trọng đại của Tư Đồ gia tộc mà em ấy còn chẳng có thời gian mà về nữa là." Tư Đồ Lăng Tuyết chậm rãi trả lời Hiên Viên Tiểu Diệp.

Sau khi nghe xong, mặt cô ấy xụ xuống.

Thấy thế, Tư Đồ Lăng Tuyết rút điện thoại ra, gọi cho ai đó. Khi đầu kia nhận máy, cô hỏi: "Đồng ma ma, bao giờ thì Jessica biểu diễn xong?"

Đầu kia có tiếng trả lời.

"Được, tôi biết rồi." Tư Đồ Lăng Tuyết đáp lại. Sau đó, cô cúp máy, rồi quay sang nói với Hiên Viên Tiểu Diệp: "Buổi biểu diễn cuối cùng của Linh Linh sẽ được tổ chức vào nửa tháng nữa. Rất may là nó sẽ được tổ chức ở Bắc Kinh này. Có lẽ chị sẽ ở lại đây đến khi em đỗ Harvard. Lúc đó, chị sẽ đưa em đi."

"Thật sao?" Hiên Viên Tiểu Diệp vui sướng hỏi.

"Đương nhiên, chị lừa em làm gì."

Hai mắt Hiên Viên Tiểu Diệp sáng lên vì mừng rỡ, nhưng ngay sau đó liền tối đi.

"Lại sao nữa vậy?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi. Sao tính khí con bé này thất thường thế! Sớm nắng chiều mưa.

"Em sợ là bạn ấy biểu diễn xong lại chạy tới chỗ Cửu Lam Ngân." Hiên Viên Tiểu Diệp phụng phịu nói.

"À, ra là vậy." Tư Đồ Lăng Tuyết hết hồn, còn tưởng chuyện gì quan trọng chứ.

"Này, cái biểu cảm không quan tâm của chị là như thế nào đấy hả? Cả em và chị đều biết Jessica thích tên Cửu Lam kia. Cậu ấy, nếu như không phải là ở trên sân khấu trường quay biểu diễn thì chính là ở cùng tên đó." Hiên Viên Tiểu Diệp tức giận hỏi.

"Yên tâm đi, chỉ cần chị nói một câu thì Linh Linh sẽ ở lại nhà Hiên Viên ngay tức khắc." Tư Đồ Lăng Tuyết nhàn nhã ngồi xuống chiếc xích đu gần đó.

"Nếu chị nói vậy thì em cũng yên tâm." Hiên Viên Tiểu Diệp cũng ngồi xuống theo. Ngay sau đó, cô ấy lại giọng bất bình: "Tên Cửu Lam Ngân đó cũng hay thật. Jessica tỏ tình với hần. Hần đã từ chối rồi mà còn dây dưa không rõ với cậu ấy. Rốt cục, hần coi Jessica là gì hả?"

Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ im lặng.

"Chị, chị cho ý kiến đi chứ!" Hiên Viên Tiểu Diệp thúc giục. Thật lâu sau, cô mới đáp: "Thật ra, Tiểu Ngân cũng thích Linh Linh."

"What?" Hiên Viên Tiểu Diệp trừng lớn con mắt: "Cửu Lam Ngân thích Jessica? Nếu vậy thì tại sao lại từ chối cậu ấy. Chẳng lẽ hần sợ ba mẹ phản đối?"

"Ba mẹ phản đối? Luận gia thế, hai người họ môn đăng hộ đối. Luận thân phận, họ không chỉ là anh trai em gái nuôi mà còn là thanh mai trúc mã. Nhiễm thúc thúc và Hoa Vân a di rất có hảo cảm với Linh Linh. Em ấy đã sống với họ hơn mười năm trời. Họ coi em ấy như con gái vậy. Thế nên, việc Linh Linh trở thành con dâu, họ cầu còn không kịp, sao nỡ phản đối chứ." Tư Đồ Lăng Tuyết cười nhạt.

"Vậy thì tại sao...?"

"Có lẽ vẫn đề ở Tiểu Ngân."

"Ồ Cừu Lam Ngân?"

"Đúng vậy." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu: "Em có nhớ, sứ mệnh mà Tiểu Ngân phải thực hiện không?"

"Sứ mệnh...Sứ mệnh..." Hiên Viên Tiểu Diệp lặp lại hai từ đó: "Ông trùm mafia?"

"Phải. Ông trùm mafia. Đó là sứ mệnh nó bắt buộc phải thực hiện, tương lai sẽ bước đi trên con đường máu tanh và xác chết. Mà Linh Linh thì lại là một cô gái ngây thơ. Tuy em ấy là thiên kim hắc đạo nhưng lại chưa từng nếm trải mùi vị của giết chóc. Có lẽ, Tiểu Ngân sợ em ấy đi theo nó sẽ khó sống yên ổn." Tư Đồ Lăng Tuyết giải thích.

Hiên Viên Tiểu Diệp nghe thế liền im lặng.

Nhìn cô ấy ỉu xiu như vậy, Tư Đồ Lăng Tuyết không nhịn được mà véo má cô ấy.

"Đauuuuu." Hiên Viên Tiểu Diệp kêu toáng lên: "Chị, em tươi trẻ, xinh đẹp như vậy mà sắp bị chị véo thành mặt heo rồi. Sau này làm sao em lấy chồng được."

"Làm sao em biết là không lấy được? Em còn chưa có một mảnh tình vắt vai cơ mà." Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi.

"Vậy chị có sao?" Hiên Viên Tiểu Diệp hỏi vặn lại.

Tư Đồ Lăng Tuyết cảm nín.

"Chị vốn không có ý định yêu đương mà, kết hôn càng miễn bàn." Cô im lặng một lát rồi nói.

"Tại sao?" Hiên Viên Tiểu Diệp hỏi.

"Bởi vì, chị là một kẻ đáng sợ. Không người đàn ông nào muốn yêu hay kết hôn với một người phụ nữ tay dính đầy máu tươi." Tư Đồ Lăng Tuyết giải thích.

"Sao có thể, anh trai em sẵn sàng lấy chị bất cứ lúc nào."

"Đừng nhắc đến hần nữa." Tư Đồ Lăng Tuyết nhúu Hiên.

Hiên Viên Tiểu Diệp lập tức im lặng. Sau đó, cô ấy mới dè dặt hỏi: "Sao cứ nghe nhắc đến anh em là chị lại khó chịu thế? Chị có ác cảm gì với anh ấy sao?"

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng chẳng hiểu sao mình lại ghét Hiên Viên Liệt đến thế. Chỉ là cô cảm thấy rất khó chịu khi có người nhắc đến hần.

Không biết phải giải thích thế nào Hiên Viên Tiểu Diệp hiểu, cô đành hắng giọng: "Nói tóm lại là không được nhắc đến hần nữa."

Nghe vậy, Hiên Viên Tiểu Diệp bỗng nói một câu băng quơ: "Nhưng mà, tối nay, anh hai em sẽ về rồi. Đừng nói là nhắc, cho dù muốn tránh gặp mặt cũng khó."

Thế nhưng, câu nói này đã thành công thu hút sự chú ý của Tư Đồ Lăng Tuyết. Cô ngạc nhiên hỏi: "Tối nay Hiên Viên Liệt sẽ về?"

"Đúng a. Ba nói với anh hai là hôm nay nhà có khách, bảo rằng anh hai là trưởng tử, nên có mặt để tiếp khách sẽ tốt hơn." Hiên Viên Tiểu Diệp vẫn không hiểu về mặt của Tư Đồ Lăng Tuyết là có ý gì, chỉ thành thật trả lời.

Thế nhưng, Tư Đồ Lăng Tuyết vừa nghe xong, khuôn mặt liền lộ vẻ tức giận. Cô nghiêng răng ken két: "Hiên! Viên! Ngao! Thiên!"

Thực ra, khi nhìn thấy đoàn hộ tống không phải là vệ sĩ của Hiên Viên gia tộc mà là sát thủ của tổ chức Dạ Ảnh và cả lúc Hiên Viên Ngao Thiên gọi cô là "con dâu yêu quý", cô đã hơi ngờ ngờ ra mục đích thực sự của Hiên Viên Ngao Thiên khi gọi cô đến nơi này.

Cái gì mà "hôm nay nhà có khách quý, con là trưởng tử, nên về tiếp khách" chứ.

Cô đã từng nghe ba kể lại. Cho dù là ngũ đại gia tộc tụ tập ở nhà Hiên Viên thì Hiên Viên Liệt cũng chẳng thèm lộ mặt mà chào hỏi lấy một tiếng. Bây giờ chỉ có mình cô tới nơi này, hần lại chủ động dẫn xác về.

Tiếp khách ư? Đánh chết cô cũng không tin đâu.

Ông chú Hiên Viên Ngao Thiên kia chắc chắn là đang chơi trò "lừa gần rom lâu ngày cũng bén".

Lần này thì đúng là cô bị cho ăn quả đắng thật rồi!

Chương 15: Gặp lại Hiên Viên Liệt

Lo lắng, sốt sắng tới tận tối mịt, Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn chưa có cách gì để đối phó khi gặp mặt với Hiên Viên Liệt. Thế là cô quyết định, bình đến tướng chặn, cứ dựa theo từng tình huống mà ứng biến.

Phòng ăn của Hiên Viên gia tộc.

Trên bàn ăn, bốn người Hiên Viên Ngạo Thiên, Vân Duyệt, Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiên Viên Tiểu Diệp đang vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi ở đầu bàn. Vân Duyệt và Hiên Viên Tiểu Diệp ngồi bên phải hắn. Bên trái hắn là Tư Đồ Lăng Tuyết và một cái ghế trống.

Không cần hỏi, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng biết cái ghế trống đó dành cho ai.

Cô thật sự chỉ muốn xách hành lý rồi về nhà quách cho xong. Nếu không phải Hiên Viên Ngạo Thiên đe dọa sẽ phá Tư Đồ gia tộc thì đánh chết cô cũng sẽ không đến nơi này.

Bây giờ thì Tư Đồ Lăng Tuyết đã hiểu tại sao ba cô lại luôn đau đầu về Hiên Viên Ngạo Thiên, mà cũng hiểu vì sao mà Hiên Viên Ngạo Thiên hay bị ba cô đánh cho nằm liệt giường.

Người này quả nhiên là âm hiểm khó lường, luôn cười khi người khác gặp họa, mặt dày hai tấc, cho dù bị chửi thì vẫn điềm nhiên như không.

Nhưng điều làm Tư Đồ Lăng Tuyết đau đầu nhất là: một tên Hiên Viên Ngạo Thiên còn chưa đủ, giờ lại thêm một tên Hiên Viên Liệt.

Cô phải làm thế nào bây giờ?

...

Đang suy nghĩ miên man thì một người hầu bước vào bẩm báo: "Lão gia, phu nhân, đại tiểu thư, Lăng Tuyết điện hạ. Đại thiếu gia đã về rồi ạ!"

Nghe thế, Hiên Viên Ngạo Thiên, Vân Duyệt và Hiên Viên Tiểu Diệp cùng vui mừng hỏi lại.

"Liệt Nhi về rồi?"

"Ca ca đã về?"

"Vâng." Người hầu đáp.

"Ài dà, thằng nhóc này, gọi khản cả cổ cũng không chịu về. Bây giờ Tuyết Nhi đến, nó lại chủ động xuất hiện. Đúng là..." Vân Duyệt đang tươi cười nói chột khụng lại. Nàng liếc nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết.

Trái ngược với nhà Hiên Viên vui vẻ cười nói thì sắc mặt Tư Đồ Lăng Tuyết đã hơi tái đi.

Trong nội tâm cô lúc này đang là một trận hoảng loạn dữ dội.

"Trời ạ! Hiên Viên Liệt, hắn về rồi. Hắn thực sự xuất hiện rồi."

"Không được! Không được! Không được! Tư Đồ Lăng Tuyết, mày không thể hoảng loạn như vậy. Hắn còn chưa xuất hiện, mày đã lo lắng như vậy. Nếu hắn xuất hiện thật thì mày còn như thế nào nữa."

"Bình tĩnh! Phải bình tĩnh! Tuyết đối bình tĩnh!"

Nhưng ngay khi Tư Đồ Lăng Tuyết vừa ổn định lại tâm tình thì một giọng nói trầm thấp nam tính đã vang lên bên tai: "Ba! Mẹ! Tiểu Diệp!"

Tư Đồ Lăng Tuyết run lên. Cô len lén liếc mắt sang vị trí bên cạnh.

Hiên Viên Liệt kéo ghế ngồi xuống. Áo vest của hắn được cởi ra, vắt lên thành ghế.

Người làm đem một bộ bát đĩa đưa tới.

Hắn vừa ăn vừa nói chuyện với mọi người.

Chợt, như nhớ ra điều gì, Hiên Viên Liệt quay sang Tư Đồ Lăng Tuyết, gọi cô: "Lăng Tuyết!"

Tư Đồ Lăng Tuyết đang ăn súp chợt khựng lại. Khẽ thở ra một tiếng, cô nhìn thẳng vào mắt Hiên Viên Liệt, hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

Hiên Viên Liệt hơi bất ngờ trước phản ứng của cô. Nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười tao nhã: "Thực ra cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi em vì sao hôm nay lại có nhã hứng đến Hiên Viên gia tộc làm khách vậy. Đạo này hắc đạo bình yên quá à?"

"Không. Công việc của em rất bận rộn. Đầu phải chỉ là xử lý công chuyện trong hắc đạo, em còn phải lo đối phó với mấy nguyên lão trong gia tộc. Một chút hơi! Chẳng qua, lệnh của trưởng bối đã ra, là tiểu bối, em nào không dám nghe." Vừa nói, Tư Đồ Lăng Tuyết vừa đảo mắt về phía Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Liệt thấy vậy liền thuận thế hỏi: "Là ba đã mời Lăng Tuyết đến?"

"À, cái đó...Con cũng biết là Diệp Nhi sắp thi vào Harvard. Tiểu Lăng Tuyết dù sao cũng là cựu sinh viên ở đó, nhờ con bé kèm cặp thì kết quả thi sẽ tốt hơn." Hiên Viên Ngạo Thiên cười giọng, đáp ứng giải thích. Sau đó, hắn tia ánh mắt sát thủ về phía con trai, ngầm nói: "Ranh con, tao mời con bé tới đây chẳng phải là vì mày à. Mày cứ cẩn thận đấy! Đề mẹ với em mày phát hiện là chết với tao."

Hiên Viên Liệt chẳng thèm để ý đến ba. Hắn quay sang hỏi Tư Đồ Lăng Tuyết: "Em định ở lại bao nhiêu lâu?"

"Có lẽ là đến khi Tiểu Diệp thi xong. Dù sao thì nếu đỗ cũng phải sang Mỹ học. Em sẽ đưa em ấy đi cùng luôn." Tư Đồ Lăng Tuyết múc một thìa súp.

"Vậy thì cũng phải mất hai, ba tháng. Em ở lâu như vậy, không sợ mấy vị nguyên lão kia làm phiền à?" Hiên Viên Liệt lại hỏi.

"Có ba em ở đó, họ muốn cũng chẳng phản được." Tư Đồ Lăng Tuyết dùng dao xắt một miếng bít tết.

"Đối phó với mấy kẻ đó khiến em mệt mỏi như vậy. Chỉ bằng để chúng ngủ luôn đi." Hiên Viên Liệt vu vơ nói một câu.

Nghe thế, Tư Đồ Lăng Tuyết cảnh giác hỏi: "Anh nói vậy là có ý gì đây?"

"Chẳng phải, hơn một năm trước, có một số nguyên lão cực lực phản đối và gây cản trở trong việc em trở thành hắc đạo đế vương. Kết quả là em đã cho họ ngủ luôn còn gì. Sao bây giờ không dùng cách đó nữa?" Hiên Viên Liệt sợ cô hiểu lầm liền vội vàng giải thích.

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng chẳng hỏi đầu mà quan tâm đến hắn. Cô đem miếng bít tết bỏ vào miệng: "Làm việc gì cũng có cái khó của nó. Khi em huyết tẩy Tư Đồ gia tộc thì vẫn chưa sở hữu cái danh 'Lăng Tuyết điện hạ'. Còn bây giờ lại khác, em đã là trưởng tôn nữ của gia tộc Tư Đồ, là nữ hắc đạo đế vương. Nhất cử nhất động của em đều liên quan đến thể diện của gia tộc. Việc cho mấy lão già đó ngủ vĩnh viễn, e là chỉ khiến hắc đạo chi giới đánh giá rằng 'Người nhà Tư Đồ là những kẻ chỉ biết dùng vũ lực giải quyết vấn đề' mà thôi. Huống hồ gì, mấy nguyên lão đó đều là một đám hồ ly, đến cả gia gia cũng phải kiêng nể họ ba phần nữa là bậc con cháu như em."

Hiên Viên Liệt gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tư Đồ Lăng Tuyết ăn thêm một miếng gan ngỗng rồi nói tiếp: "Một hắc đạo đế vương, không chỉ cần 'dũng' mà còn cần 'muru'. Đối phó với mấy nguyên lão đó, không thể dùng 'dũng', chỉ có thể dùng 'muru'."

"Ồ, dùng 'muru' kiểu gì?" Hiên Viên Liệt tò mò hỏi.

"Dù sao thì sớm muộn em cũng sẽ khai trừ toàn bộ đám nguyên lão đó, thay bằng người của mình. Cách đối phó nhanh, gọn và đơn giản thôi: Nắm được điểm yếu của họ."

"Vậy nếu không nắm được điểm yếu thì phải làm thế nào?"

"Đối phó với đám người đề tiện thì phải dùng thủ đoạn đề tiện một chút. Một năm qua, em đã gài không ít gián điệp bên cạnh họ. Hơn nửa số nguyên lão đó đã bị em bắt thóp được. Chỉ cần một cái giờ tay nhắc chân cũng đủ làm họ thất thế. Còn, về những kẻ nguy trang giới đến mức không kể hồ...Vậy thì em sẽ tự tạo ra sơ hở cho chúng." Đôi mắt Tư Đồ Lăng Tuyết lóe lên một tia thâm độc.

"Chị Tuyết, chị định 'vu oan giá họa'?" Hiên Viên Tiểu Diệp lo sợ hỏi. Đây chính là một Tư Đồ Lăng Tuyết hay tươi cười với cô hay sao?

"Tiểu Diệp, nói 'vu oan giá họa', không bằng nói 'thuận nước đẩy thuyền'. Đám người đó vốn tội lỗi đầy mình. Thêm một tội hay bớt một tội cũng chẳng khác gì mấy. Chị đây chẳng qua chỉ là đem tội lỗi của họ nói ra ngoài mà thôi." Tư Đồ Lăng Tuyết thản nhiên đáp.

Bốn người một nhà Hiên Viên nhìn chăm chăm Tư Đồ Lăng Tuyết, mỗi người một biểu cảm.

Hiên Viên Tiểu Diệp trầm nghĩ: "Chị Tuyết thật đáng sợ!"

Hiên Viên Ngạo Thiên và Vân Duyệt đảo mắt nhìn nhau: "Con bé này, ngoại hình thì giống Diệp Lam nhưng tính cách hoàn toàn di truyền của Tư Đồ Lăng Chí."

Còn Hiên Viên Liệt thì nhìn cô đầy hứng thú.

Cô rất tàn nhẫn, nhưng cũng vì vậy mà hắn mới thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bị mất nộ hôn đầu

Tư Đồ Lăng Tuyết vừa mới tắm xong. Cô mặc một chiếc váy ngủ trắng làm bằng tơ tằm thượng hạng.

Sau khi lau khô tóc, Tư Đồ Lăng Tuyết mở cửa ban công ra.

Một ngọn gió mát thổi tới, làm tung bay mái tóc mềm mại của cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết dựa người vào thành ban công, thoải mái ngắm trăng.

Chợt, một giọng nói vang lên sau lưng khiến cô giật mình: "Trăng thanh, gió mát, người đẹp, hoa thơm. Cảnh này nhìn vào đúng là mãn nhãn lũ đàn ông."

Tư Đồ Lăng Tuyết quay đầu lại nhìn. Chẳng biết từ bao giờ, Hiên Viên Liệt đã thần không biết, quỷ không hay mà đứng trước mặt cô.

"Sao anh lại ở đây?" Tư Đồ Lăng Tuyết cảnh giác hỏi.

"Đây là Hiên Viên gia tộc, là nhà của tôi. Tôi không ở đây thì ở đâu?" Hiên Viên Liệt hỏi ngược lại.

"Lý luận mèo quào!" Trong lòng, Tư Đồ Lăng Tuyết thầm rủa một câu. Sau đó, cô nói: "Liệt đại thiếu gia, anh cũng có phòng của mình. Mời anh về cho. Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ ở cùng một nơi sẽ dễ gây hiểu lầm."

"Ồ, hiểu lầm gì?" Hiên Viên Liệt tỏ vẻ tò mò, hỏi.

"Hiểu lầm anh và tôi có quan hệ mờ ám." Tư Đồ Lăng Tuyết thần nhiên đáp.

Phản ứng của cô ít nhiều cũng khiến Hiên Viên Liệt bất ngờ. Hắn thiết tưởng, khi nói ra bốn chữ "quan hệ mờ ám" thì cô sẽ mặt đỏ tai hồng chứ. Mà cô thiếu nữ bình thường toàn thế.

Khoan đã, như vậy không đúng, cô nào phải thiếu nữ chứ.

Trong khi mấy cô gái ở tuổi này toàn đi shopping, đi chơi với bạn bè thì cô lại phải gặm đắng len xác chết để sinh tồn, phải giành lấy quyền lực để bảo vệ gia đình.

16 tuổi, ngoại hình của một thiếu nữ nhưng tâm tư tuyệt đối là của một người trưởng thành dày dặn kinh nghiệm cuộc sống.

Cô...là một cô gái đặc biệt. Một cô gái đặc biệt sinh ra chỉ để thuộc về hắn.

...

Hiên Viên Liệt nhìn chằm chằm Tư Đồ Lăng Tuyết. Cô bị hắn nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên. Thấy hắn không có ý định tỉnh lại, cô đành hắng giọng: "Khụ khụ."

Nghe tiếng của Tư Đồ Lăng Tuyết, Hiên Viên Liệt mới phát hiện ra mình đã nhìn cô quá lâu, có chút thất thố...

Trong chốc lát, cả căn phòng rơi vào bầu không khí ngưng ngáp.

Rất lâu sau đó, Tư Đồ Lăng Tuyết mới ngáp ngừng lên tiếng: "Cái đó...ừm...Hiên Viên Liệt, anh...có thể về phòng hay không?"

"Không." Hiên Viên Liệt đáp ngay.

"Tại sao?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi vặn.

"View phòng em rất đẹp, tôi muốn ngắm trăng ở đây." Hiên Viên Liệt tìm bừa một cái cớ.

"Nhưng mọi người sẽ hiểu lầm chúng ta có quan hệ mờ ám." Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức phản bác.

"Có một cách khiến họ không hiểu lầm đấy, em muốn nghe không?" Hiên Viên Liệt xoay người, hai tay ôm lấy eo Tư Đồ Lăng Tuyết

"Cách gì?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi. Bởi vì tò mò mà cô không hề phát hiện ra, tư thế của hai người có bao nhiêu mờ ám.

Hiên Viên Liệt hơi cúi đầu, ghé sát tai cô, thì thầm: "Cách duy nhất khiến họ không hiểu lầm chính là...thực sự có quan hệ mờ ám. Đến lúc đó, mọi người sẽ không thể hiểu lầm nữa, bởi vì chúng ta thực sự có quan hệ mờ ám mà."

Sau đó, hần ngậm lấy vành tai miễn cảm của cô.

Cả người Tư Đồ Lăng Tuyết run lên. Ngay sau đó, cô đẩy hần ra. Khuôn mặt đã phỉếm hồng một mảng.

Cô chỉ tay vào Hiên Viên Liệt, tức giận quát to: "Anh...xấu xa, bị ối!"

Nhìn bộ dáng vừa thẹn vừa giận của cô, Hiên Viên Liệt phá lên cười: "Haha..."

Thấy thế, Tư Đồ Lăng Tuyết càng tức hơn, cô giậm chân bình bịch: "Anh cười cái gì? Bộ trêu chọc tôi vui lắm à?"

...

Sau khi cười đến cơ hồ rút gân, Hiên Viên Liệt mới im lặng trước ánh mắt ma quỷ của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Lúc này, hai người đều đang ngắm bầu trời đêm.

Đột nhiên, Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi: "Hiên Viên Liệt, rốt cục anh có ý gì?"

"Ý gì đây?" Hiên Viên Liệt hỏi ngược lại.

Bộ dáng của hần lúc này khiến Tư Đồ Lăng Tuyết có chút bức mình. Cô khẽ quát: "Anh còn dám hỏi. Đừng nói với tôi, anh không biết vì sao ba anh lại gọi tôi tới nơi này!"

Lúc này, Hiên Viên Liệt mới hiểu ý của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Cô vốn dĩ đã không thích hần rồi. Huống gì, cô vừa mới về nhà được ba tháng, vậy mà đã bị ba ba lôi tới nơi này. Tức giận là phải.

Khẽ thở ra một hơi, Hiên Viên Liệt trả lời cô: "Tôi chỉ đang thực hiện lời hứa mà thôi."

"Lời hứa? Lời hứa nào?" Tư Đồ Lăng Tuyết tự hỏi. Sau đó, cô bỗng nhớ lại lần đầu hai người gặp mặt. Lúc đó, cô đã nói: "Muốn kết hôn với tôi? Đợi 12 năm nữa nhé!"

Và hần đáp: "Được thôi."

Vậy nên, lời hứa hần nói là đây ư?

Trong lòng có chút khó chịu, cô hỏi: "Anh yêu tôi, chỉ là vì lời hứa thôi sao?"

Không hiểu sao lại cảm thấy chua xót.

Hiên Viên Liệt thấy cô hiểu lầm liền vội vàng giải thích: "Tuyết, không phải như vậy đâu. Tôi là thật lòng yêu em. Chỉ là tôi đã đồng ý rằng 12 năm sau sẽ cưới em. Vậy nên..."

Nói tới đây, hần dừng lại, quan sát sắc mặt của cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe hần nói mà có chút vui mừng, nhưng rất nhanh liền bị giấu đi. Cô nói: "Nhưng mà, Hiên Viên Liệt, tôi không yêu anh."

"Không thử thì làm sao biết được." Hiên Viên Liệt thản nhiên đáp.

"Nhưng không yêu thì làm sao thử được." Tư Đồ Lăng Tuyết phản bác.

Và câu nói này khiến Hiên Viên Liệt không vui. Hần hơi dùng lực tay một chút khiến cho cô ngã nhào vào lòng hần.

"A..." Tư Đồ Lăng Tuyết kêu lên thất thanh. Lúc này, cô và hần đang ôm nhau không một kẽ hở.

Tư Đồ Lăng Tuyết cố gắng đẩy Hiên Viên Liệt ra nhưng vô dụng. Cô bị hần ôm chặt hơn. Một tay hần nắm lấy cổ cô, ép cô phải nhìn vào mắt hần.

"Em đẹp thật!" Hần chân thành nói.

Đúng vậy, cô rất đẹp. Bất cứ người đàn ông nào cũng phải thừa nhận điều đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt lam đầy mị hoặc. Đôi mày liễu yêu kiều. Đôi môi mềm mại, đỏ hồng. Mái tóc dài, xoắn lượn sóng. Cùng làn da trắng

nôn cơ hồ có thể bung ra sữa.

Hơn nữa, cơ thể cô phát triển rất tốt. Ngực nở eo thon. Có lồi cần lồi, có lõm cần lõm.

Trong mắt Hiên Viên Liệt, cô đẹp tựa như một thiên sứ thánh thiện.

Tuy nhiên, ẩn dưới vẻ ngoài thiên sứ lại là tâm hồn ác quỷ tàn nhẫn.

Thiên sứ và ác quỷ, thánh thiện và tàn nhẫn, hai vẻ đẹp đối lập kết hợp với nhau khiến cô như một loại mỹ tửu lại như một ly độc dược. Làm cho đàn ông say đắm đến chết mê chết mệt.

"Tuyệt, em đẹp lắm, đẹp đến mức khiến anh điên cuồng." Hiên Viên Liệt lại lần nữa cảm thán. Sau đó hắn không kìm lòng được mà cúi đầu xuống.

Đôi môi mỏng chuẩn xác bắt lấy cánh môi mềm mại.

Tư Đồ Lăng Tuyết run lên bần bật. Cả người cô mềm nhũn, hữu khí vô lực. Nếu không phải hai tay Hiên Viên Liệt ôm chặt lấy eo cô thì cô sẽ ngã mất.

Hiên Viên Liệt hôn rất có kĩ xảo. Lưỡi của hắn như một con rắn, không ngừng phác hoạ những đường nét trên cánh môi cô, lại như mời gọi bảo cô há miệng ra.

Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn cắn chặt răng. Tuy rằng cô bị hôn nhưng chưa đến mức mất lí trí. Hắn muốn cô làm gì, cô càng không thể cho hắn được như ý nguyện.

Đôi mắt Hiên Viên Liệt nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết càng thêm ý cười. Một tay hắn rời eo cô, đi chuyển lên trên, phủ lấy một bên ngực đầy đặn của cô.

"Ồ..." Tư Đồ Lăng Tuyết kinh hoàng kêu lên. Thừa dịp đó, lưỡi của hắn chui vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi cô, điên cuồng mà mút hết sự ngọt ngào của cô.

Còn Tư Đồ Lăng Tuyết thì không thể phản kháng, không thể chống cự, chỉ có thể vô lực thừa nhận.

Hai người hôn nhau đến động tình. Ngay cả Tư Đồ Lăng Tuyết cũng bị đam mê dẫn dắt. Cho đến khi...một vật nóng rầy dẹt thường đề lên chiếc bụng nhỏ của cô. (Híc, viết đến đây mà em run quá! Cảm thấy bản thân quá biến thái)

Một tia lý trí giúp Tư Đồ Lăng Tuyết nhận ra mình đang làm gì. Cô hoảng hốt đẩy Hiên Viên Liệt ra. Cả khuôn mặt đã đỏ tới tận mang tai.

Tuy rằng cô chưa từng trải qua chuyện nam nữ nhưng theo kiến thức từ mấy cuốn sách sinh lý học thì phản ứng vừa nãy của Hiên Viên Liệt là...

Khoan đã, giờ là lúc nào rồi mà cô còn lo nghĩ mấy cái này. Tên chết bầm kia dám lấy mắt nụ hôn đầu của cô. Tuy rằng cô không có ý định kết hôn nhưng không đồng nghĩa với việc người khác có thể tùy tiện chiếm tiện nghi như vậy.

Càng nghĩ, Tư Đồ Lăng Tuyết càng tức. Cô quát lên: "Hiên Viên Liệt, anh là tên hạ lưu, đê tiện. Ai cho phép anh làm vậy hả?"

Trái ngược với vẻ tức giận của cô, Hiên Viên Liệt cười rất tươi. Hắn trêu chọc: "Vậy em có cảm giác thế nào sau nụ hôn vừa rồi? Tiêu hôn? Say mê?"

Nghe hắn hỏi mà Tư Đồ Lăng Tuyết tức đến lộn ruột. Cô xông tới túm lấy áo hắn: "Liệt đại thiếu gia, anh cứ thử trải nghiệm cảm giác bị cưỡng hôn đi rồi sẽ biết tôi cảm thấy thế nào. Tôi còn chưa bị anh hôn đến bất tỉnh nhân sự đã là phúc của tổ tông mười tám đời tu được rồi đấy! Tôi nói cho anh biết, về hành động vừa rồi của anh...ĐỀN BÙ CHO TÔI!"

"Ồ, vậy em muốn anh đền bù kiểu gì?" Hiên Viên Liệt tỏ vẻ hứng thú mà hỏi: "Dù sao thì việc này cũng chẳng đền tiền được. Thôi thì lấy thân báo đáp đi. Anh đã hôn em rồi. Bây giờ em hôn lại anh, thế là công bằng."

Tư Đồ Lăng Tuyết vừa nghe thế, khuôn mặt nhỏ nhắn từ tức giận liền chuyển sang sợ hãi.

Với tốc độ nhanh nhất, cô lùi xa Hiên Viên Liệt ba thước.

Sở dĩ có sợ hãi như vậy là vì có một lần, mẫu thân đại nhân Diệp Lam đã nói với cô: "Tuyệt Nhi bảo bố a, mẹ mẹ nói cho con điều này: Tuyệt đối đừng chọc vào thứ sinh vật gọi là đàn ông. Bởi vì họ không ôn nhu, dịu dàng như bề ngoài mà con thấy. Họ càng không phải chính nhân quân tử tốt đẹp gì. Họ vốn dĩ chính là những tên cầm thú loại mặc quần áo. Thế nên, tuyệt đối đừng chọc vào họ, nếu không người thiệt thòi chính là con. Hãy nhớ đấy!"

Đàn ông tuyệt đối là cầm thú. Thế nên, cô sẽ không chọc vào Hiên Viên Liệt. Bởi vì cô hiểu rất rõ về biến hoá lúc này trên cơ thể hắn là gì.

Do vậy, cô thà chịu thiệt thòi một chút chứ không muốn ngay cả tấm thân này cũng mất đi luôn đâu.

...

Trong lúc Tư Đồ Lăng Tuyết đang tranh cãi nhau về chuyện nụ hôn thì ở có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào họ.

Không, nói đúng hơn là một đôi mắt xuyên qua ống nhòm mà nhìn chằm chằm vào họ.

Vâng, đôi mắt đó không phải của ai khác mà chính là của Hiền Viên Ngao Thiên tiên sinh cao cao tại thượng của chúng ta.

Sau khi nhìn thấy cảnh vừa rồi, hấn hét lên vui mừng: "Khá lắm con trai! Mày giỏi hơn ba mày rồi đó."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đưa tài liệu

Tư Đồ Lăng Tuyết bị mất ngủ.

Do phải sống xa mẹ từ nhỏ, cộng thêm quãng thời gian đầy ám ảnh ở cô nhi viện mà cô vốn dĩ đã khó ngủ.

Hôm qua, bởi vì nụ hôn nóng bỏng của Hiền Viên Liệt mà cô thức trắng đêm ròng.

Sau khi lăn lộn trên giường từ 10 giờ đêm tới 7 giờ sáng, Tư Đồ Lăng Tuyết xuống giường, lê tấm thân nhào nhoẹt với đôi mắt thâm quầng như gấu trúc vào nhà tắm để làm vệ sinh cá nhân.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô xuống phòng ăn.

Nhưng, thật ngạc nhiên là trong phòng ăn không có một ai cả.

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn đồng hồ. 7 giờ rưỡi sáng.

Giờ này thì chắc chắn là Hiền Viên Liệt đã đến Hiền Viên tập đoàn rồi. Nhưng sao Hiền Viên Ngao Thiên, Vân Duyệt và Hiền Viên Tiểu Diệp vô công rồi nghề cũng không thấy tăm hơi đâu cả.

Như vậy thật là kì quái!

Nghĩ vậy, Tư Đồ Lăng Tuyết gọi to: "Di Tề!"

Di Tề là người làm lâu năm và là quản gia của Hiền Viên gia tộc.

Ngay sau khi tiếng gọi của Tư Đồ Lăng Tuyết vang lên, bà liền xuất hiện trước mặt cô: "Lăng Tuyết điện hạ."

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn bà. Cô hỏi: "Di Tề! Di có biết mọi người đi đâu rồi không?"

Mặt di Tề hiện lên vẻ khó xử. Thấy vậy, Tư Đồ Lăng Tuyết gắng hỏi: "Sao vậy di? Di có biết họ đâu không?"

"Cái đó, Lăng Tuyết điện hạ. Thực ra, sáng nay, đại thiếu gia đã đến tập đoàn. Còn chủ nhân, phu nhân và đại tiểu thư thì đã rời khỏi Hiền Viên gia tộc từ lúc 6 giờ rồi ạ!" Giọng di Tề mỗi lúc một nhỏ.

"Rời khỏi Hiền Viên gia tộc? Thế họ đi đâu?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi dồn. Không hiểu sao, cô lại có một dự cảm chẳng lành.

"Dạ, chủ nhân nói, dạo gần đây phu nhân không được khỏe, cộng với việc đại tiểu thư ôn thi một mồi nên đã đưa hai người sang Hy Lạp nghỉ dưỡng rồi ạ." Di Tề thành thật trả lời.

Và câu trả lời đó đã thành công khiến Tư Đồ Lăng Tuyết kinh hoàng. Cô sợ hãi hỏi di Tề: "Chỉ có Liệt đại ca ở nhà?"

"Vâng." Di Tề gật đầu.

"Thế họ có nói là đi bao nhiêu lâu không?" Sóng lưng Tư Đồ Lăng Tuyết ngay một lạnh toát.

"Chủ nhân nói sẽ chỉ đi trong hai tuần thôi, để đại tiểu thư có thể quay về kịp lúc buổi biểu diễn của Jessica tiểu thư bắt đầu." Di Tề đáp.

Đến lúc này thì Tư Đồ Lăng Tuyết không thể trụ được nữa. Cô lao vào ngã xuống một chiếc ghế cạnh bàn ăn.

Để cô và Hiền Viên Liệt ở cùng với nhau trong hai tuần? Chuyện này quá đột ngột!

Tư Đồ Lăng Tuyết chưa bao giờ cảm thấy khủng hoảng như lúc này. Cho dù là cổ phiếu của Tư Đồ tập đoàn bị tụt dốc cô cũng không cảm thấy đáng sợ đến thế.

Nếu phải ở cùng với Hiền Viên Liệt hai tuần thì thà rằng cô chết còn hơn.

...

Tư Đồ Lăng Tuyết không biết mình ăn xong bữa sáng kiểu gì, cũng không biết được mình đã về phòng ra sao !

Cô ngồi chống cằm trên chiếc bàn kê gần cửa sổ . Ngắm trời ngắm đất mà tâm hồn cứ để đi đâu .

Đột nhiên, chiếc điện thoại đặt bên cạnh đồ chuông .

Tư Đồ Lăng Tuyết liếc nhìn cái tên trên màn hình . Là Hiền Viên Liệt .

Cô định tắt máy nhưng rồi lại ấn vào nút nghe.

Áp điện thoại vào tai , đầu kia vang lên giọng nói trầm thấp nam tính của Hiền Viên Liệt : "Bảo bối , dậy rồi à ?"

"Tôi không dậy thì nói chuyện với anh được à ?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi ngược lại.

Đầu kia vang lên tiếng cười , sau đó là tiếng nói của hấn : "Bé con, sao em cứ thích vạ vạ anh thế nhỉ?"

"Ngứa mắt thì vạ vạ thôi." Cô thân nhiên đáp .

"Con gái không nên ăn nói thô lỗ như vậy !" Hấn lại nói .

"Xin lỗi nhé! Từ nhỏ tôi đã không hiểu cái gì gọi là dịu dàng rồi ."

Hiền Viên Liệt thực sự á khẩu , không còn gì để nói.

Cô gái Tư Đồ Lăng Tuyết này thật quá bùng binh!

Thấy đầu kia im lặng , Tư Đồ Lăng Tuyết liền lên tiếng : "Này Liệt đại thiếu gia , anh có gì thì nói luôn đi. Tôi không muốn lãng phí thời gian ngồi đây để nói chuyện với anh đâu."

Lúc này, đầu kia mới có tiếng trả lời : "Được rồi. Được rồi . Anh gọi cho em là muốn nhờ em một việc ."

"Việc gì ?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi.

Hiền Viên Liệt tỏ rõ thái độ nhờ vả : "Chóc nữa là cuộc họp cổ đông một tháng một lần của tập đoàn. Anh lại để quên một phần văn kiện quan trọng ở nhà. Vậy nên , em có thể lấy nó rồi đem đến Hiền Viên tập đoàn cho anh được không ?"

"Cái gì? Quên tài liệu ?" Tư Đồ Lăng Tuyết gần như hét lên. Cô là một người có yêu cầu cực cao trong công việc. Vậy nên những sơ suất như thế khiến cô rất khó chịu. Cô trực tiếp quát thẳng vào điện thoại : "Này Hiền Viên Liệt, sao anh có thể bất cẩn như thế? Họp cổ đông liền quên tài liệu . Bộ đầu anh làm bằng đất à!"

Đồng thời, Hiền Viên Liệt cũng đưa điện thoại ra xa tai.

Ngay sau đó , hấn lại áp tai vào điện thoại , nói tiếp : "Vậy em có thể mang nó đến đây cho anh không ?"

"Anh để ở đâu ?"

"Trên bàn làm việc trong phòng ngủ ."

"Tôi biết rồi."

...

Thay một bộ váy khác , cầm theo tài liệu mà Hiền Viên Liệt cần , Tư Đồ Lăng Tuyết rời khỏi Hiền Viên gia tộc.

Sau hơn ba mươi phút ngồi trên xe ô tô, Tư Đồ Lăng Tuyết đã đến tập đoàn Hiền Viên . Xe dừng lại . Paul - người tài xế của Hiền Viên gia tộc nói với cô: "Lăng Tuyết điện hạ, đã đến Hiền Viên tập đoàn rồi ạ ."

Tư Đồ Lăng Tuyết chuẩn bị mở cửa xe . Rồi , như nhớ ra điều gì đó, cô quay sang hỏi Paul : "Anh Paul, mặt em trông thế nào?"

Paul cũng không giấu diếm, anh thành thật trả lời: "Lăng Tuyết điện hạ , mặt em rất đẹp . Chẳng thể chê vào đâu cả , nhưng mà, mặt em thì cùng gấu trúc không phải hai loại ."

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng biết mặt mình trông không được ổn .

Suy nghĩ một lúc , cô lấy từ trong túi xách ra một chiếc kính râm .

Đeo kính lên, Tư Đồ Lăng Tuyết lại hỏi Paul : "Giờ thì sao rồi ?"

Paul giờ ngón trở lên với cô và nói : "Very good!"

Lúc này , Tư Đồ Lăng Tuyết mới yên tâm mà xuống xe .

Đứng trước tòa nhà cao sừng sững , cô rút điện thoại ra gọi . Đầu kia nhanh chóng bắt máy.

"Tôi đã đến rồi đây . Cho người xuống đón tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp Lý Tư Thần

Đầu kia có tiếng đáp lại: "Được. Chờ ở đó nhé!"

Tư Đồ Lăng Tuyết cúp máy.

Năm phút sau đó, có một cô gái tầm 20 tuổi, mái tóc được búi gọn gàng, mặc đồ công sở đi ra từ trong tòa nhà, đi về phía cô.

Cô gái đến trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết. Cô ấy hỏi: "Xin hỏi, cô có phải Diệp Lăng Tuyết tiểu thư?"

"Em đúng là Diệp Lăng Tuyết. Chị là ai vậy?"

"A, Lăng Tuyết tiểu thư, thật ngại quá! Chị là Tina, thư kí kiêm trợ lí tổng giám đốc. Mời em đi theo chị, chúng ta cùng đến gặp tổng giám đốc." Tina vội vàng giới thiệu.

Sau đó, cả hai người cùng đi vào trong tòa nhà.

Đại sảnh có rất nhiều người. Khi Tina bước vào, mọi người đều rất tôn kính mà chào hỏi cô ấy. Họ gọi cô ấy là "Tina tỷ" một cách thân thiết.

Nhưng phần nhiều, họ đặt sự chú ý lên Tư Đồ Lăng Tuyết. Mỗi khi, cô đi qua là sau lưng lại vang lên tiếng xì xào thắc mắc về thân phận của cô.

Thế nhưng, Tư Đồ Lăng Tuyết lại không quá quan tâm đến những lời bàn tán xung quanh. Ngược lại, cô tập trung quan sát tòa nhà 100 tầng này - nơi đặt tổng bộ của Hiên Viên tập đoàn.

Cả tòa nhà được sơn màu sáng theo phong cách nhất quán mà Hiên Viên tập đoàn vẫn dùng, thay vì nói tòa nhà này là một công ty, chẳng bằng nói đây là một tòa nhà trưng bày nghệ thuật cực kỳ tao nhã còn đúng hơn.

Từ phong cách thiết kế của tòa nhà Hiên Viên tập đoàn không khó nhận ra sự giản đơn nhưng không mất đi khí phách, phối hợp với kiến trúc mái bằng, trên đỉnh là một tấm thủy tinh công nghiệp cường lực hình gọn sôn.

Cả tòa nhà sử dụng khoảng một trăm nghìn tấm kim loại titan và vô số những tấm thủy tinh công nghiệp tạo thành, bởi vì các loại vật liệu này đều là vật liệu phản sáng cho nên cả tòa nhà nhìn càng có vẻ cực kỳ hoành tráng, chói mắt.

Bên trong tòa nhà lại sử dụng những bức tường nước để ngăn cách, cả những lối đi trong tầng trệt đều thiết kế theo dạng tường nước như vậy, trên đỉnh đại sảnh dùng pha lê làm trần, những bức tường nước phản chiếu trong những tấm pha lê khiến cho người vừa bước vào có cảm giác như bước vào một thế giới thủy cung như ảo như mộng.

Đi hết hành lang với những bức tường nước là sảnh bầu dục, hai cửa của sảnh bầu dục nặng nề nhưng không kém phần tao nhã, phía trên là những thanh sắt tạo thành những hình bầu dục nhỏ ra để trang trí, phía trên đỉnh của sảnh này được trang trí bởi những phiến gỗ đỏ quý hiếm của Brazil, độc đáo mà đầy khí phách.

Đây là nguyên nhân khiến cho Tư Đồ Lăng Tuyết cảm thấy hoàn toàn bị chấn động và kinh ngạc khi bước vào tòa nhà Hiên Viên tập đoàn, cô không ngờ một tập đoàn kinh tế hàng đầu thế giới lại có thiết kế độc đáo như vậy, không có chút cảm giác nặng nề, không có chút cảm giác cứng nhắc nào, có chăng chỉ là cảm giác thoải mái và đầy hơi thở nghệ thuật.

Mãi cho đến khi vào trong thang máy rồi mà Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn còn bị cuốn hút bởi phong cách thiết kế của tòa nhà này.

"Tina, chị có thể cho em biết, ai đã thiết kế phần bên trong của tòa nhà này được không?" Cô quay sang hỏi Tina.

"Lăng Tuyết tiểu thư cũng cảm thấy nơi này rất đẹp và độc đáo sao?" Tina không vội trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại.

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu.

"Không giấu gì em, người đó chính là tổng giám đốc."

Câu trả lời này ngược lại khiến Tư Đồ Lăng Tuyết có chút bất ngờ.

Phong cách của tòa nhà này là do Hiên Viên Liệt thiết kế sao? Có chút khó tin nha!

Cô tưởng hẳn chỉ là một thương nhân người đầy mùi tiền thôi chứ! (Chị đánh giá quá thấp ông xã của mình rồi đó)

"Anh ấy mà không đi làm thiết kế sư thì thật là lãng phí tài năng mà." Tư Đồ Lăng Tuyết cảm thán.

"Haha, đúng vậy. Tổng giám đốc đúng là thích hợp làm nhà thiết kế, nhưng mà, kinh doanh lại càng phù hợp hơn." Tina cũng cho ý kiến của mình.

Tư Đồ Lăng Tuyết đồng ý với điều này. Cô đã từng chứng kiến thủ đoạn kinh doanh của Hiên Viên Liệt. Chỉ có thể dùng hai từ "tàn ác" để hình dung.

Thương giới...mới là nơi hẳn có thể bộc lộ hết tài năng của mình. Thủ đoạn của hắn tàn ác đến mức mấy kẻ hồ ly lão luyện trên thương trường cũng bị xoay vòng vòng, mất nhìn thành mồi.

Chính vì vậy mà mọi người mới đặt cho hắn một biệt hiệu - ông hoàng giới kinh doanh.

...

Cuối cùng, thang máy dừng lại ở tầng 98. Tina đi trước, Tư Đồ Lăng Tuyết theo sau, lần lượt bước ra.

Đứng trước cánh cửa phòng họp to lớn, Tina nói với Tư Đồ Lăng Tuyết: "Em đợi chị ở đây. Chị sẽ đi thông báo với tổng giám đốc trước."

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu.

Tina bước vào, chưa đến một phút sau đó lại quay ra.

"Tổng giám đốc muốn em đích thân mang tài liệu vào." Cô ấy nói với Tư Đồ Lăng Tuyết.

"Hả, như vậy sao được. Chị là thư kí tổng tài, cái này là chị nên đem vào. Huống chi, em là người ngoài, xuất hiện trong đại hội cổ đông thì có chút không phù hợp cho lắm!" Tư Đồ Lăng Tuyết vội vàng xua tay.

"Nhưng mà Lăng Tuyết tiểu thư, đây là ý của tổng giám đốc, chị không dám cãi. Còn về việc đại hội cổ đông, tổng giám đốc nói là không sao, em có thể vào được." Trên mặt Tina hiện lên vẻ khó xử.

...

Cuối cùng, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không thể làm khó Tina, quyết định tự mình mang tài liệu vào. Dù sao cô cũng muốn xem, Hiên Viên Liệt định giờ trò gì.

Bên trong phòng họp đặt là một chiếc bàn dài. Ngồi ở hai bên bàn là các vị cổ đông của Hiên Viên tập đoàn. Ở chính giữa là Hiên Viên Liệt ngồi ở vị trí tổng tài.

Khi Tư Đồ Lăng Tuyết bước vào trong phòng, ánh mắt của các vị cổ đông đều đổ dồn lên cô.

Thế nhưng, cô lại không quá chú tâm về bọn họ. Cô đi thẳng đến vị trí tổng tài.

Giơ tập tài liệu ra trước mặt Hiên Viên Liệt, Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi: "Có phải nó không?"

Hiên Viên Liệt nhận lấy tập tài liệu. Sau khi kiểm tra một lượt, hắn gật đầu với cô: "Đúng là nó rồi."

"Được rồi. Nếu như đã đúng tài liệu rồi thì em cũng không ở đây làm phiền anh nữa. Em đi trước đây." Tư Đồ Lăng Tuyết định xoay người rời đi.

Thế nhưng, tay cô lại bị Hiên Viên Liệt giữ lại. Cô nhúm mày, hỏi hắn: "Sao vậy?"

"Lên văn phòng tổng giám đốc ngồi đi." Hắn nói.

"Lên văn phòng tổng giám đốc? Nhưng mà em ở lại cũng có làm được gì đâu."

"Bạn của em - Lý Tư Thần đang ở trên văn phòng của anh. Cậu ấy muốn gặp em." Hiên Viên Liệt giải thích cho cô.

"Tur Thần ở đây? Cậu ấy đến Trung Quốc làm gì? Lại còn ở tập đoàn Hiên Viên nữa?" Tur Đồ Lăng Tuyết ngạc nhiên hỏi.

"Không phải em đã quên rồi chứ. Lý thị có một bộ phận không nhỏ ở Trung Quốc đại lục." Hiên Viên Liệt tốt bụng nhắc nhở cô.

Lúc này thì Tur Đồ Lăng Tuyết đã nhớ ra rồi.

Tập đoàn Lý thị cũng giống như tập đoàn Tur Đồ của cô, tập đoàn Lâm thị của Lâm Thiên Tùng và tập đoàn Đông Hoàng của Phi Điều Tường, đều đặt tổng bộ ở Mỹ.

Thế nhưng, đối với Lý thị kinh doanh về bất động sản thì Trung Quốc đại lục cũng là một nơi lý tưởng để phát triển.

Năm năm trước, khi Lý Tur Thần 11 tuổi đã theo Lý Thần Dương học kinh doanh. Trong một buổi họp, anh đã đề nghị với ba về việc đưa Lý thị vào Trung Quốc.

Lý Thần Dương cũng đồng ý với ý kiến của con trai. Hắn đã giao cho con trai phụ trách vấn đề này.

Cùng năm đó, Lý Tur Thần và một số thành viên chủ chốt khác của Lý thị đã đưa tập đoàn thâm nhập vào thị trường Trung Quốc.

Năm năm trôi qua, Lý thị ở Trung Quốc đã phát triển khá hùng mạnh. Điều này khiến Lý Thần Dương rất vui mừng.

Tur Đồ Lăng Tuyết từng nghe Sarah Tur Đặc nói, Lý thị có ý định hợp tác với tập đoàn Hiên Viên.

Ra đó là lí do mà Lý Tur Thần ở đây sao.

...

Sau khi rời khỏi phòng họp, Tur Đồ Lăng Tuyết lên tầng 99, nơi đặt văn phòng của tổng tài.

Vừa bước vào phòng, cô liền nhìn thấy hai người đàn ông ngồi trên ghế sofa. Một người thì ngồi ngay ngắn xem tài liệu, người còn lại thì hai tay đều vát cả lên thành ghế, đầu ngửa ra sau.

Cả hai người này, Tur Đồ Lăng Tuyết đều biết.

Người đang xem tài liệu kia là một trong bốn người bạn thân của cô - Lý Tur Thần.

Còn người còn lại chính là phó tổng của tập đoàn Giang thị, anh trai Giang Tiểu Băng - Giang Gia Minh.

Giang Gia Minh là bạn học của cô, Lý Tur Thần, Lâm Thiên Tùng.

Ngay khi Tur Đồ Lăng Tuyết đi vào, họ đều quay ra nhìn cô.

Cô mỉm cười: "Tur Thần, Gia Minh."

Sau đó, cô liền không khách khí mà ngồi vào chiếc ghế tổng tài.

"Gặp mình có chuyện gì không?" Tur Đồ Lăng Tuyết hỏi Lý Tur Thần.

"Sarah đã nghe về chuyện sát thủ tập kích. Cô ấy nói với mình, lần này đi Trung Quốc thì chạy qua xem tình hình của cậu thế nào. Nếu như đến Hiên Viên gia tộc thì không tiện lắm, vậy nên mình đành hẹn cậu ở Hiên Viên tập đoàn. Giờ thấy cậu không sao thì mình cũng yên tâm." Lý Tur Thần nói liền một mạch.

Sau khi anh dứt lời thì Giang Gia Minh lại lên tiếng: "Mình đã bảo là cậu lo lắng dư thừa rồi mà. Tur Thần à, khả năng của Lăng Tuyết không phải là cậu không biết. Đừng nói là hai mươi tên sát thủ, cho dù là năm mươi tên cũng không phải đối thủ của cô ấy. "

"Gia Minh nói không sai. Mình vốn chẳng hề để đám sát thủ đó vào mắt. Cái mình lo lắng là, cho dù dùng cả thế lực của ngũ đại gia tộc vẫn không truy ra được đám sát thủ đó do ai phái tới. Báo hại cả đêm qua mình mất ngủ." Nói tới đây, Tur Đồ Lăng Tuyết tháo kính ra, để lộ đôi mắt vẫn hơi thâm quầng.

Hôm qua cô bị mất ngủ, một phần là do Hiên Viên Liệt, nhưng phần nhiều là vì ba ba nói không truy ra được sát thủ là ai phái tới.

Rốt cục là kẻ nào lại có lai lịch lớn đến như vậy? Đến cả ngũ đại gia tộc cũng không truy ra.

Trong lúc Tur Đồ Lăng Tuyết đang suy nghĩ thì Lý Tur Thần và Giang Gia Minh đã đứng dậy.

"Đi luôn à?" Cô hỏi họ.

"Bọn mình còn có việc phải làm." Lý Tur Thần trả lời.

Sau đó, anh cùng Giang Gia Minh, kẻ trước người sau rời đi.

Trước khi Lý Tư Thần đi ra thì Tư Đồ Lăng Tuyết gọi giật anh lại: "Tư Thần, nếu cả ngũ đại gia tộc cũng không tra được là do ai làm thì cậu hãy dùng Thần Thâu đi."

"Minh biết rồi. Lăng Tuyết, cậu cũng phải cẩn thận." Lý Tư Thần gật đầu.

...

Sau khi tan họp, Hiên Viên Liệt trở lại văn phòng.

Vừa bước vào phòng, hắn liền thấy Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi trên ghế tổng tài, đang xem chăm chú một văn kiện.

"Xem gì thế?" Hắn đến bên cô, hỏi.

"Anh lại định đấu với Selena nữa à?" Tư Đồ Lăng Tuyết không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Ừm. Cũng không còn cách nào khác. Miếng đất ở Lạc thành đúng là một miếng mồi béo bở. Cả anh và Selena đều quyết cắn chặt không buông. Vậy nên, tập đoàn Hiên Viên và Hắc Dạ quốc tế cũng chỉ còn cách đánh mới thắng." Hiên Viên Liệt trả lời cô.

"Tuyết, với người tên Selena này, em không có hứng thú gì sao?"

"Một chút cũng không."

"Anh thì ngược lại. Rất tò mò về người phụ nữ này."

Mười năm trước, trong hắc đạo xuất hiện một tổ chức hùng mạnh đầy bí ẩn. Đó là Hắc Dạ đế quốc.

Tổ chức này được thành lập bởi năm người. Trong đó, người đứng đầu tối cao chính là một người phụ nữ tên Selena, biệt hiệu Diễm Phượng. Tiếp theo đó là nhị gia Jack với biệt hiệu Huyết Ưng, tam gia Jay với biệt hiệu Kim Long, tứ gia Jane với biệt hiệu Tử Xà, ngũ gia Jenny với biệt hiệu Thanh Tước.

Không ai biết tổ chức này có bao nhiêu thành viên, có bao nhiêu lực lượng, chỉ biết rằng, sau hai năm xuất hiện tổ chức này đã mạnh ngang ngửa gia tộc lớn nhất hắc đạo - nhà Tư Đồ.

Rồi một năm sau đó, Selena đã đi vào bạch đạo, thành lập ra tập đoàn Hắc Dạ quốc tế. Ở tập đoàn, cô ta nắm giữ vị trí chủ tịch. Bốn thuộc hạ của cô ta cũng lần lượt ngồi vào vị trí phó chủ tịch, tổng giám đốc và hai phó tổng giám đốc, dần dần phát triển tập đoàn.

Thế nhưng, cô ta và bốn thuộc hạ lại chưa từng xuất đầu lộ diện. Đối với hợp báo, dự tiệc, Hắc Dạ quốc tế đều cử một người đại diện nhất định. Chính vì vậy mà rất nhiều người tò mò về người phụ nữ Selena bí ẩn này.

Cộng thêm việc, tính đến bây giờ, thế lực của Hắc Dạ đã sánh ngang ngũ đại gia tộc. Thế nhưng, Selena lại không hề có ý định sẽ lấn lướt quyền hành. Trong hắc đạo, cô ta không đụng đến Tư Đồ gia tộc và tổ chức Dạ Ảnh. Ngoài bạch đạo, cô ta nhiều lần cùng Hiên Viên Liệt so tài nhưng lại chưa từng muốn dồn ép đối phương vào đường cùng.

Cô ta không là bạn mà cũng chẳng phải thù.

Vì thế mà Hiên Viên Liệt tỏ ra hứng thú là lẽ đương nhiên.

...

"Tôi không muốn lo chuyện bao đồng. Nếu Selena không gây bất lợi cho nhà Tư Đồ thì tôi cũng chẳng quan tâm cô ta làm gì, thà rằng đi đối phó với mấy nguyên lão cáo già kia còn tốt hơn. Đối với cô ta, tôi chẳng có tí hứng thú nào cả," Tư Đồ Lăng Tuyết gấp sấp văn kiện lại. Cô quay sang nói với Hiên Viên Liệt: "Ngược lại, tôi muốn nhờ anh một chuyện."

"Ồ, chuyện gì vậy?" Hiên Viên Liệt hứng thú hỏi.

"Thực ra cũng không có gì đâu. Tôi chỉ muốn nhờ anh thiết kế lại bên trong của Tư Đồ tập đoàn ấy mà. Tôi muốn phong cách giống của tòa nhà này." Tư Đồ Lăng Tuyết nêu lên yêu cầu của mình.

"Được. Chỉ cần em muốn thì sao cũng được." Hiên Viên Liệt đồng ý luôn: "Nhưng mà, có qua có lại."

"Liệt thiếu muốn thế nào đây?"

"Tôi nay cùng tôi tham gia một buổi tiệc ở tập đoàn Hạ thị."

"Thành giao."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tiệc ở Hạ gia

Tối hôm đó, Hiên Viên gia tộc.

Hiên Viên Liệt ngồi trong phòng khách. Trên người hắn là bộ vest màu đen được cắt may thủ công một cách tỉ mỉ.

Hắn gờ tay lên xem đồng hồ. Đã 7 giờ tối rồi. Tuyệt, hắn là phải xong rồi chứ nhỉ!

"Thiếu gia, không bằng để tôi lên gọi Lăng Tuyệt điện hạ?" Di Tề đứng sau lưng, thấy hắn có vẻ sốt ruột liền gợi ý.

"Không cần. Có lẽ cô ấy sắp xong rồi." Hiên Viên Liệt lắc đầu.

"Cộp, cộp." Đúng lúc này, sau lưng hắn vang lên tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà.

Hiên Viên Liệt quay đầu lại nhìn.

Tư Đồ Lăng Tuyệt từ trên cầu thang bước xuống.

Cô mặc một bộ váy đầm đen tuyền với thiết kế cổ chữ V đơn giản, khảm kim cương theo hình cánh hoa trên vai, khẽ phát phơ theo làn gió, như là làn váy của nữ thần ánh trăng lay động theo gió mà nhảy múa phiêu dật, tản mát ra khí chất cao quý, tôn lên làn da trắng nõn như dương chi bạch ngọc. Mái tóc xoăn gọn sóng xoắn ra, dài đến thắt lưng. Khuôn mặt trang điểm nhẹ càng làm nổi bật nét đẹp trời sinh.

Trông Tư Đồ Lăng Tuyệt lúc này đẹp tựa như thiên tiên giáng trần vậy.

Hiên Viên Liệt nhìn cô đến ngây ngốc.

Cả di Tề ở phía sau cũng sững người. Bà chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp đến như vậy.

Tư Đồ Lăng Tuyệt bước đến bên Hiên Viên Liệt.

Di Tề nhìn cảnh này mà thầm cảm thán: "Trông Lăng Tuyệt điện hạ và đại thiếu gia thật là xứng đôi. Hai người đứng cạnh nhau nhìn rất hợp."

"Tuyệt, chúng ta đi thôi." Hiên Viên Liệt nói với Tư Đồ Lăng Tuyệt.

Tư Đồ Lăng Tuyệt gật đầu. Cô quay sang di Tề: "Di Tề, bọn con xin phép đi."

"Vâng. Đại thiếu gia, Lăng Tuyệt điện hạ đi cẩn thận." Di Tề tiễn hai người ra cổng.

Tư Đồ Lăng Tuyệt và Hiên Viên Liệt cùng lên xe, rời đi.

Ngồi trên xe, Tư Đồ Lăng Tuyệt xem qua một lượt những thông tin về tập đoàn Hạ thị.

"Tập đoàn này, tuy không thể bằng được ngũ đại gia tộc nhưng mà cũng không tồi đâu." Cô nhận xét.

"Chủ tịch tập đoàn Hạ thị - Hạ Chính Hoa là một người vô cùng lão luyện trong kinh doanh. Không thể coi thường được đâu." Hiên Viên Liệt nói.

"Chắc, có thể được ông hoàng giới kinh doanh đây khen ngợi như vậy. Tôi thật sự háo hức muốn gặp người đàn ông tên Hạ Chính Hoa đó." Tư Đồ Lăng Tuyệt tỏ ra hứng thú: "Chẳng qua, ông ta chỉ có mỗi một đứa con gái mười lăm tuổi. Sau này Hạ thị không biết sẽ ra sao đây!"

"Có lẽ ông ta sẽ tìm một người con rể đủ khả năng để lãnh đạo tập đoàn." Hiên Viên Liệt cho ý kiến.

Nghe hắn nói thế, Tư Đồ Lăng Tuyệt liền giễu cợt: "Không biết là Liệt thiếu đây có vinh dự được lọt vào mắt xanh của Hạ Chính Hoa không nhỉ?"

"Ồ, biết đâu đấy!" Hiên Viên Liệt thuận thế mà nói. Sau đó liền quan sát sắc mặt cô.

Thực ra, hắn nhớ rất rõ vẻ mặt không vui của cô tối qua khi hỏi hắn: "Anh yêu tôi chỉ là vì lời hứa thôi sao?"

Lúc đó, hắn liền nghi ngờ, liệu cô có phải hay không cũng có cảm giác với hắn.

Vậy nên, hắn muốn thử một lần.

Và, quả nhiên, khuôn mặt Tư Đồ Lăng Tuyết lộ vẻ khó chịu. Cô bức dọc hỏi hần: "Anh thực sự có ý định như vậy?"

Nhìn cô mà Hiên Viên Liệt vui như mở hội.

Không phải là cô không có cảm giác với hần.

Tận lực đè nén cảm giác vui mừng hiện lên trên mặt, Hiên Viên Liệt kéo cô vào lòng, sùng nịch nói: "Yên tâm đi, bảo bối! Anh không có ý định làm con rể Hạ Chính Hoa, cũng không bao giờ kết hôn với con gái ông ta - Hạ Kiều Kiều. Bởi vì, người con gái anh yêu và muốn cùng đi hết cuộc đời chính là em - Tư Đồ Lăng Tuyết." (Ngọt chết ta! Liệt ca, anh thực sự là ông hoàng thương giới sao. Em thấy anh giống tiểu bạch kiểm biết nịnh nọt phụ nữ hơn đấy!)

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe hần nói liền cảm thấy vui mừng. Thế nhưng, cô nhanh chóng đẩy hần ra: "Anh không có ý định làm con rể của Hạ Chính Hoa thì liên quan gì đến tôi. Mau buông ra, đồ lưu manh này. Paul đang nhìn kia kia."

"Đại thiếu gia, Lăng Tuyết điện hạ, hai người cứ tiếp tục đi. Tôi không nhìn thấy gì hết." Paul lái xe ngồi đằng trước cười ha ha. Trước khi đi, chủ nhân đã dặn, phải tạo cơ hội gần gũi giữa đại thiếu gia và Lăng Tuyết điện hạ mọi lúc mọi nơi.

Mà Hiên Viên Liệt cũng thuận thế nói với Tư Đồ Lăng Tuyết: "Thấy chưa. Anh ta không nhìn thấy gì hết. Huống gì, sao em lại nói là không liên quan đến em. Em chính là vợ tương lai của anh, là thiếu phu nhân tương lai của Hiên Viên gia tộc đấy!"

"Ai thèm làm vợ anh chứ!"

"Em chứ ai." Hiên Viên Liệt lộ rõ vẻ lưu manh.

"Anh là đồ lưu manh vô sỉ, đồ mặt dày không biết xấu hổ." Tư Đồ Lăng Tuyết tức giận quát.

"Nương tử quá khen." Hiên Viên Liệt càng mặt dày.

Tư Đồ Lăng Tuyết tức đến hộc máu.

...

Chẳng mấy chốc, xe đã dừng lại trước biệt thự Hạ gia.

Tư Đồ Lăng Tuyết khoác tay Hiên Viên Liệt cùng bước vào.

Ngay khi họ xuất hiện trong buổi tiệc liền thu hút những con mắt ở đó.

"A, là Hiên Viên tiên sinh."

"Liệt thiếu kia, Liệt thiếu kia!"

"Anh ấy thật là đẹp trai quá đi!"

"Cô gái đi bên cạnh anh ta là ai vậy?"

"Không biết nữa. Xinh đẹp như vậy. Chắc là một thiên kim tiểu thư nào đó."

"Hừ, thiên kim tiểu thư cái gì. Theo tôi thấy, cái loại này nói trắng ra chính là minh tinh vì tiền đồ mà đeo bám Liệt thiếu!"

"Đúng đó! Đúng đó!"

Hàng loạt những lời bàn tán, thiện ý có, ác ý có vang lên.

Những lời bàn tán này lọt vào tai Tư Đồ Lăng Tuyết. Cô quay sang nhìn Hiên Viên Liệt: "Tuông tôi là minh tinh trèo lên giường anh để đổi lấy tiền đồ sao? Trí tuông tượng của đám người này cũng thật phong phú quá đi."

"Haha, miệng lưỡi thiên hạ khó quản. Nếu có nhân vật nào trong hắc đạo ở đây thì thân phận đế vương thế giới ngầm của em sẽ được xác định ngay thôi. Nhưng mà, đó không phải là điều em muốn phải không nào." Hiên Viên Liệt ở bên tai cô cười mà nói.

Đúng lúc này, có một cô gái tầm mười lăm tuổi đi về phía hai người.

Cô ta đẩy Tư Đồ Lăng Tuyết sang một bên mà nhào vào trong lòng Hiên Viên Liệt.

"Anh Liệt, Kiều Kiều rất là nhớ anh nha!" Cô ta nũng nịu nói.

Tư Đồ Lăng Tuyết vừa bị đẩy một cái cho nên cực kì khó chịu. Đang định quay ra nói lí với cô gái kia thì lại nhận ra cô ta chính là thiên kim đại tiểu thư của Hạ gia - Hạ Kiều Kiều mà cô đã thấy trên ảnh.

Hạ Kiều Kiều cứ nhiên lại dám nhào vào lòng Hiên Viên Liệt như thế.

Chẳng lẽ cô ta có quen biết với Hiên Viên Liệt hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bữa tiệc của Hạ gia (phần 2)

Sau đó, Tư Đồ Lăng Tuyết lại nhìn sang Hiên Viên Liệt.

Hắn đứng im không thèm nhúc nhích, mặc kệ để Hạ Kiều Kiều ôm mình.

Vậy mà nói là không bao giờ cưới Hạ Kiều Kiều đó hả ?

Cô ta ôm mà cũng chẳng thèm đẩy ra.

Mà cho dù hắn muốn ôm Hạ Kiều Kiều thì cũng phải để ý đến thể diện của cô một tí chứ!

Hắn lôi cô đến nơi này dự tiệc với tư cách là bạn gái. Vậy mà lại ở trước mặt cô cùng người phụ nữ khác ôm ôm ấp ấp . Bây giờ thì cả ba người bọn họ trở thành tâm điểm của sự chú ý rồi đây này . Thật đúng là không coi Tư Đồ Lăng Tuyết cô ra gì cả.

Càng nghĩ, lửa giận trong người Tư Đồ Lăng Tuyết càng dâng cao.

Tuy gương mặt cô không có biểu cảm gì quá lớn nhưng đôi mắt lại lóe lên những tia lửa giận dữ, tựa hồ có thể thiêu cháy Hạ Kiều Kiều.

Cảnh này lọt vào trong mắt Hiên Viên Liệt. Hắn cười thầm .

Thực ra lúc này, hắn cố tình không đẩy Hạ Kiều Kiều ra chính là muốn xem thái độ của cô như thế nào.

Nhìn cô ghen tức khi thấy hắn cùng người phụ nữ khác thân mật, Hiên Viên Liệt càng vui mừng.

Không biết tiếp theo cô sẽ làm gì đây?

Sẽ đẩy Hạ Kiều Kiều ra hay sẽ giữ lấy hắn?

Thế nhưng phản ứng của Tư Đồ Lăng Tuyết hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của Hiên Viên Liệt.

Cô chỉ nhìn hắn hồi lâu rồi nói: "Liệt, anh tiếp tục cùng Hạ tiểu thư ôn chuyện nhé! Em đi lấy đồ uống đây."

Sau đó trực tiếp xoay người bỏ đi.

Tư Đồ Lăng Tuyết đi đến một bàn tiệc gần đó. Cô lấy một ly sâm - panh trên bàn, nhấp một ngụm. Đôi mắt lại không ngừng quan sát Hiên Viên Liệt một cách bí mật.

Chỉ thấy hắn đẩy Hạ Kiều Kiều ra rồi đi về phía này.

Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức quay mặt đi để che giấu nụ cười vui mừng trên môi.

Hiên Viên Liệt bước tới. Tay hắn choàng lấy eo Tư Đồ Lăng Tuyết rồi kéo cô vào lòng.

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không phản kháng. Ngược lại, cô nép vào người hắn như một con mèo con làm nũng.

Thế nhưng, trái ngược với hành động thân mật của mình, Tư Đồ Lăng Tuyết lại nói nhỏ với Hiên Viên Liệt, giọng đầy điều cợt: "Sao thế? Không cùng em gái Kiều Kiều của anh ôm ôm ấp ấp nữa à?"

"Là cô ta nhào vào lòng anh, không phải anh ôm cô ta. Em cũng nhìn thấy mà." Hiên Viên Liệt giải thích.

"Vậy sao anh không đẩy cô ta ra?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi.

"Bởi vì anh muốn xem phản ứng của em." Hiên Viên Liệt trầm nghĩ mà không nói ra miệng. Nếu không, nhất định sẽ bị Tư Đồ Lăng Tuyết mỉa mai là ấu trĩ.

Trong khi Hiên Viên Liệt đang im lặng thì Tư Đồ Lăng Tuyết lại liếc mắt về phía Hạ Kiều Kiều.

Đôi mắt cô nhìn cô ta đầy ý chế nhạo và khiêu khích như muốn nói: "Cô cũng chỉ đến thế mà thôi. Cho dù thế nào thì anh ta vẫn quan tâm tôi hơn cô."

Hiên Viên Liệt không nhìn thấy được ánh mắt này của cô. Cả phòng tiệc rộng lớn cũng không ai nhìn thấy cả. Chỉ có Hạ Kiều Kiều là nhìn thấy rất rõ ràng.

Cô ta giận dữ đến nghiêng răng ken két, đang định xông lên dạy cho Tư Đồ Lăng Tuyết một bài học thì...

"Liệt thiếu, cậu đây rồi. Hạ mỗ tôi còn tưởng là cậu không đến nữa chứ!" Một giọng nói vang lên từ trên cầu thang, nơi nổi lên sảnh tiệc với nhà hàng ở trên tầng hai, thu hút tất cả khách mời.

Mọi người đều đồng loạt nhìn lên liền thấy một người đàn ông từ trên cầu thang đi xuống.

"Đó chính là chủ tịch tập đoàn Hạ thị - Hạ Chính Hoa." Hiên Viên Liệt ở bên tai Tư Đồ Lăng Tuyết thì thầm nói.

"Ừm." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hạ Kiều Kiều thấy ba của mình liền vội vàng chạy đến phía ông ta. Sau đó cùng ông ta đi về phía Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiên Viên Liệt.

"Liệt thiếu, lâu rồi không gặp." Hạ Chính Hoa chìa tay ra.

"Hạ tiên sinh, quả thật lâu rồi không gặp." Hiên Viên Liệt nắm lấy tay ông ta.

Sau cái bắt tay xã giao, Hạ Chính Hoa liền nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết ở bên cạnh Hiên Viên Liệt.

"Vị tiểu thư đây là?" Ông ta hỏi.

"À, đây là bạn gái tôi - Diệp Lăng Tuyết." Hiên Viên Liệt giới thiệu.

"Hạ tiên sinh, nghe danh đã lâu." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu chào hỏi.

"Diệp tiểu thư, thật vinh hạnh được gặp cô!" Hạ Chính Hoa giờ tay ra trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết.

Nhưng Tư Đồ Lăng Tuyết lại không bắt tay ông ta, chỉ hờ hững nói: "Ông Hạ, tôi không thích tiếp xúc với người lạ."

Câu nói thẳng thắn đến mức Hạ Chính Hoa ngượng ngùng rút tay lại. Hạ Kiều Kiều ở bên cạnh thấy thế liền chỉ tay vào mặt Tư Đồ Lăng Tuyết mà quát: "Cô là cái thá gì mà có thể lên mặt với ba tôi. Đừng tưởng cô đi cùng anh Liệt là có thể..."

"Cô Hạ." Cô ta còn chưa nói xong đã bị Tư Đồ Lăng Tuyết cắt ngang: "Thứ nhất, tôi nói tôi không thích người lạ chạm vào mình, chứ chẳng liên quan gì đến việc tôi lên mặt với ông Hạ cả. Thứ hai, cô Hạ chẳng lẽ không được dạy là, khi nói chuyện với người khác thì không được chỉ tay vào mặt họ hay sao. Và thứ ba, tôi nói như thế, ba cô còn chưa có ý kiến gì mà cô đã ở đây nổi giận là muốn gì đây."

Tuy rằng chỉ là nói bóng nói gió nhưng phàm là người thông minh đều nhận ra Tư Đồ Lăng Tuyết đang mắng Hạ Kiều Kiều là con nhà không có đạo đức, cũng gián tiếp mắng Hạ Chính Hoa không biết dạy con.

Thế là, trong chốc lát, cả phòng tiệc lại nổi lên tiếng xì xào.

Hạ Chính Hoa cảm thấy tình hình không ổn liền quát: "Kiều Kiều, không được vô lễ."

Sau đó, ông ta nói với Tư Đồ Lăng Tuyết: "Để Diệp tiểu thư chê cười rồi. Nghịch nữ dĩ hạ phạm thượng đều là do Hạ mỗ không dạy bảo cẩn thận. Mong Diệp tiểu thư thứ lỗi."

Tư Đồ Lăng Tuyết cười nhạt. Hạ Chính Hoa này rất thông minh, biết tiến biết lui. Ngược lại, Hạ Kiều Kiều thì ngu xuẩn cùng cực.

"Hạ tiên sinh nói đùa rồi. Chúng ta mau bắt đầu bữa tiệc thôi kéo muộn." Tư Đồ Lăng Tuyết nở nụ cười ngọt ngào.

"Đúng vậy, nên bắt đầu thôi." Hạ Chính Hoa gật đầu lia lịa.

Bữa tiệc bắt đầu.

Vì đây là tiệc mừng Hạ thị giành được hạng mục xây dựng "thành phố xanh" nên rất nhiều những tập đoàn lớn tham dự.

Hiên Viên Liệt đang cùng hai, ba vị chủ tịch bàn chuyện hợp tác nhưng lại vẫn luôn không rời khỏi Tư Đồ Lăng Tuyết nửa bước.

Tư Đồ Lăng Tuyết đương nhiên là không có ý kiến gì về việc Hiên Viên Liệt luôn theo sát cô.

Nhưng cô lại cảm thấy khó chịu, vì từ khi bữa tiệc bắt đầu liền có hai ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào cô.

Đó chính là Hạ Chính Hoa và Hạ Kiều Kiều .

Cuối cùng, không thể chịu nổi được cảm giác này, Tư Đồ Lăng Tuyết đành phải nói với Hiên Viên Liệt: "Em đi vệ sinh một chút!"

...

Trong nhà vệ sinh

Sau khi rửa mặt xong , Tư Đồ Lăng Tuyết bước ra ngoài.

Thế nhưng, khi ra đến cửa, cô bị Hạ Kiều Kiều chặn lại.

"Tôi có một việc muốn nói với cô, Diệp tiểu thư." Hạ Kiều Kiều nói.

"Xin rửa tai lắng nghe." Tư Đồ Lăng Tuyết cười ôn hoà.

"Hãy tránh xa anh Liệt ra."

"Vì sao?"

"Tôi quen biết anh Liệt trước cô. Nếu không phải cô quyến rũ anh ấy thì lúc này anh ấy đã là bạn trai của tôi."

Tư Đồ Lăng Tuyết cảm thấy mình như đang nói chuyện cùng một con điên mới ra trại.

Hiên Viên Liệt là một người đàn ông phong độ, thành đạt như vậy mà lại đi yêu cô ta. Cô ta đang nghĩ gì vậy.

Thật sự quá nực cười rồi!

"Nếu tôi không tránh thì làm thế nào?" Tư Đồ Lăng Tuyết lại hỏi.

"Cô không tránh? Cho dù cô không tránh cũng phải tránh. Cô nghĩ mình là ai hả? Một người bình thường như cô cũng dám đối đầu với Hạ gia chúng tôi. Nếu cô không tránh thì tôi sẽ bảo ba chặn hết sự nghiệp của cô, cho cô không còn đường sống." Hạ Kiều Kiều dương dương tự đắc nói một tràng.

Thế nhưng, lời nói của cô ta vào tai Tư Đồ Lăng Tuyết lại như một câu chuyện cười. Cô bật cười: "Hahaha..."

"Này, cô cười gì chứ?" Hạ Kiều Kiều thấy cô không xem lời nói của mình ra gì liền tức giận quát lên.

Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn cười không ngừng. Vừa cười, cô vừa nói với Hạ Kiều Kiều: "Tôi đang cười, không hiểu sao trên đời này lại có kẻ ngu xuẩn như con lợn đến vậy."

"Cái gì? Cô nói ai là ngu xuẩn?" Hạ Kiều Kiều tức đến giậm chân bình bịch.

"Tôi nói cô đấy!" Ngay khi Hạ Kiều Kiều vừa dứt lời thì Tư Đồ Lăng Tuyết cũng ngừng cười. Sau đó, nhanh như cắt, cô tóm cổ cô ta mà ấn vào tường. Đôi mắt nhu hòa lúc này đã chuyển sang lạnh lẽo y như ma quỷ đến từ địa ngục.

Hạ Kiều Kiều xanh mặt. Cô ta không ngờ rằng một người chỉ biết dính sát vào Hiên Viên Liệt như Tư Đồ Lăng Tuyết lại có ánh mắt đáng sợ đến thế.

Ánh mắt đó của Tư Đồ Lăng Tuyết tựa hồ có thể ăn tươi nuốt sống cô ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Nỗi ám ảnh năm hai tuổi

"Cô có biết, một khi đụng đến tôi sẽ có hậu quả gì hay không?" Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh giọng hỏi.

Hạ Kiều Kiều lắc đầu nguầy nguậy một cách khó khăn.

"Nó..." Tư Đồ Lăng Tuyết rút con dao găm luôn mang bên người ra: "...sẽ như thế này này."

Sau đó, cô đè con dao lên cổ Hạ Kiều Kiều. Một giọt máu theo đó mà nhỏ xuống bàn tay đang tóm cổ cô ta của Tư Đồ Lăng Tuyết.

"Xin... cô hãy... tha cho tôi... Tôi sẽ... không như thế... nữa." Hạ Kiều Kiều khó nhọc mà nói.

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn cô ta hồi lâu. Sau đó, cô liền buông tay ra.

Hạ Kiều Kiều ngã xuống đất. Cô ta ôm lấy cổ mà ho sặc sụa: "Khụ, khụ..."

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi xổm xuống bên cạnh Hạ Kiều Kiều. Cô nâng cằm cô ta lên.

"Khuôn mặt này cũng thật xinh đẹp đó." Tư Đồ Lăng Tuyết buông lời tán thưởng nhưng đôi mắt nhìn Hạ Kiều Kiều lại đầy giễu cợt. Cô cầm con dao găm, lướt nhẹ trên gò má của cô ta: "Nếu tôi rạch một nhát lên đây thì sẽ thế nào nhỉ?"

Hạ Kiều Kiều lắc đầu sợ hãi: "Xin cô, đừng làm vậy."

Bộ dạng cô ta run rẩy đến đáng thương.

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn không nổi cảnh này. Cô đứng dậy, nhìn xuống nói với Hạ Kiều Kiều: "Tốt nhất là cô đừng nên để chuyện hôm nay lặp lại lần nữa. Tôi biết cô không hề yêu Hiên Viên Liệt thật lòng. Để tôi phát hiện ra cô làm việc gì gây bất lợi cho anh ấy thì cô cứ chuẩn bị đào mồ mà tự chôn mình đi."

Lúc này, qua ánh mắt mắt của Hạ Kiều Kiều nhìn Hiên Viên Liệt, cô dám chắc là cô ta không yêu hắn. Vậy nên, chắc chắn cô ta tiếp cận hắn là có ý đồ.

Không hiểu sao, cô lại rất lo lắng khi có người muốn làm hại Hiên Viên Liệt.

Là một loại cảm giác sợ mất đi.

Cô rất sợ mất đi Hiên Viên Liệt.

...

Thu con dao găm trở lại tay áo, Tư Đồ Lăng Tuyết xoay người bỏ đi.

Thế nhưng cô không hề biết rằng, khi cô rời đi, Hạ Kiều Kiều liền đau đớn dựa vào tường. Nước mắt như những viên trân châu, lăn chã rơi. Miệng lại không ngừng nói: "Chị Tuyết Tuyết, Kiều Kiều xin lỗi chị. Không phải em muốn hại chị và Liệt thiếu!"

...

Tư Đồ Lăng Tuyết quay trở lại bữa tiệc.

Cô đến bên cạnh Hiên Viên Liệt, choàng tay qua tay hắn.

"Sao em đi lâu vậy?" Hiên Viên Liệt lo lắng hỏi nhỏ.

"Đã để anh lo lắng rồi. Em phải giải quyết một số phiền phức nên về trễ." Tư Đồ Lăng Tuyết giải thích.

Thấy được sự lo lắng trong mắt của hắn, trong lòng lại đang lên một cỗ ngọt ngào không tên.

"Giải quyết phiền phức gì? Có sao hay không?" Hiên Viên Liệt vẫn không yên tâm mà hỏi dồn.

"A, được rồi, được rồi. Anh đừng lo lắng nữa mà. Em đã không sao rồi."

"Thật sự không sao chứ?" Hiên Viên Liệt hỏi lại cho chắc chắn.

"Thật sự! Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Hiên Viên Liệt vừa thả lỏng tinh thần khi cô nói "thật sự" lại lập tức căng thẳng.

"Em muốn về nhà." Một câu trả lời ngoài dự đoán.

"Há? Về nhà?"

"Đúng vậy."

"Mới có nửa thời gian trôi qua mà em đã không chịu được rồi sao?"

"Không phải. Chỉ tại Hạ Kiều Kiều cứ nhìn chăm chăm làm em khó chịu."

"Em cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa được không?"

"Em muốn về nhà, em muốn về nhà." Ai đó đang giở trò nhõng nhẽo.

Và chiều này đã thành công làm Hiên Viên Liệt cuồng quýt: "Được, được. Anh cho em về nhà. Đừng nháo nữa."

Tư Đồ Lăng Tuyết nở nụ cười chiến thắng.

Và thế là, Hiên Viên Liệt đành phải xin phép Hạ Chính Hoa về trước.

Kết quả là, cả phòng tiệc đều ra tiễn Liệt thiếu.

...

Trước khi ra về Hiên Viên Liệt đang chào hỏi Hạ Chính Hoa và các vị chủ tịch, giám đốc. Thế nhưng, đôi mắt lại luôn âm thầm quan sát Tư Đồ Lăng Tuyết đứng ở phía xa.

"Hiên Viên tiên sinh lần này về sớm như vậy. Lần sau nhất định phải uống bù đấy nhé!" Một vị chủ tịch vỗ vai hắn mà nói.

"Đương nhiên rồi, Trương chủ tịch. Nhất định..." Hiên Viên Liệt vừa nói được nửa câu liền thoáng nhìn thấy một chiếc xe rất nhanh từ xa lao tới, hơn nữa một đường thẳng phóng đến chỗ Tư Đồ Lăng Tuyết. Mà cô, bởi vì quay lưng về phía chiếc xe nên không thể nhìn thấy gì.

"Tuyết—" Hắn quá sức sợ hãi, nỗi giận gầm lên một tiếng, thân thể được huấn luyện theo phản xạ vọt lên, nhanh như tia chớp tung người về hướng cô.

Ngay tại tình huống ngàn cân treo sợi tóc kia, hắn ôm lấy cô lăn về một bên, tránh được chiếc xe hơi có ý đồ bất chính ấy.

"Két—" Chiếc xe hơi hạ chuyển hướng, phát ra một đợt âm thanh chói tai, làm những người đi đường chung quanh kinh hãi liên tục kêu lên.

Hắn lập tức ngẩng đầu muốn nhìn biến số xe, nhưng chiếc xe đã sớm phi nước đại ẩn mình vào trong khói bụi.

"Chết tiệt!" Hắn gầm lên một tiếng.

Ngay tại cùng thời điểm ấy, tiếng kêu bén nhọn từ trong lòng hắn phát ra.

"A —" Tư Đồ Lăng Tuyết kinh hãi bật lỗ tai, mở miệng lớn không ngừng kêu to.

"Tuyết, không có việc gì! Không có việc gì!" Hắn nắm chặt lấy hai vai cô, liều mình lay mạnh cô.

"A —" Cô hoàn toàn nghe không thấy hắn, chỉ mở trừng hai mắt thật to, vẫn một mạch la hét.

Cô như rơi vào cơn ác mộng thời thơ ấu, tai nạn xe cô đáng sợ năm hai tuổi kia tạo thành một nỗi ám ảnh mãi mãi bám theo cô không rời.

Mà công kích tinh linh xảy ra này, chẳng khác nào khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng Tư Đồ Lăng Tuyết, nỗi khiếp sợ giữa ranh giới sinh tử trong chớp mắt kia, không ngừng mà kích thích giác quan linh mẫn của cô, cho nên cô chỉ có thể dùng tiếng hét chói tai để xua đi cơn ác mộng bao phủ lên cô.

"Lăng Tuyết! Tuyết!" Hiên Viên Liệt không biết vì sao cô lại sợ hãi đến mức này. Hắn chỉ biết, nếu không ngăn cản cô, cô vẫn sẽ tiếp tục la hét.

Một đám người bên cạnh đều bị tiếng kêu của cô dọa ngây người, ngay cả bảo vệ gác cổng khách sạn cũng chạy tới, hắn không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể gắt gao kéo cô vào trong lòng, ôm lấy cô thật chặt, miệng thấp giọng dỗ dành: "Không có việc gì! Tuyết, ngoan, im lặng, đừng sợ, anh ở đây!"

Cuối cùng, tiếng hét cũng lắng xuống, không phải vì Tư Đồ Lăng Tuyết đã im lặng mà là bởi vì cô ngất đi vì quá kinh sợ.

Điều này càng làm cho Hiên Viên Liệt hoảng hốt hơn. Hắn bế thốc cô lên. Quát lên với nhân viên lễ tân: "Lấy cho tôi một phòng! Ngay lập tức!"

"Vâng ạ." Lễ tân sợ hãi gật đầu.

...

Trong một phòng nghỉ ở khách sạn.

Tất cả khách mời gần như vào trong phòng để xem tình hình.

Bác sĩ rất nhanh được mời tới.

Sau khi làm kiểm tra tổng thể cho Tư Đồ Lăng Tuyết, ông đứng dậy, kính cẩn nói với Hiên Viên Liệt: "Liệt thiếu, về cơ bản, Diệt tiểu thư không có vấn đề gì. Chỉ là do kinh sợ quá độ nên mới ngất xỉu."

"Không thể nào. Cô ấy là một người cực kì mạnh mẽ, đến giết chóc cũng từng nhìn qua rồi. Sao có thể bị một chiếc xe hơi dọa sợ." Hiên Viên Liệt vừa

nghe thế liền lập tức phản bác.

"Liệt thiếu, Diệp tiểu thư thực sự là bị kinh sợ quá độ mà ngất xỉu. Điều này không liên quan đến việc Diệp tiểu thư đã từng trải qua giết chóc hay không. Tôi đã nghe mọi người nói về chuyện đã xảy ra và phản ứng của Diệp tiểu thư lúc đó, có lẽ thuở nhỏ cô ấy đã từng gặp phải một chuyện gì đó đáng sợ liên quan đến xe hơi tạo thành ám ảnh nên mới có biểu hiện la hét như vậy." Bác sĩ kiên nhẫn giải thích.

"Nói vậy là Tuyết có bệnh tâm lý. Ông chắc chứ?"

"Hoàn toàn chắc chắn, thưa Liệt thiếu."

...

Sau khi bác sĩ và các khách mời rời đi, Hiền Viên Liệt mới rút điện thoại ra, gọi vào một số lạ.

"A lô." Đầu kia có người bắt máy, là một giọng nữ.

"Diệp Lam a di, con là Tiểu Liệt." Hiền Viên Liệt tự giới thiệu.

"Tiểu Liệt?" Diệp Lam sững sờ: "Cô thật bất ngờ đấy! Con rất ít khi cùng các phụ nhân của ngũ đại gia tộc nói chuyện. Lần này con lại gọi cho cô, trừ khi là... Tuyết Nhi đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

"Vâng." Hiền Viên Liệt đáp.

"Con bé có sao không?" Diệp Lam lo lắng hỏi.

"Cô ấy suýt bị xe hơi tông phải một cách có chủ đích, nhưng giờ đã an toàn rồi." Ngừng một lát, Hiền Viên Liệt nói tiếp: "Đây cũng là lí do con gọi cho cô. Có phải lúc nhỏ, Tuyết đã gặp tai nạn gì liên quan đến xe cô không?"

Đầu kia im lặng hồi lâu, mãi một lúc sau, Diệp Lam mới lên tiếng: "Tai nạn năm đó như một hồi kiếp nạn, suýt nữa tước đi mạng sống của con bé..."

Năm đó, Tư Đồ Lăng Tuyết hai tuổi.

Hôm đó...

"Đi đường cẩn thận nhé, tiểu công chúa / hoàng tử của mẹ." Diệp Lam ôm hôn hai bảo bối của mình.

Tư Đồ Lăng Tuyết và Tư Đồ Dạ Vũ trèo lên ô tô. Sau đó, chúng mở cửa kính ra vẫy tay với mẹ Diệp Lam: "Bye bye mẹ. Tuyết Nhi / Tiểu Vũ sẽ về sớm thôi. Mẹ ở nhà chờ bọn con nhé."

Rồi ô tô chuyển bánh.

Thế rồi, xe đi được nửa đường thì có chuyện xảy ra.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi bên cửa sổ quan sát đường phố. Và cô bé thấy một chiếc xe hơi đang lao về phía xe của mình với một tốc độ kinh hoàng.

"Tiểu Vũ, cẩn thận!" Tư Đồ Lăng Tuyết hét lên. Sau đó, không kịp nghĩ ngợi, cô bé ôm chặt lấy Tư Đồ Dạ Vũ, lấy bản thân che chắn cho cậu.

"Rầm." Ngay sau đó, một tiếng động to ngất trời vang lên.

Chiếc xe hơi đâm ngang xe của hai đứa bé.

Sau khi đạt được mục đích, chiếc xe quay đầu bỏ chạy.

Người tài xế và hai chị em Lăng Tuyết Dạ Vũ được mọi người xung quanh đưa vào bệnh viện.

Tư Đồ Dạ Vũ và người tài xế thì không sao cả, chỉ bị xây xát và bị thương ở phần mềm.

Thế nhưng, Tư Đồ Lăng Tuyết thì không được may mắn như vậy.

Cô bé bị xuất huyết não, xương cột đập nát và bị thương nghiêm trọng...

"Sau ba ngày ba đêm cấp cứu, các bác sĩ đã đưa được Tuyết Nhi từ quỷ môn quan trở về. Nhờ có ý trí kiên cường, con bé đã hồi phục rất nhanh. Thế nhưng, đêm ngủ, con bé lại luôn gặp ác mộng về vụ tai nạn đó. Con ác mộng dày vò nó hơn ba tháng. Mà Lăng Chí thúc thúc con đã phải mời không biết bao nhiêu chuyên gia tâm lý mới có thể ổn định tinh thần cho con bé. Sau đó, nó không còn mơ thấy ác mộng đó nữa."

Khẽ chút một tiếng thở dài, Diệp Lam nói tiếp: "Cô thật không ngờ, tai nạn năm đó, từ ác mộng đã biết thành ám ảnh đối với con bé."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh sẽ ở bên em

"Tiểu Liệt, cô muốn hỏi với cháu một chuyện." Diệp Lam ở đầu dây bên kia nói.

"Xin cô cứ nói." Hiên Viên Liệt trầm giọng.

"Cháu sẵn sàng bảo vệ cho Tuyết Nhi thoát khỏi nguy hiểm bằng bất cứ giá nào, kể cả tính mạng của mình chứ?" Diệp Lam hỏi hần.

"Đó là chuyện đương nhiên thua cô. Lăng Tuyết là người cháu yêu, cháu sẽ luôn bảo vệ cô ấy hết mức có thể." Hiên Viên Liệt vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Tư Đồ Lăng Tuyết một cách dịu dàng.

Đúng vậy. Cô là người con gái hần yêu duy nhất trên cuộc đời này. Vậy nên, cho dù mất mạng chỉ để cô được sống thì hần cũng cam lòng.

"Cháu nói vậy thì cô cũng yên tâm rồi!" Diệp Lam thở phào như thể chút được gánh nặng trong lòng.

"À, cô ới..." Hiên Viên Liệt ngập ngừng lên tiếng.

"Sao thế?"

"Cháu tưởng là khi cô biết Lăng Tuyết lại gặp nguy hiểm thì cô sẽ đòi đem em ấy trở về Tư Đồ gia tộc chứ ạ?" Hiên Viên Liệt nghi hoặc mà hỏi.

Ngũ đại gia tộc, ai mà chẳng biết, Diệp Lam yêu con hơn mạng, lúc nào cũng lo lắng cho con còn hơn bản thân mình. Nhất là cặp song bào long phượng thai Lăng Tuyết và Dạ Vũ thì khỏi nói rồi. Đối với hai đứa trẻ này, Diệp Lam coi như là bảo vật vô giá, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ vỡ.

Lần này, Tư Đồ Lăng Tuyết suýt nữa mất mạng như vậy, với tính cách của Diệp Lam, chỉ hận không thể một đường bay thẳng tới Hiên Viên gia tộc, đem ái nữ về nhà bảo hộ ngay lập tức. Sao lại có thể yên tâm mà giao cho hần được nhỉ?

Đầu kia vang lên tiếng cười, sau đó là giọng nói ôn nhu của Diệp Lam.

Nàng hỏi ngược lại: "Vậy Tiểu Liệt muốn cô đem Tuyết Nhi về Tư Đồ gia tộc hay sao?"

"Không ạ." Hiên Viên Liệt lập tức trả lời.

"Thế nên mới nói, để Tuyết Nhi ở lại nơi này chính là còn một dụng ý khác nữa."

"Dụng ý khác? Là gì ạ?" Hiên Viên Liệt tò mò hỏi.

"Chính là để cho con và Tuyết Nhi nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm."

"Ồ..."

"Ồ cái gì? Con tưởng cô không biết lí do thực sự mà ba con gọi Tuyết Nhi đến Tư Đồ gia tộc hay sao? Nhưng mà, cô tin chắc, con chính là người đàn ông Tuyết Nhi cần. Vậy nên mới tin tưởng mà giao nó cho con."

"Thế còn Lăng Chí thúc thúc thì sao ạ?"

"Yên tâm, ông chú ngờ nghệch đó của con vẫn chưa biết đâu. Về chuyện này, cô cũng sẽ giữ im lặng. Đừng lo lắng!"

Hiên Viên Liệt thở phào. Nếu để Lăng Chí thúc thúc biết được thì...

"Ừm." Đúng lúc này, con mèo nhỏ bên cạnh hần khẽ rên lên một tiếng.

Tư Đồ Lăng Tuyết lơ lơ mở mắt.

Một khắc sau đó, cô liền ngồi bật dậy, hai tay bịt chặt tai mà hét lên: "A————"

Hiên Viên Liệt thấy vậy liền lo lắng đến phát hoảng, vội vàng kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô trấn an: "Ngoan, đừng sợ, đã không sao rồi."

Dưới sự trấn an của Hiên Viên Liệt, Tư Đồ Lăng Tuyết rốt cục cũng bình tĩnh lại.

"Hiên Viên Liệt." Con mèo nhỏ yếu ớt gọi.

"Sao vậy?" Hân cung chiều vuốt tóc cô.

"Em muốn gặp mẹ. Em rất sợ."

Hiên Viên Liệt đưa chiếc điện thoại còn chưa tắt máy cho cô.

Áp tai vào điện thoại, Tư Đồ Lăng Tuyết nghe thấy đầu kia vang lên tiếng nói dịu dàng của Diệp Lam: "Bé con, tỉnh rồi à?"

"Mẹ ơi, con sợ lắm. Con muốn về nhà!" Tư Đồ Lăng Tuyết run rẩy không ngừng. Trông cô lúc này như một đứa trẻ bị lạc mẹ, làm Hiên Viên Liệt nhìn thấy mà đau lòng.

"Không thể nào được. Tuyết Nhi, con biết rất rõ việc mình đến Trung Quốc là để làm gì mà. Con thường hay nói với mẹ, một khi đã làm việc gì thì phải làm cho xong. Vậy nên, con không thể về được."

"Nhưng mà..."

"Tuyết Nhi, ngoan nào. Con chỉ cần cố gắng đợi Tiểu Diệp thi Harvard xong xuôi là liền có thể trở về rồi mà, phải không? Do thế, con hãy ngoan ngoan ở lại đó đi nhé!"

"Được ạ." Tư Đồ Lăng Tuyết thỏa hiệp nói.

Đầu kia sau đó liền cúp máy.

...

Diệp Lam đặt điện thoại lên bàn trà.

Sau đó, nàng nâng ly trà Thiết Quan Âm lên, hớp một ngụm.

"Đại tẩu, cậu thật sự không định đưa Tuyết Nhi trở về hay sao?" Úc Nguyệt quan tâm mà hỏi. (Chú thích: Diệp Lam, Úc Nguyệt, An Khả, Thanh Linh là bạn thân bằng tuổi nên xưng cậu - mình. Còn "đại tẩu" là để chỉ bối phận của Diệp Lam với ba người kia.)

"Đúng đó, chị họ. Dù sao thì nhà Tư Đồ cũng là đệ nhất gia tộc hắc đạo, nên sự bảo vệ chặt chẽ hơn tứ đại gia tộc còn lại. Chị đưa Tuyết Nhi về đây thì con bé sẽ được bảo vệ an toàn hơn mà." An Khả cũng ngồi một bên phụ họa nói (Chú thích: An Khả gọi Diệp Lam là chị họ bởi vì mẹ của Diệp Lam - An Nhã Vận là bác của An Khả)

"Ngược lại, mình đồng ý với Tiểu Lam hơn." Tư Đồ Thanh Linh cũng cho ý kiến của mình.

Khi nàng vừa dứt lời, Úc Nguyệt và An Khả đồng loạt quay lại hỏi: "Vì sao?"

"Tiểu Nguyệt, Tiểu Khả, các cậu đừng quên, Tuyết Nhi chính là hắc đạo đế vương. Chúng ta đưa được con bé về gia tộc thì đã sao, cũng không thể giữ nó trong nhà mãi. Nó còn phải ra ngoài đối phó với đám nguyên lão, rồi còn giải quyết công chuyện trong hắc đạo. Thử hỏi, đến lúc đó, ai sẽ đảm bảo cho con bé an toàn." Tư Đồ Thanh Linh hướng hai người chị dâu giải thích.

Úc Nguyệt và An Khả hai mặt nhìn nhau. Ra là vậy.

"Thêm nữa, muốn dụ địch nhân phải có mồi nhử." Diệp Lam bổ sung.

Lúc này, cả Úc Nguyệt, An Khả và Tư Đồ Thanh Linh đều đồng loạt hô: "Cậu định đem Tuyết Nhi ra làm mồi nhử?"

"Đúng vậy. Địch nhân chỉ nhắm vào một mình Tuyết Nhi. Cứ giữ nó ở lại Trung Quốc thì sẽ có ngày chúng tự động lòi ra cái đuôi của mình." Đôi mắt Diệp Lam lóe lên một tia âm hiểm làm cho ba người kia dựng tóc gáy.

Tính cách này của Diệp Lam, tuyệt đối cùng Tư Đồ Lăng Chí là một loại.

Đúng là nào úp vung này. Bảo sao cô con gái lại tàn nhẫn tuyệt tình như vậy

A di đà Phật! Bỏ tất phù hộ! Cũng may họ không phải là kẻ thù của một nhà ba người đó.

...

Trong lúc này, Trung Quốc, Hiên Viên gia tộc.

Hiên Viên Liệt ôm Tư Đồ Lăng Tuyết mặt mày tái nhợt như tờ giấy đi vào trong lầu đài.

Di Tề sau khi biết được mọi chuyện liền hốt hoảng chạy ra đón.

"Thiếu gia, Lăng Tuyết điện hạ, hai người có bị thương ở đâu hay không?" Bà nhìn Hiên Viên Liệt mà hỏi.

"Bọn con không sao. Di mau đi pha cho Tuyết một cốc sữa nóng. Uống vào sẽ làm cho cô ấy dễ chịu hơn." Hiên Viên Liệt trả lời, sau đó liền phân phó di Tề.

"Vâng, thưa đại thiếu gia." Di Tề nhận lệnh đi luôn. Trong lòng, bà lại thầm thở dài. Lăng Tuyết điện hạ đúng là số khổ! Hôm qua vừa bị sát thủ tập kích, còn hôm nay lại suýt bị ô tô đâm phải.

Hiên Viên Liệt đưa Tư Đồ Lăng Tuyết trở về phòng của cô, đặt cô nằm trên chiếc giường mềm mại.

Chẳng bao lâu sau, di Tề cũng đi lên. Trên tay bê một ly sữa.

"Di hãy cho Tuyết uống sữa, sau đó thì thay đồ ngủ cho cô ấy. Con phải đi tắm một chút." Hiên Viên Liệt căn dặn.

"Vâng, thưa đại thiếu gia."

Khi Hiên Viên Liệt tắm xong và quay trở lại phòng của Tư Đồ Lăng Tuyết thì di Tề đã thay xong váy ngủ cho cô.

"Nếu như mọi việc đã làm xong rồi thì đi đi nghỉ ngơi trước đi. Thức khuya không tốt đâu."

"Dạ. Đại thiếu gia và Lăng Tuyết điện hạ cũng phải đi nghỉ sớm nhé!" Di Tề nhắc nhở

"Con đã biết." Hiên Viên Liệt gật đầu.

Di Tề lặng lẽ lui ra.

Hiên Viên Liệt ngồi xuống bên giường Tư Đồ Lăng Tuyết, kéo chăn đắp cho cô.

Sau đó, định đi ra ngoài thì...

Tay áo liền bị một ai đó giữ lại.

Hiên Viên Liệt quay đầu nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết, hỏi: "Sao thế?"

"Đừng đi. Đừng bỏ em một mình. Em rất sợ." Tư Đồ Lăng Tuyết lí nhí nói.

Hiên Viên Liệt nhìn cô hồi lâu. Sau đó, hắn đáp: "Được."

Hắn nằm xuống giường, ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô và nói: "Đừng sợ. Hãy ngủ đi. Anh sẽ ở bên em."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đối với em nhất kiến chung tình

Sáng sớm hôm sau, những tia nắng ban mai xuyên qua cửa kính trong suốt, chiếu lên đôi nam nữ đang nằm trên chiếc giường màu trắng tinh khôi.

Một tia nắng nghịch ngợm chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Cô hơi nhíu mày. Sau đó, đôi mắt lam chậm rãi mở ra.

Tư Đồ Lăng Tuyết dụi dụi mắt, y như một con mèo lười.

Phản thất lưng cô có chút nặng, đôi mắt từ từ di chuyển xuống, lại nhìn thấy một cánh tay trắng kiện của đàn ông đặt lên eo cô, cô thầm sợ hãi kêu lên, cơ thể lơ đãng dán vào một vòm ngực rắn chắc như pho tượng.

Cô cả kinh, quay đầu lại, lại bị động tác khép chặt vòng ôm của người đàn ông làm sợ chết khiếp.

Sau khi mắt cô hoàn toàn thu hết gương mặt anh tuấn của người đàn ông kia, Tư Đồ Lăng Tuyết mở trừng mắt, Hiên Viên Liệt! Sao cô lại nằm trên cùng một chiếc giường với Hiên Viên Liệt?

Đưa tay lên day day hai huyệt thái dương, Tư Đồ Lăng Tuyết liền chậm rãi nhớ lại chuyện tối qua.

Hôm qua, cô cùng Hiền Viên Liệt đến Hạ gia dự tiệc.

Sau đó, vì chuyện của Hạ Kiêu Kiêu mà cô đòi hắt cùn về.

Rồi cô suýt nữa bị xe ô tô đâm phải.

Cô được hắt đưa về Hiền Viên gia tộc.

Sau đó, cô đòi hắt ngủ lại với cô...

Càng nhớ lại, khuôn mặt Tư Đồ Lăng Tuyết càng hồng.

Trời ạ! Bản thân cư nhiên lại to gan như vậy!

Sao cô có thể làm ra chuyện như vậy hả trời?

Nhưng mà hôm qua chỉ là do bản thân quá sợ hãi thôi mà. Không có gì phải lo cả.

Bình tĩnh. Tuyết đối bình tĩnh.

...

Sau khi an ủi tâm hồn bé nhỏ bằng một lí do rất chính đáng, Tư Đồ Lăng Tuyết liền bình tĩnh trở lại.

Lúc này, cô mới có thể ngắm khuôn mặt của Hiền Viên Liệt thật kĩ.

Nói thật, ngoại hình của Hiền Viên Liệt cực kỳ đẹp trai, trong sự khôi ngô mang theo vẻ khỏe mạnh cùng cương nghị không thể xem thường. Nhất là đôi môi kiêu, cho dù là hơi nhú lên cũng thu hút sự chú ý của người ta, Sống mũi cũng thẳng như tính cách của hắt. Đôi môi mỏng hơi mím lại.

Một bộ dáng của hắt chắc chắn sẽ khiến cho phụ nữ thần hồn điên đảo.

Thật đúng là nam nhan họa thủy!

Tư Đồ Lăng Tuyết khẽ thở dài, lại vươn tay sờ lên đôi môi mỏng của Hiền Viên Liệt, thì thầm bên tai hắt: "Người ta thường nói "môi mỏng bạc tình". Vậy còn anh thì sao?"

Vừa dứt lời thì đầu ngón tay lại có chút ẩm ướt.

Tư Đồ Lăng Tuyết giật mình, vội vàng rút tay lại.

Đôi mắt hiện lên sự cảnh giác, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang say ngủ kia.

Hai con mắt của Hiền Viên Liệt chậm rãi mở ra.

Đôi môi mỏng câu lên một nụ cười yêu nghiệt.

"Không nghĩ tới, đầu ngón tay của em cũng có vị ngọt ngào như vậy!" Hắt mở miệng trêu chọc cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết thoáng đỏ mặt, nhưng ngay sau đó lại chuyển sang giận dữ.

Cô vớ luôn cái gối bên cạnh, nện vào đầu Hiền Viên Liệt: "Ngọt ngào cái đầu anh ấy! Sáng dậy liền chỉ biết trêu chọc người khác thôi."

Hiền Viên Liệt bị đập vào mặt cũng chẳng dễ chịu gì. Khó khăn lắm, hắt mới lôi được cái gối ra khỏi tay Tư Đồ Lăng Tuyết: "Em làm sao thế? Mới sáng đã bày trò mưu sát chồng là muốn gì đây?"

"Đừng vớ vẩn. Ai là vợ của anh chứ?" Tư Đồ Lăng Tuyết bực bội quát.

"Chính là em đó." Hiền Viên Liệt chỉ chỉ vào cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết tức đến hộc máu. Sao tên này lại có thể mặt dày y chang Hiền Viên Ngạo Thiên vậy trời?

Đúng là cha nào con nấy.

Thấy mặt cô đã đen như đít nòi, Hiền Viên Liệt lên tiếng hòa giải: "Được rồi. Em cũng đừng tức giận nữa!"

Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn không thèm để ý đến hắt.

Hiền Viên Liệt nhìn cô hồi lâu, đang nghĩ xem có cách gì để cô nguôi giận.

Bất chợt, đôi mắt Hiên Viên Liệt lóe lên một tia sáng kiến.

Hắn đem Tư Đồ Lăng Tuyết ôm vào lòng, ở bên tai cô, thì thầm nói: "Vừa nãy em hỏi anh cái gì ấy nhỉ?"

Tư Đồ Lăng Tuyết còn đang tức giận. Nghe hắn nói thế, khuôn mặt liền thoáng đỏ: "Em có hỏi gì đâu?"

"Thật thế sao?" Hiên Viên Liệt tỏ vẻ ngạc nhiên: "Nhưng mà anh lại nghe rất rõ. Cái gì mà môi mỏng bạc tình, rồi thì anh có như thế không."

Khuôn mặt Tư Đồ Lăng Tuyết đỏ như quả cà chua chín. Ôi, thật đúng là xấu hổ muốn chết mà!

Ở trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười trầm thấp của Hiên Viên Liệt.

Cầm cô bị hắn nâng lên, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Muốn nghe câu trả lời của anh không?" Hiên Viên Liệt hỏi cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết không nói gì, chỉ nhìn hắn trân trân.

Hiên Viên Liệt cũng nhìn cô hồi lâu. Sau đó, liền vùi đầu vào hõm cổ của cô.

Cẩn nhẹ lên xương quai xanh xinh đẹp, hắn nói khẽ: "Anh sẽ không bao giờ bạc tình, cũng sẽ không đa tình, mà chỉ có chung tình. Là đối với một mình Tư Đồ Lăng Tuyết em... nhất kiến chung tình."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đến Hiên Viên tập đoàn

Nghe hắn nói như vậy, trái tim của Tư Đồ Lăng Tuyết không tự chủ được, lại "thịch" một tiếng.

Cô ngượng ngùng đẩy hắn ra: "Em, em đi đánh răng đây."

Nói rồi, cô vội vàng xuống giường, cấp tốc chạy vào nhà vệ sinh.

Hiên Viên Liệt nhìn theo bóng lưng cô mà lắc đầu thờ dài.

Cô nhóc này thật là...

...

Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết cùng xuống nhà ăn sáng.

Trong lúc đang ăn một lát bánh mì phết mứt dâu, hắn quay sang nói với cô: "Hôm nay, em sẽ đến Hiên Viên tập đoàn với anh."

Tư Đồ Lăng Tuyết đang uống cacao nóng. Nghe thế, cô ngẩng đầu lên mà hỏi: "Tại sao?"

"Vi chuyện hôm qua, anh cảm thấy, nếu để em ở nhà một mình thì không biết sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa đây. Thế nên, vẫn phải để em đi theo anh thì hơn. Như vậy, anh mới bảo vệ em được." Hiên Viên Liệt giải thích cho cô hiểu.

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Cũng chỉ là đến Hiên Viên tập đoàn thôi mà. Chẳng phải vấn đề gì to tát.

Ăn xong, hai người lên xe rồi khỏi Hiên Viên gia tộc.

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, họ đã đến tập đoàn.

Khi họ bước vào bên trong tập đoàn thì ánh mắt của tất cả các nhân viên ở đại sảnh đều đổ dồn lên họ.

Và tiếng xì xầm lại lần nữa vang lên.

"Này, đó có phải là cô gái hôm qua đến tập đoàn chúng ta không nhỉ?"

"Là cô ấy chứ còn ai nữa."

"Trông cô ấy xinh đẹp thật đấy!"

"Rốt cục, cô ấy là ai nhỉ?"

"Cũng không biết cô ấy có thân phận như thế nào. Nhưng mà, nghe Tina tỷ nói, cô ấy chính là tổng giám đốc phu nhân tương lai."

"Thật sao?"

"Đúng vậy!"

Hàng loạt những tiếng xì xào vang lên, mãi cho đến khi Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết đi vào trong thang máy chuyên dụng của tổng tài thì mới dứt.

Trong thang máy, Tư Đồ Lăng Tuyết cười chế nhạo, buông lời châm chọc Hiên Viên Liệt: "Cô thư ký Tina này của anh cũng nhiều chuyện thật đấy!"

"Tina này ấy à, về cơ bản là một cô thư ký tốt, không thể chê vào đâu được, mỗi tội, chị ấy quá "bà tám"." Hiên Viên Liệt cười nhạt.

"Dù sao thì cũng phải cảm ơn chị ấy. Về sau, em có thể lấy cái thân phận tổng giám đốc phu nhân này mà ra vào công ty." Tư Đồ Lăng Tuyết chép miệng nói.

"Em thật đúng là, cái gì có lợi cho mình thì liền lợi dụng không thương tiếc nhỉ!" Hiên Viên Liệt lại nhân cơ hội này mà trả đũa cô.

"Cũng không đến mức đó đâu. Em luôn luôn có chừng mực trong bất kỳ việc gì mà." Tư Đồ Lăng Tuyết bĩu môi. Có cần khinh thường cô như vậy không.

...

Khi thang máy dừng lại ở tầng 100 thì Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết đồng thời bước ra.

"Nơi này là?" Tư Đồ Lăng Tuyết có chút ngạc nhiên.

Hôm qua, khi cô bước ra khỏi thang máy cũng không phải là khung cảnh này nha.

"Đâu là bên trong văn phòng tổng giám đốc. Thang máy chuyên dụng của tổng tài chính là đặt ở trong này." Nhìn thấy được sự ngạc nhiên của Tư Đồ Lăng Tuyết, Hiên Viên Liệt liền hướng cô giải thích.

Tư Đồ Lăng Tuyết ồ lên một tiếng. Sau đó liền nhanh chóng đi tham quan xung quanh.

Nơi đây từ trần nhà cách mặt đất khoảng sáu, bảy mét, cả một căn phòng rộng lớn, từ chiều rộng đến chiều dài đều chỉ có thể dùng hai chữ "khổng lồ" để hình dung.

Phía bắc của văn phòng tổng giám đốc là một phòng khách nhỏ, phía sau và hai bên, ba mặt là cửa sổ sát đất với những cánh cửa bằng kính, ngoài những thiết kế mang đầy hơi thở nghệ thuật, nơi đây trước sau còn có tổng cộng bốn cánh cửa khác.

Phía đông là một vườn hoa tư nhân, phía tây thông với một phòng bếp chuyên dụng cho tổng giám đốc, phía tây thông với một lối đi dẫn đến thang máy chuyên dụng còn phía đông bắc là một phòng nghỉ riêng của tổng giám đốc.

Sau khi quan sát hết một lượt, Tư Đồ Lăng Tuyết quay về phòng khách. Cô tao nhã ngồi xuống sofa.

Hiên Viên Liệt đi đến, đặt trước mặt cô một ly rượu vang đỏ, lại hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Tư Đồ Lăng Tuyết nâng ly rượu lên, lắc nhẹ rồi nói: "Anh đúng thật là quá phá gia chi tử rồi! Một cái văn phòng tổng giám đốc thôi mà, có cần phải xa hoa như căn hộ cao cấp vậy không? Nếu không phải đây là tiền do anh đường đường chính chính kiếm được thì em thật nghi ngờ là anh tham ô tài sản đấy!"

"Haha, cái này cũng không thể trách được anh. Ba anh từ khi còn làm tổng tài đã trang hoàng cho văn phòng thành như thế này rồi." Hiên Viên Liệt cười sáng khoái.

"Thì ra, phá gia chi tử cũng là do gen di truyền." Tư Đồ Lăng Tuyết kín đáo mắng một câu. Sau đó, cô cẩn thận hớp một ngụm rượu vang, rồi từ từ cảm nhận hương vị của nó.

"Biết đó là loại rượu gì không?" Hiên Viên Liệt hỏi cô.

"Là Screaming Eagle Cabernet Sauvignon 1992, một loại rượu vang mạnh có mùi vị như rượu lý đen và bạc hà cay, với hương vị trộn lẫn giữa mận chín, cherry và hương hoa cỏ. Đặc biệt, khi uống vào, cảm giác hương tannin vẫn còn lưu lại rất lâu. Thật không tồi chút nào!" Tư Đồ Lăng Tuyết phân tích rồi buông lời tán thưởng.

Hiên Viên Liệt có chút ngạc nhiên. Hắn thật không ngờ, một cô gái mới 16 tuổi lại có thể am hiểu về rượu như vậy.

Không nén nổi tò mò, Hiên Viên Liệt hỏi Tư Đồ Lăng Tuyết: "Hình như, em rất am hiểu về rượu?"

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Cô nói: "Hồi nhỏ, em đã từng cùng Nhiễm thúc thúc đến dự rất nhiều buổi tiệc hào môn. Đương nhiên, đây là tiệc của giới thượng lưu thì những thức uống như rượu phải rất phong phú và đa dạng. Nhờ có Nhiễm thúc thúc mà em đã được nếm thử không ít rượu ngon. Cộng thêm việc chú ấy luôn diễn thuyết không ngừng về các loại rượu. Thành ra, kiến thức về rượu vang, em đều thông thuộc không ít."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hạ Kiều Kiều quấy rối

"Ra thế!" Hiên Viên Liệt gật đầu.

Tư Đồ Lăng Tuyết lắc lắc ly rượu trong tay, nói với hắn: "Ngược lại, em cũng có chuyện muốn hỏi anh đây."

"Ồ, là chuyện gì vậy?" Hiên Viên Liệt nhướn mày.

"Anh cùng Hạ Kiều Kiều rất thân nhau?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi, giọng nói lộ ra vẻ khó chịu.

"Cũng không tính là thân nhau. Ba năm trước, trong một buổi tiệc liên quen biết cô ta. Sau đó, cô ta liên tục quấy rối anh." Hiên Viên Liệt thẳng thắn trả lời.

Tư Đồ Lăng Tuyết trầm ngâm.

Thấy thế, Hiên Viên Liệt hỏi: "Sao thế? Em với Hạ Kiều Kiều xảy ra chuyện gì à?"

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn vào mắt Hiên Viên Liệt, hỏi ngược lại: "Anh cho rằng, Hạ Kiều Kiều thích anh à?"

"Cô ta đã từng nói thích anh." Hiên Viên Liệt trả lời cô.

Câu trả lời của hắn làm cô nhướn mày.

Hồi lâu sau, cô mới nói: "Từ nay về sau, anh cẩn thận Hạ Kiều Kiều một chút. Cô ta vốn dĩ không hề thích anh mà lại luôn tìm cách tiếp cận anh như vậy thì chắc chắn là có vấn đề."

"Không thể nghĩ tới, chỉ là một Hạ Kiều Kiều nhỏ nhỏ mà cũng làm cho em lo lắng như vậy." Hiên Viên Liệt uống một hơi hết cả ly rượu.

"Không. Người em thực sự lo lắng không phải Hạ Kiều Kiều, mà là ba của cô ta - Hạ Chính Hoa. Trong bữa tiệc hôm qua, ông ta luôn nhìn chăm chăm vào em." Tư Đồ Lăng Tuyết phủ nhận.

"Hạ Chính Hoa? Hình như em và ông ta mới gặp mặt lần đầu thì phải?" Hiên Viên Liệt có chút ngạc nhiên.

"Đúng thế. Vậy nên em mới lo lắng như vậy. Dù sao cũng nên cẩn thận một chút. Em có dự cảm không lành về người đàn ông Hạ Chính Hoa này."

...

Trong lúc Hiên Viên Liệt đang phê duyệt văn kiện thì ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào.

"Hạ tiểu thư, cô không có hẹn trước với tổng tài nên mời cô về cho."

"Tránh ra, tôi muốn gặp anh Liệt. Mau mở cửa cho tôi."

"Hạ tiểu thư, mời cô đi cho."

"Tránh ra."

"Ràmmmm" Cửa phòng làm việc được mở ra. Hạ Kiều Kiều cấp tốc đi vào trong. Theo sau cô ấy là thư kí tổng tài. (Chú thích: Hiên Viên tập đoàn có cả một ban thư kí nha, không phải chỉ có mình Tina đâu)

"Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư, cô ấy..." Cô thư kí vội vàng lên tiếng.

"Được rồi. Cô đi ra ngoài đi." Hiền Viên Liệt trầm giọng, nói.

"Vâng." Cô thư kí lễ phép lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Hiền Viên Liệt và Hạ Kiều Kiều.

Hiền Viên Liệt vẫn tiếp tục phê duyệt văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi cô ấy: "Cô đến đây làm gì?"

"Em nghe nói, hôm qua, anh suýt bị ô tô đâm phải nên chạy qua đây xem thử xem anh có bị sao không." Hạ Kiều Kiều giải thích.

"Người suýt bị xe đâm là Lăng Tuyết, không phải tôi." Hiền Viên Liệt nói.

Trong mắt Hạ Kiều Kiều xẹt qua một tia lo lắng khó dò. Cô ấy hỏi: "Vậy chị ấy có sao không?"

Ngay khi Hạ Kiều Kiều vừa dứt lời thì một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Cảm tạ lo lắng của Hạ tiểu thư. Diệp Lăng Tuyết tôi đây phúc lớn mạng lớn, còn chưa có chết được."

Tư Đồ Lăng Tuyết từ trong phòng nghỉ của tổng giám đốc đi ra.

Hạ Kiều Kiều hơi sững sờ vì không thể ngờ Tư Đồ Lăng Tuyết lại ở đây.

Thế nhưng, sự sững sờ rất nhanh liền bị thu lại

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng chẳng thêm để ý có Hạ Kiều Kiều. Cô đến bên Hiền Viên Liệt, trực tiếp ngồi vào lòng hắn.

Hiền Viên Liệt nhìn cô đầy cung chiều, lại nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết thoải mái trong lòng Hiền Viên Liệt, đôi mắt sắc bén lướt qua Hạ Kiều Kiều: "Nếu như Hạ tiểu thư đã biết tôi và Liệt đều không sao rồi thì có phải là nên rời khỏi nơi này hay không nhỉ!"

Tuy là câu hỏi nhưng ý tứ đuổi khách rất rõ ràng.

"Diệp tiểu thư, đây là thái độ tiếp đãi khách nhân của cô sao? Tôi thật vất vả đến thăm cô và anh Liệt, lại bị cô đuổi đi ngay tức khắc thế này!" Hạ Kiều Kiều mở miệng chế nhạo. Thế nhưng, trong lòng cô lúc này lại đầy cảm giác ảm nẫn.

"Ha, thái độ đối đãi khách nhân của tôi?" Tư Đồ Lăng Tuyết cười lạnh: "Hạ tiểu thư à, nếu như cô đến nhà thăm chúng tôi thì tôi rất sẵn sàng chào đón cô bất cứ lúc nào. Nhưng mà, đây lại là Hiền Viên tập đoàn. Huống gì, đang trong giờ làm. Cô chạy tới đây bát nháo. Thật không khỏi có chút không tốt đi."

Trong lòng Tư Đồ Lăng Tuyết thầm phi nhỏ.

Còn không phải là nhân lúc cô không có ở đây liền chạy đến tán tỉnh tên yêu nghiệt mặt dày này đi.

Càng nghĩ càng tức, Tư Đồ Lăng Tuyết lớn tiếng, gọi vọng ra ngoài: "Tina!"

Thư kí Tina rất nhanh liền bước vào.

"Tina, chị giúp tôi tiễn Hạ tiểu thư." Tư Đồ Lăng Tuyết phân phó.

Tina gật đầu, lại hướng Hạ Kiều Kiều cung kính: "Hạ tiểu thư, mời."

Hạ Kiều Kiều biết không thể ở lại. Cô nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang ân ái hồi lâu. Sau đó, bực tức xoay người mà bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hoàng Triệt

Sau khi Hạ Kiều Kiều và Tina rời đi, Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức đẩy Hiền Viên Liệt ra: "Anh tránh xa em một chút."

Hiền Viên Liệt rất nhanh liền tóm được cô, kéo cô vào lòng, cười trêu chọc: "Hình như người vừa nhào vào anh là em thì phải?"

"Em chỉ giúp anh đuổi Hạ Kiều Kiều đi nhanh một chút mà thôi. Bắt đắc dĩ mới phải đóng cảnh ân ái kiểu này." Tư Đồ Lăng Tuyết thanh minh.

"Là vậy sao? Vậy mà anh còn tưởng em thích anh nữa đó. Đúng là đau lòng thật mà." Hiền Viên Liệt tỏ vẻ thống khổ vụn vặt, nước mắt đầy mặt, lại còn lấy khăn chấm chấm, làm cho Tư Đồ Lăng Tuyết nổi hết cả da gà, lùi xa hẳn cả trăm mét.

Sau khi Liệt mỹ nhân khóc lóc, than phiền, kể lể xong xuôi, hẳn mới bình thường trở lại.

Xoay xoay cái bút trong tay, Hiền Viên Liệt nói với Tư Đồ Lăng Tuyết: "Anh còn tưởng em sẽ tiến lên dạy cho Hạ Kiều Kiều một bài học chứ nhì. Phản ứng của em đúng là ngoài dự liệu của anh đấy!"

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi vào sofa, nâng tách hồng trà lên, tao nhã hớp một ngụm, không nhanh không chậm mà đáp: "Đối với loại người như Hạ Kiều Kiều, bình thường sẽ bị người ta chinh cho mất mặt trước thiên hạ. Nhưng em thì lại khác. Những kẻ chống đối em chỉ có hai kết quả. Một, bị đe dọa khiến cho kẻ đó không dám bén mảng tới gần mình một lần nữa. Hai, nếu như nói mãi không nghe thì... em sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết."

"Mức độ nặng nhẹ rõ ràng quá nhì!" Hiền Viên Liệt cười cười.

Tư Đồ Lăng Tuyết không đáp lại, chỉ trầm ngâm.

Thực ra, còn có một lí do nữa mà cô không chinh Hạ Kiều Kiều.

Đó là, không hiểu sao ngay từ khi nhìn thấy Hạ Kiều Kiều, cô liền có cảm giác thân quen đến kì lạ.

...

Lại nói về Hạ Kiều Kiều.

Sau khi rời khỏi Hiền Viên tập đoàn, cô cũng không về Hạ gia mà lại đi quanh quẩn trên phố.

Hạ Kiều Kiều càng nghĩ càng đau lòng.

Bởi vì cô không nói thân phận thật sự của mình cho Tư Đồ Lăng Tuyết nên khiến cô ấy hiểu lầm và chán ghét là chuyện đương nhiên.

Tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm lí nhưng khi bất gặp ánh mắt phẫn hận của Tư Đồ Lăng Tuyết, cô vẫn cảm thấy đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm.

Trong lúc Hạ Kiều Kiều đang chìm trong ý nghĩ của bản thân, cô vô thức bước qua đường mà không nhận ra đèn dành cho người đi bộ đã chuyển sang màu đỏ và có một chiếc xe đang chạy tới.

"Kítttt." Một tiếng động lớn vang lên.

Chiếc xe vội vàng phanh gấp lại để không bị đâm vào cô.

Lúc này, Hạ Kiều Kiều mới hoảng hồn trở lại. Cô loạng choạng ngã xuống đường.

Đôi tay và chân bởi vì ma sát với mặt đường nên bị trầy xước, thậm chí là chảy máu.

Đúng lúc này, cửa xe ở ghế lái và ghế sau bật mở. Một chàng trai và một người đàn ông cùng nhất loạt bước xuống.

Chàng trai đến bên cạnh Hạ Kiều Kiều, lo lắng hỏi cô: "Cô gái, em không sao chứ?"

Hạ Kiều Kiều lắc đầu. Thế nhưng, bản thân lại cảm thấy đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Da cô vốn mỏng. Vậy nên, cho dù là ngã kiểu này cũng đủ khiến cô trầy xước nghiêm trọng.

Mà chàng trai cũng rất tinh ý nhận ra Hạ Kiều Kiều chỉ lắc đầu cho có. Anh dìu cô đứng lên, nói với cô: "Đi, anh đưa em đến bệnh viện."

...

Trong phòng bệnh, y tá đang xử lí vết thương cho Hạ Kiều Kiều.

Sau khi mọi việc xong xuôi, cô ta rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Kiều Kiều, chàng trai và người đàn ông trung niên.

Hạ Kiều Kiều cảm kích nói với chàng trai: "Thật ngại quá! Rõ ràng người không cẩn thận là em. Vậy mà lại bắt anh phải đưa đến bệnh viện thế này."

Chàng trai vội vàng xua tay: "Không sao đâu. Em đừng lo lắng. Giúp đỡ người khác là việc nên làm thôi mà."

"Dù sao cũng thật sự cảm ơn anh rất nhiều. Mà chúng ta vẫn chưa biết tên nhau thì phải. Em là Kiều Kiều, Lạc Kiều Kiều. Còn anh?" Hạ Kiều Kiều nói ra một tràng.

"Anh là Hoàng Triệt." Chàng trai giới thiệu bản thân.

"Hoàng Triệt... Hoàng Triệt..." Hạ Kiều Kiều không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này trong miệng.

Sau đó, cô nói với Hoàng Triệt: "Tên của anh hay thật đấy!"

"Cảm ơn em. Mẹ và chị gái anh cũng hay khen như vậy." Hoàng Triệt cười rất tươi.

Lúc này, Hạ Kiều Kiều mới thực sự quan sát kĩ Hoàng Triệt.

Anh rất đẹp trai!

Đặc biệt là đôi mắt của anh.

Nó có màu lam biếc - màu của đại dương vô tận.

Đôi mắt ấy giống hệt với đôi mắt của chị Tuyết Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hoàng Triệt gặp Lăng Tuyết

Hạ Kiều Kiều nhìn Hoàng Triệt rất lâu. Chính là say mê ngắm đôi mắt của anh.

Hoàng Triệt thấy cô không có ý định hoàng hôn, đành hắng giọng: "Uh hừm."

Lúc này, Hạ Kiều Kiều mới tỉnh lại, phát hiện bản thân đã nhìn anh quá lâu liền cúi đầu ngượng ngập.

Hoàng Triệt cười cười, trêu chọc cô: "Sao thế? Không phải là thấy anh quá đẹp trai nên nhìn đến xuất thần đấy chứ?"

"Mới không phải. Em chính là thích đôi mắt của anh thôi." Hạ Kiều Kiều lập tức phản bác.

"Thích đôi mắt của anh?" Hoàng Triệt có chút ngạc nhiên.

"Đúng vậy. Đôi mắt của anh rất giống một người bạn của em. Tên chị ấy là Diệp Lăng Tuyết." Hạ Kiều Kiều cúi đầu buồn bã. Cứ nhắc tới chị Tuyết Tuyết là cô lại đau lòng.

Mà Hoàng Triệt với người đàn ông trung niên, khi nghe thấy ba chữ "Diệp Lăng Tuyết" liền trao đổi với nhau một ánh mắt ngạc nhiên.

Cuối cùng, Hoàng Triệt nói với Hạ Kiều Kiều: "Kiều Kiều này, anh còn có việc nên phải đi trước. Khi nào em thấy hết đau thì hãy tự về nhé!"

"Vâng." Hạ Kiều Kiều gật đầu.

...

Ngồi vào trong xe, Hoàng Triệt nói với người đàn ông trung niên: "Chú Phúc, chú có nghe thấy Kiều Kiều vừa nói gì không?"

"Có ạ, thưa Hoàng Triệt điện hạ. Lạc tiểu thư nói, cô ấy chính là bạn của Lăng Tuyết điện hạ." Chú Phúc đáp lại.

Hoàng Triệt điện hạ trong lời chú Phúc chính là tam đệ của Tư Đồ Lăng Tuyết - Tư Đồ Hoàng Triệt.

"Tôi thấy thật sự rất ngạc nhiên đấy! Đại tỷ chỉ có ba người bạn rất thân. Một là Sarah, hai là Tịch Na, ba là Tiểu Tường, chứ chưa từng có người nào tên là Kiều Kiều cả." Tư Đồ Hoàng Triệt nghi hoặc.

"Hay là Hoàng Triệt điện hạ thử hỏi Lăng Tuyết điện hạ xem?" Chú Phúc gợi ý.

"Không cần làm phiền đại tỷ." Tư Đồ Hoàng Triệt lắc đầu: "Chú Phúc, chú hãy cho người điều tra về Kiều Kiều, nhưng tuyệt đối đừng để ai biết được. Còn bây giờ, chúng ta hãy đến Hiên Viên tập đoàn trước đã."

...

Trước cửa Hiên Viên tập đoàn, một chiếc xe sang trọng dừng lại.

Tư Đồ Hoàng Triệt dừng lại. Đôi mắt anh liền nhìn về phía cầu thang dẫn vào Hiên Viên tập đoàn.

Ở nơi đó, Tư Đồ Lăng Tuyết đang đứng chờ anh.

Tư Đồ Hoàng Triệt bước lên cầu thang, đi về phía Tư Đồ Lăng Tuyết.

"Đại tỷ." Tư Đồ Hoàng Triệt tặng cho chị gái một cái ôm đầy thân thiện.

"Tam đệ." Tư Đồ Lăng Tuyết cười rất khá ái.

Tuy rằng đối với người ngoài, Tư Đồ Lăng Tuyết thường giữ nguyên bộ mặt băng lãnh. Nhưng đối với các em của mình, cô lại yêu thương, chiều chuộng hết mực. Nhất là Tư Đồ Hoàng Triệt vị tam đệ này thì cô càng yêu quý hơn nữa. Bởi vì thằng bé rất là ngoan nha.

"Được rồi, Tiểu Triệt. Chúng ta cùng vào trong nói chuyện." Tư Đồ Lăng Tuyết kéo Tư Đồ Hoàng Triệt vào trong, chỉ sợ thằng bé đứng bên ngoài lại say nắng.

Sau khi hai người vào bên trong thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, Tư Đồ Lăng Tuyết mới hỏi Tư Đồ Hoàng Triệt: "Tiểu Triệt, sao hôm nay lại rảnh rỗi mà chạy tới chơi Trung Quốc thế này?"

Tư Đồ Lăng Tuyết không nhắc tới thì thôi, cô vừa nói liền làm Tư Đồ Hoàng Triệt bức mình: "Còn không phải tại nhị đệ tốt của chị hay sao!"

"Tiểu Triệt? Chuyện này thì liên quan gì đến Tiểu Triệt?" Tư Đồ Lăng Tuyết ngạc nhiên. Chuyện này cùng nhị đệ có cái gì quan hệ a?

Tư Đồ Hoàng Triệt nghe chị gái gạn hỏi liền tỏ ra thập phần đáng thương như một tiểu hài tử bị cướp mất kẹo: "Đại tỷ, nhị ca nhưng là lỗi Tiểu Triệt đi chơi mất chước, nói nếu như người nào thua liền phải thực hiện một yêu cầu của kẻ thắng. Kết quả, Tiểu Triệt thua. Thế là bị hán bắt tới nơi này để đem nhị tẩu về. Đại tỷ, chị nhất định phải giúp Tiểu Triệt dạy dỗ cái kia bại hoại ca ca nha."

Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn Tư Đồ Hoàng Triệt bị một phen ủy khuất mà đau lòng muốn chết. Cô vỗ vai em trai an ủi: "Tiểu Triệt đừng lo lắng. Đại tỷ nhất định giúp em dạy dỗ nhị đệ cẩn thận. Cái thằng này thật chẳng ra sao. Bọn gái nó, nó không quản lại ném cho em trai thế này."

Tư Đồ Hoàng Triệt vừa nghe chị gái nói xong liền âm thầm cười lạnh: "Hắc hắc, nhị ca, đây là người tự gây nghiệp chướng, không thể trách ta nha."

....

Mà lúc này, ở nước Mỹ bên kia.

Tư Đồ Túc Triệt đang đánh cờ thì...

"Hất xiiiiii."

Tư Đồ Dạ Vũ đang ngồi đọc sách, thấy vậy liền ngẩng mặt lên: "Nhị đệ, người không sao chứ?"

"Ách, ta không sao. Chắc trời trở lạnh rồi nên mới bị hất hơi." Tư Đồ Túc Triệt dụi dụi cái mũi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trao đổi

Tư Đồ Lăng Tuyết và Tư Đồ Hoàng Triệt trở lại văn phòng của Hiên Viên Liệt.

Vừa bước vào trong phòng, Tư Đồ Hoàng Triệt đã vật ra sofa.

"Trung Quốc vào mùa hè đúng là nóng muốn chết mà." Anh than thở.

"Vậy, tam đệ, em có muốn uống một chút gì hay không? Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi anh.

"Đại tỷ tốt bụng! Chị chỉ cần đem cho em một cốc nước chanh là được." Tư Đồ Hoàng Triệt uể oải trả lời.

"Được." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu, xoa người đi vào trong phòng bếp.

"Chị cậu đúng là sùng cậu thật nhỉ?" Cho đến khi bóng dáng của cô khuất dạng, Hiền Viên Liệt mới ngẩng đầu lên mà nói.

"Anh ghen tị sao?" Tư Đồ Hoàng Triệt hỏi ngược lại.

Thế nhưng, cả hai đều không trả lời đối phương, vì đáp án đã rất rõ ràng.

Cả căn phòng rơi vào im lặng. Cho đến khi, Tư Đồ Lăng Tuyết đi ra, trên tay cô bưng một ly nước chanh mát lạnh.

"Của em đây." Tư Đồ Lăng Tuyết đưa ly nước cho em trai.

"Cảm ơn chị." Tư Đồ Hoàng Triệt đưa tay đón lấy cái ly.

Đúng lúc này, Hiền Viên Liệt lại lên tiếng: "Tuyết, anh muốn uống cà phê đen. Ngay bây giờ."

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu, lại xoay người vào bếp.

Sau khi cô đi, Hiền Viên Liệt mới hỏi Tư Đồ Hoàng Triệt: "Nói đi. Cậu đến đây làm cái gì? Chắc không rảnh đến mức tới thăm tôi đâu nhỉ?"

"Đương nhiên rồi." Tư Đồ Hoàng Triệt uống một ngụm nước chanh. Sau đó, anh đứng dậy, hai tay chống trước bàn làm việc của Hiền Viên Liệt, nói: "Em muốn anh cho em biết địa chỉ của nhĩ tàu em."

"Nhĩ tàu của cậu?" Hiền Viên Liệt ngạc nhiên.

"Chính là người yêu của nhĩ ca em, cháu gái của Vân Duyệt a di, và cũng là biểu muội tốt của anh - Vân Phiến Phiến đó." Tư Đồ Hoàng Triệt tốt bụng giải thích cho hắn.

"Ồ, ra là Phiến Phiến." Hiền Viên Liệt gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục ngạc nhiên: "Chẳng phải Phiến Phiến đang ở Mỹ với Hoàng Triệt hay sao?"

Tư Đồ Hoàng Triệt vỗ trán: "Họ cãi nhau rồi. Nhĩ tàu bỏ về Trung Quốc. Kết quả, nhĩ ca bắt em chạy tới đây tìm người cấp về."

"Ồ." Hiền Viên Liệt gật gù: "Muốn tôi nói địa chỉ của Phiến Phiến cũng được thôi. Chẳng qua, có qua cũng phải có lại."

Tư Đồ Hoàng Triệt chỉ chờ có thế. Anh lấy từ trong túi quần ra một cuốn sổ tay nhỏ, đặt lên bàn.

"Đây là?" Hiền Viên Liệt nhìn cuốn sổ tay, nghi hoặc hỏi.

"Vì biết anh thế nào cũng sẽ ra điều kiện cho nên em đã chuẩn bị trước rồi. Không phải anh đang theo đuổi chị em sao. Cái này sẽ rất có ích cho anh đó." Tư Đồ Hoàng Triệt cười gian trá.

Hiền Viên Liệt mở cuốn sổ ra xem một lượt. Trong này chính là những thói quen cá nhân, sở trường, sở đoản, những thứ yêu thích và những thứ cực ghét của Tư Đồ Lăng Tuyết. Đây quả thực chính là thứ hắn cần nha.

Hiền Viên Liệt gấp cuốn sổ lại, nhìn Tư Đồ Hoàng Triệt đầy cảm kích.

"Haha, Liệt đại ca, anh phải cảm ơn em đi. Cái này chính là em phải bay khắp ngũ đại gia tộc mới thu thập được đấy!" Tư Đồ Hoàng Triệt vỗ ngực đầy tự hào mà nói: "Còn bây giờ, em có được phép xin địa chỉ của nhĩ tàu không nhỉ?"

Hiền Viên Liệt cười rất tươi, rút điện thoại ra.

Một phút sau, điện thoại của Tư Đồ Hoàng Triệt vang lên tiếng chuông báo tin nhắn. Anh rút điện thoại ra, nhìn tin nhắn một lượt rồi lại cất vào túi quần.

"Địa chỉ của Phiến Phiến đã được gửi cho cậu. Vừa lòng rồi chứ?" Hiền Viên Liệt hỏi Tư Đồ Hoàng Triệt.

"Không thể vừa lòng hơn được nữa." Anh gật đầu.

"Khuyên cậu một câu. Tốt nhất là cho Phiến Phiến một liều thuốc ngủ rồi cơ hội đó mà đưa nó về Mỹ. Trước khi thuốc ngủ hết tác dụng, phải chắc chắn là con bé đã ở trong Tư Đồ gia tộc. Nếu không, với bản năng tinh quái trời sinh của con bé thì việc nó biến mất ngay trước mũi cậu cũng không phải chuyện lạ." Hiền Viên Liệt tốt bụng nhắc nhở một câu.

Tư Đồ Hoàng Triệt gật đầu đồng ý, lại hướng Hiền Viên Liệt chia tay.

Hiền Viên Liệt cũng giơ tay, bắt lấy tay anh và nói: "Chuyện của ngày hôm nay, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết được."

"Đương nhiên rồi." Tư Đồ Hoàng Triệt cười đều.

Trong bếp, Tư Đồ Lăng Tuyết đang pha cà phê mà không biết mình vừa bị em trai tính kế một cách trắng trợn ngay trước mũi.

Chương 29: Yếm quỷ thiên đường

Ngay khi Tư Đồ Lăng Tuyết vừa đem ly cà phê trở lại phòng làm việc của Hiên Viên Liệt, cô liền ngạc nhiên mà hỏi: "Tam đệ của em đâu mất rồi?"

"Tiểu Triệt biết được địa chỉ của Phiên Phiên liền cấp tốc rời đi rồi. Nó nói, muốn anh chuyển lời xin lỗi tới em vì không thể ở lại chơi với em lâu hơn." Hiên Viên Liệt đang phê duyệt văn kiện, ngẩng đầu lên trả lời cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe thế, nhất thời liền cảm thấy khó chịu. Cô đặt mạnh ly cà phê xuống bàn làm việc đến "rầm" một cái, thiếu chút nữa thì đem cái ly làm vỡ đôi.

"Thằng nhóc này thật chẳng ra sao. Nếu như đã đến đây rồi thì cũng phải ở lại một vài hôm chứ. Đáng ghét thật." Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi xuống sofa, miệng lầm bầm bực dọc. Đúng lúc này...

"Tĩnh... tĩnh... tĩnh... tĩnh." Chuông điện thoại của Tư Đồ Lăng Tuyết vang lên. Cô liếc nhìn cái tên hiện thị trên màn hình. Là Sarah Tư Đặc.

Tư Đồ Lăng Tuyết ấn nút nghe: "A lô."

"Tiểu tình yêu, là tớ đây. mấy ngày không gặp, tớ nhớ cậu chết đi được." Giọng nói lạnh lạnh của Sarah Tư Đặc từ bên kia đầu dây vang lên.

"Câm mồm lại. Nói chuyện chính, nếu không thì cúp máy." Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh giọng cảnh cáo.

"Ồi, được rồi mà. Mình nói chuyện chính, nói chuyện chính." Sarah Tư Đặc vội vàng cầu hoà. Cô tin rằng, với tính cách của Tư Đồ Lăng Tuyết thì sẽ sẵn sàng cúp máy bất cứ lúc nào.

"Vậy thì nói đi. Gọi mình có chuyện gì?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi, giọng nói lạnh như băng.

"Đã bắt được Rose, à phản đồ đó rồi." Sarah Tư Đặc thành khẩn khai báo.

Nghe thế, khuôn mặt đang bình thản của Tư Đồ Lăng Tuyết liền hiện lên vẻ thâm độc. Cô nói với Sarah: "Giữ lại mạng sống cho ả. Tới nay đưa tới Yếm Quỷ Thiên Đường để cho đích thân mình giải quyết."

"Đã rõ rồi, Diễm." Ở đầu kia, giọng nói của Sarah Tư Đặc cũng lạnh hắt đi.

...

8 giờ tối, trước cửa quán bar cao cấp Yếm Quỷ Thiên Đường, một chiếc xe cadillac sang trọng được đỗ lại.

Từ ghế lái người tài xế bước xuống, cung kính mở cửa sau.

Từ trong xe, đôi giày boots cao gót cùng với cặp chân thon dài của Tư Đồ Lăng Tuyết xuất hiện. Cô mặc một chiếc váy đen gợi cảm, ôm sát cơ thể làm hiện rõ những đường cong xinh đẹp. Trên khuôn mặt thiên thần là chiếc kính râm màu đen đầy phong cách.

Mà lúc này, chiếc cửa kính ra vào của quán bar cũng tự động mở. Một người đàn ông tầm 30 tuổi từ bên trong bước ra, tiến về phía Tư Đồ Lăng Tuyết.

Những người là khách quen của Yếm Quỷ Thiên Đường đương nhiên đều biết người đàn ông này là ai.

Đó chính là quản lý Trương, quản lý của Yếm Quỷ Thiên Đường tại Trung Quốc.

Yếm Quỷ Thiên Đường vốn không phải là một quán bar nhỏ, mà chính là một loạt các quán bar phủ khắp các nước trên thế giới. Những nước nào có kinh tế phát triển đều sẽ xuất hiện một Yếm Quỷ Thiên Đường.

Mỗi Yếm Quỷ Thiên Đường là một tòa nhà 17 tầng: 14 tầng được chôn sâu dưới lòng đất và 3 tầng trên mặt đất.

Trong đó, tầng 1 là đại sảnh, tầng 2 là sân nhảy và quầy rượu và tầng 3 chính là phòng nghỉ của ông chủ thần bí của Yếm Quỷ Thiên Đường.

Còn về phần 14 tầng hầm, gồm có: hai tầng đầu tiên là hầm gửi xe, sáu tầng tiếp theo là các phòng bar riêng biệt, bảy phòng cuối cùng là phòng ngủ dành cho khách.

Kinh phí đầu tư cho mỗi một Yếm Quỷ Thiên Đường lên tới hàng trăm tỷ đô la Mỹ. Cũng chính vì vậy mà nơi này chỉ những kẻ có tiền liền mới vào được.

Thế nhưng, cho dù là địa vị lớn đến mức nào cũng không thể khiến các quản lí của quán bar cúi mình.

Vậy mà hôm nay, quản lí của Yêm Quỷ Thiên Đường lại đích thân nghênh đón một cô gái bé nhỏ không biết từ đâu chui ra thật sự đủ khiến tất cả mọi người tò mò nha.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngược lại không để ý đến những con mắt của thiên hạ. Cô nhìn thẳng vào một điểm vô định trước mặt.

Quản lí Trương đến trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết, cung kính cúi đầu, thấp giọng nói nhỏ: "Đại gia, ngài đã đến rồi."

"Đám nhị gia bọn họ đã đến chưa?" Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh giọng hỏi.

"Đều đã đủ rồi ạ. Họ còn dẫn theo cả phần đồ Rose và tên dịch nhân Hải Đông nữa. Chỉ còn đợi đại gia ngài đến đây xử lí thôi." Quản lí Trương thành khẩn khai báo.

"Được. Vậy người dẫn đường, chúng ta liền lên gặp họ." Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng ạ." Quản lí Trương cung kính gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bán quy

Tư Đồ Lăng Tuyết theo quản lí Trương lên tầng ba của Yêm Quỷ Thiên Đường.

Vừa bước vào phòng, cô liền nhìn thấy Lý Tư Thần ôm Sarah Tư Đặc và Lâm Thiên Túng ôm Phi Điều Tường chiếm hai góc ghế.

Tư Đồ Lăng Tuyết chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ngồi xuống giữa ghế.

Lý Tư Thần vươn tay cầm lấy chai rượu vang ở trên bàn, rót đầy một ly rồi đẩy về phía Tư Đồ Lăng Tuyết.

Tư Đồ Lăng Tuyết nâng ly rượu vang, nhấp một ngụm.

Đặt ly xuống, cô quay sang Lý Tư Thần, nói: "Dẫn Rose vào đây."

Lý Tư Thần ra lệnh cho tên thủ hạ phía sau: "Dẫn Rose vào đây."

Tên thủ hạ nhận lệnh rồi đi. Lát sau, hắn quay lại, dẫn theo một cô gái bị trói gô.

Cô gái chỉ tầm 20 tuổi. Khuôn mặt rất xinh đẹp, thản nhiên. Nhưng khi cô ta nhìn sang Tư Đồ Lăng Tuyết, khuôn mặt liền trắng bệch.

"Đại, đại gia." Cô ta lắp bắp kêu lên.

"Đại gia?" Tư Đồ Lăng Tuyết nhướn mày. Khóe môi hiện lên một nụ cười khinh bỉ: "Cô bán đứng tổ chức, vậy mà vẫn còn nhớ tôi là đại gia của cô hay sao hả Rose!"

Nói rồi, cô đứng dậy, từng bước từng bước tiến về phía Rose.

Tư Đồ Lăng Tuyết nửa ngồi nửa quỳ xuống bên cạnh Rose.

Phẩy tay một cái, dây thừng quấn chặt Rose liền rơi ra.

Tư Đồ Lăng Tuyết lấy tay nâng cằm cô ta lên: "Từ khi cô phản bội tổ chức thì ta đã không còn là đại gia của cô nữa rồi."

Dứt lời, cô quát lên một tiếng: "Tứ gia."

"Có tôi." Sarah Tư Đặc nghe bạn tốt gọi mình liền lập tức đáp lại.

"Kẻ phản bội lại tổ chức, chiếu theo điều luật của chúng ta thì phải xử lí như thế nào?" Tư Đồ Lăng Tuyết cao giọng hỏi.

Sarah Tư Đặc rất phối hợp, thành thật trả lời: "Hình phạt chỉ có một - nhục hình xử tử."

Sarah Tư Đặc vừa dứt lời, Rose liền hoảng sợ, vội vàng quỳ lạy Tư Đồ Lăng Tuyết: "Đại gia, xin ngài tha cho tôi."

"Tha?" Tư Đồ Lăng Tuyết nhướn mày.

Sarah Tư Đặc và Phi Điều Tường hai mặt nhìn nhau, âm thầm cười lạnh.

Lăng Tuyết ghét nhất chính là sự phản bội. Xin tha? Chỉ khiến cho cậu ấy ra tay nặng hơn thôi.

Thế nhưng, trái với dự đoán của hai người, Tư Đồ Lăng Tuyết lại đáp: "Cũng được."

Câu nói của cô khiến cho mỗi người một biểu cảm.

Rose mừng rỡ. Sarah Tư Đặc và Phi Điều Tường trở mắt ngạc nhiên. Các thủ hạ cũng sợ. Lý Tư Thần và Lâm Thiên Túng tuy ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong mắt đã sớm lộ rõ vẻ kinh ngạc không thôi.

"Tuy rằng tội người đáng chết, nhưng niệm tình người đã ở tổ chức lâu năm. Vậy nên, tha cho người cũng được." Tư Đồ Lăng Tuyết lắc lắc ly rượu trong tay.

Trên mặt Rose lộ rõ vẻ vui mừng.

"Nhưng mà, để người đi dễ dàng như vậy cũng thật không hay. Chỉ cần người uống hết ly rượu này, ta sẽ thả người đi." Tư Đồ Lăng Tuyết dứt lời liền đem ly rượu đặt xuống trước mặt Rose.

Nhìn ly rượu trước mặt, nụ cười của Rose tắt ngấm. Cô ta sợ hãi nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết, lại thấy cô mặt lạnh tanh không đổi sắc.

Rose cắn chặt môi, đem ly rượu nâng lên, một hơi uống sạch.

Sau đó, cô ta lao đảo đứng lên.

"Tốt! Rất tốt! Quả nhiên rất có chí khí." Tư Đồ Lăng Tuyết vỗ tay đầy tán thưởng. Cô quay sang nói với tên thủ hạ: "Người đâu, mở cửa cho Rose tiểu thư ra ngoài."

Tên thủ hạ cung kính mở cửa.

Rose thấy cửa được mở ra, liền điên cuồng mà lao ra ngoài.

Sau khi bóng dáng của cô ta biến mất hoàn toàn, Tư Đồ Lăng Tuyết liền quay trở lại chỗ ngồi.

"Lăng Tuyết, cậu đang làm gì vậy?" Sarah Tư Đặc giận dữ hỏi.

"Làm gì? Ý cậu là sao?" Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi ngược lại.

"Đừng giả ngơ! Tha thứ cho kẻ phản bội không phải tác phong của cậu." Sarah Tư Đặc tức giận quát lên.

Thế nhưng, Tư Đồ Lăng Tuyết lại không để ý đến câu nói của cô bạn. Cô nhìn quản lý Trương, lạnh giọng mà hỏi: "Đã cho cô ta dùng thuốc chưa?"

Quản lý Trương thành thật gật đầu: "Rồi ạ, thưa chủ nhân."

Đoạn đối thoại này của cô khiến bốn người kia ngạc nhiên vô cùng.

Phi Điều Tường ngạc nhiên hỏi: "Thuốc? Chị Tuyết, chị đã cho cô ta uống thuốc gì cơ?"

"Bán quy." Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh nhạt phun ra hai chữ.

"Là thuốc độc bán quy?" Phi Điều Tường sững sờ hỏi lại.

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Cô đem rượu rót đầy ly của mình rồi nói: "Bán quy, độc cũng như tên. Chính là một khi uống phải sẽ cho con người ta sống không được, chết không xong, đau đớn vật vờ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hai mà là một

"Như vậy không phải sẽ khiến cho cô ta sống dở chết dở hay sao! Chị Tuyết, chị thật lợi hại nha!" Phi Điều Tường kinh ngạc thốt lên.

Mà Lâm Thiên Tùng và Sarah Tư Đặc cũng đảo mắt nhìn nhau.

Phải là như vậy mới đúng là Tư Đồ Lăng Tuyết mà họ biết chứ!

Thế nhưng, trái ngược với vẻ mặt của ba người kia, Lý Tư Thần lại có vẻ trầm tư suy nghĩ. Lúc sau, anh quay sang hỏi Tư Đồ Lăng Tuyết: "Tiểu Tuyết, cậu mau nói rõ cho mình. Cậu đã cho cái gì vào ly rượu của Rose? Mình không tin là cậu sẽ tốt đến mức mời rượu đưa tiền cô ta."

Một câu nói này của anh đã thành công khiến cho ba người kia chú ý.

Cũng đúng nha, đang dùng Lăng Tuyết lại rót rượu cho Rose uống. Muốn cùng cô ta tiễn biệt? Cậu ấy hẳn là không tốt đến mức đó đi.

Tư Đồ Lăng Tuyết đưa ly rượu lên nhấp một ngụm, không dấu diếm mà nói: "Là giải dược của bán quy."

"Giải dược?" Sarah Tư Đặc gần như hét lên: "Tư Đồ Lăng Tuyết, rốt cục cậu đang chơi trò gì vậy? Cho cô ta uống độc rồi lại đưa thuốc giải. Não cậu có phải bị cửa kẹp rồi không!"

Đối với sự giận dữ của cô bạn, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không biểu hiện gì, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Cậu cho rằng, mình sẽ để một kẻ nắm điểm yếu của tổ chức chạy long nhong bên ngoài."

Câu nói này khiến cho Sarah Tư Đặc ngạc nhiên.

"Bán quy sẽ khiến cho Rose sống không bằng chết. Tuy nhiên, nó có chu kỳ phát độc nhất định. Rose đã nắm được một yếu điểm của chúng ta. Cô ta còn tồn tại ngày nào thì chúng ta chưa thể yên tâm ngày đó. Vậy nên, mình đã đưa cho cô ta thuốc giải của bán quy. Chính là một loại xuân dược. Thế nhưng, một khi uống thuốc giải lại không thể giao hoan. Nếu không, sẽ chết bất đắc kỳ tử." Tư Đồ Lăng Tuyết tỉ mỉ giải thích.

Lời giải thích của cô đã hoàn toàn trấn an bốn người bạn.

Sarah Tư Đặc xoắn xoắn lộn tóc trong tay, giễu cợt mà nói: "Lăng Tuyết à, cậu cũng thật đủ ngoan. Khiến cho người ta sống không bằng chết rồi lại quay ra ban cho người ta một cái chết ô nhục thì cũng chỉ có cậu mới làm được mà thôi."

"Hừ, thế này cũng chẳng là gì. Nếu như một mạng người mà đổi lấy được sự trung thành của toàn bộ thành viên trong Hắc Dạ đế quốc chúng ta thì cũng là xứng đáng mà." Tư Đồ Lăng Tuyết đưa tay vuốt vuốt chiếc nhẫn hình phượng hoàng ở ngón áp út.

Chiếc nhẫn này vốn không phải là một chiếc nhẫn bình thường. Biểu tượng phượng hoàng trên đó chính là tượng trưng cho quyền lực tối cao của chủ nhân nó, vị thủ lĩnh của Hắc Dạ đế quốc - Diễm Phượng Selena.

Phi Điều Tường vờ vẽ chiếc dây chuyền trên cổ, khẽ cười mà nói: "Cả thế giới này chắc cũng chẳng ai ngờ được đâu nhỉ! Rằng, người luôn đối đầu cùng ngũ đại gia tộc, vị chủ thượng bí ẩn của Hắc Dạ đế quốc - Diễm Phượng Selena cùng hắc đạo đế vương, Tư Đồ gia tộc gia chủ - Tư Đồ Lăng Tuyết, hai mà lại chính là một người."

Lâm Thiên Tùng sùng nịch vuốt tóc Phi Điều Tường: "Tiểu Tường nói không sai. Ai mà ngờ được, hai kẻ luôn đối địch với nhau lại chính là cùng một người. Không biết là, sau khi ba mẹ cậu biết cậu chính là Selena thì có bị tức chết hay không nữa."

"Sẽ không." Tư Đồ Lăng Tuyết cười nhạt: "Ba ba và mẹ mẹ rất hiểu mình. Họ biết rõ mình làm bất cứ việc gì cũng sẽ có dụng ý của nó. Vậy nên, họ sẽ không trách cứ mình đâu."

"Ngược lại là, mình có chuyện cần hỏi các cậu đây." Tư Đồ Lăng Tuyết nói tiếp: "Tên Hải Đông kia đâu rồi. Lôi hắn ra đây giải quyết luôn một thể."

Lý Tư Thần luôn im lặng, bây giờ mới chậm rãi lên tiếng: "Cậu đến muộn rồi. Hắn đã bị Tiểu Hắc, Tiểu Bạch nhà cậu ăn sạch rồi, chỉ còn một đồng máu loãng thôi."

"Ồ, chúng càng ngày càng háu ăn đấy!" Đối với lời nói của Lý Tư Thần, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không tỏ quá nhiều thái độ. Mà cho dù có tỏ thái độ cũng chẳng thể trách được Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Bởi vì chúng chỉ là một con sói và một con sư tử.

Thực ra, Selena đại nhân nhà ta có sở thích rất kì dị.

Cô rất thích động vật. Thế nhưng lại không đi nuôi chó mèo hay cái gì đó đại loại như vậy. Ngược lại, cô đi nuôi một con sư tử Barbary, một con sói Tây Tạng, một con bọ cạp Stalker, một con đại bàng hoàng đế phương Đông và một con rắn Trúc Diệp Thanh.

Mấy con vật này đối với người ngoài thì rất hung dữ nhưng đối với Tư Đồ Lăng Tuyết thì lại ngoan ngoan như chó con. Chính vì vậy mà cô cũng dành cho chúng muôn vàn sự sủng ái. (Đại tỷ, chị sủng em trai, sủng vật nuôi nhưng sao lại không dành sự chú ý cho Liệt ca nhà ta một chút vậy trời)

"Mà, nếu Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đã xử lí Hải Đông thì cậu cũng mau mau dọn dẹp bang Xích Hải đi chứ nhỉ! Mình không muốn những kẻ nắm được thóp của Hắc Dạ đế quốc chúng ta được phép tồn tại trên cõi đời này." Tư Đồ Lăng Tuyết hôn nhẹ lên mặt nhẫn phượng hoàng.

Chương 32: Ân oán gia tộc

"Yên tâm đi. Tác phong làm việc của cậu, người bạn thân là mình đã nắm rất rõ ràng. Xích Hải bên đó, mình đã cho người xử lí. Ngược lại là, Thiên Túng tiểu đệ đang có chuyện muốn nói với cậu kia. Là chuyện cậu đã nhờ mình điều tra." Lý Tư Thần lắc lắc ly rượu trong tay, nhàn nhạt nói.

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe Lý Tư Thần nói liền nhớ ra. Đúng là cô đã nhờ anh điều tra về tung tích sát thủ.

Thực ra, nói là nhờ Lý Tư Thần nhưng lại gián tiếp nhờ Lâm Thiên Túng. Bởi vì, trong Hắc Dạ đế quốc, bốn vị đương gia Jack (Lý Tư Thần), Jay (Lâm Thiên Túng), Jane (Sarah Tư Đặc), Jenny (Phi Điều Tường), mỗi người có một chuyên ngành thông thạo và đảm nhận một lĩnh vực riêng.

Jack là người tinh thông võ nghệ nhất tổ chức. Võ thuật Trung Hoa, võ thuật Tây phương, chưa gì chưa thử qua. Vậy nên, anh được giao nhiệm vụ huấn luyện cho các sát thủ và vệ sĩ ở tổ chức.

Jane tức Sarah Tư Đặc là bác sĩ của tổ chức và cũng là một chuyên gia về độc dược. Thực ra, Tư Đặc gia tộc chính là thế gia y học lâu đời. Mà trong ba người con của gia tộc này: Sarah Tư Đặc, Tịch Na Tư Đặc và Phó Lôi Tư Đặc, ngoài Tịch Na Tư Đặc cũng chính là Tô Linh Linh theo nghiệp ca sĩ thì hai người còn lại chạy theo ngành y học.

Còn Jenny thì lại là thiên tài trong lĩnh vực thiết kế vũ khí. Trong tay cô sở hữu đội ngũ thiết kế sư tinh nhuệ được test và lựa chọn vô cùng cẩn thận. Những mẫu thiết kế của Jenny có thể so sánh với thiết kế sư hàng đầu của ngũ đại gia tộc - Phương Ngân.

Cuối cùng, Jay cũng chính là Lâm Thiên Túng là chuyên gia về máy tính. Anh là người đã chế tạo ra siêu máy tính Thần Thâu, một con người ảo, sở hữu hệ thống tình báo toàn cầu.

Về điểm này, Hắc Dạ đế quốc vượt trội hơn ngũ đại gia tộc. Vậy nên, thông tin về sát thủ, ngũ đại gia tộc không tra ra được nhưng Lâm Thiên Túng thì chắc chắn có thể.

"Mình và Thần Thâu đã cố gắng hết sức. Nhưng mà lệnh của cậu cũng chỉ mới được ban hành hôm qua, cộng thêm việc tung tích của địch khó dò. Vậy nên, mới tra được nhiều đây thôi." Lâm Thiên Túng đẩy một phần hồ sơ đến trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết.

Không nhìn thì thôi, một khi nhìn vào nội dung trong hồ sơ thì khuôn mặt của Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức đen kịt. Cô tức giận đến mức bóp nát tờ giấy trong tay.

"Andre! Quả nhiên là bọn họ! Bọn họ quả nhiên muốn trả thù Tư Đồ gia tộc chúng ta." Tư Đồ Lăng Tuyết tức đến nộ khí xung thiên.

"Thực sự là Andre? Nhiều năm như vậy mà họ vẫn chưa buông xuống được ân oán giữa hai gia tộc hay sao?" Nghe cô bạn nói mà Lý Tư Thần hết sức bất ngờ, quay sang Lâm Thiên Túng, ngạc nhiên mà hỏi.

"Mình cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng, kẻ địch đúng là hậu nhân của Andre." Lâm Thiên Túng lắc đầu thờ dãi. Ân oán đã nhiều đời như vậy mà cũng không chịu bỏ qua. Đám người nhà Andre đúng là thù dai quá đủ.

"Trong thế giới ngầm, có thù tất có báo. Đây chính là quy tắc không bao giờ thay đổi. Cho dù sự tranh chấp giữa nhà Tư Đồ và Andre gia tộc đã kết thúc mấy chục năm nay, nhưng mối thù của họ đối với chúng ta thì vẫn còn cho đến ngày hôm nay. Một mối thù, chỉ có hai kết quả có thể xảy ra. Một là thù, hai là bạn. Bất quá, làm thù thì dễ, tri kỷ khó tìm. E là, nhà Andre đối với chúng ta, mãi mãi không thể nói lại tình bằng hữu năm xưa." Tư Đồ Lăng Tuyết thờ dãi chống trán, từ từ hồi tưởng lại từng lời kể của bà nội Quý Nhã Quân...

"Tuyết Nhi, con có biết người phụ nữ tên Tiêu Đồng Hi không?" Quý Nhã Quân cung chiêu vuốt ve mái tóc mềm mại của cô cháu gái.

"Tiêu Đồng Hi... Đồng Hi..." Tư Đồ Lăng Tuyết 5 tuổi không ngừng lặp lại cái tên này trong miệng. Đột nhiên, cô bé reo lên: "A, con đã từng thấy cái tên này trong gia phả. Xét theo mối quan hệ, người đó chính là bà cô của con."

"Đúng vậy. Người đó chính là bà cô của con." Quý Nhã Quân cười hiền từ. Bà lại hỏi Tiểu Lăng Tuyết: "Thế, con đã từng nghe về câu chuyện tình yêu giữa Tiêu Đồng Hi và ông cố của ba con - Tư Đồ Khải Dương chưa?"

Tiểu Lăng Tuyết lắc đầu nguầy nguậy, còn bổ sung thêm một câu: "Nhưng con nghe nói, đó là một câu chuyện tình rất đẹp."

"Đúng vậy. Đó là một câu chuyện tình rất đẹp, đẹp đến nỗi phá hủy tan nát một tình bạn lâu năm." Quý Nhã Quân thờ dãi.

"Là sao hả bà?" Tiểu Lăng Tuyết ngây thơ hỏi nhỏ.

"Con đã từng nghe về thứ gọi là "hắc đạo chi biến" hay chưa? Chưa phải không. Thực ra, cũng không có gì cả. Chỉ là một cuộc chiến làm loạn cả hắc đạo giữa thái gia gia Tư Đồ Khải Dương và gia chủ của gia tộc Andre - James Andre mà thôi." Quý Nhã Quân lợt vò một quả nho, đưa lên miệng Tiểu Lăng Tuyết.

Bé con há miệng, ngậm lấy quả nho. Mất ra hiệu cho Quý Nhã Quân hãy kể tiếp đi.

"Nhà Tư Đồ và gia tộc Andre vốn dĩ là hai hào môn thế gia nhất nhìn thế giới, nắm giữ hắc bạch lưỡng đạo, giao hảo vô cùng tốt. Mà Tư Đồ Khải Dương và James Andre lại chính là hai người bạn thân chí cốt của nhau, gắn bó với nhau như hình với bóng, không ai có thể chia cắt họ. Đúng vậy, không ai có thể chia cắt họ, ngoại trừ Tiêu Đồng Hi." Quý Nhã Quân ngừng một lát, uống hớp trà cho thông họng rồi lại tiếp tục kể: "Năm hai người vào đại học thì cũng là lúc Tiêu Đồng Hi xuất hiện. Tiêu Đồng Hi học chung khóa, chung ngành với hai người. Cô vốn xuất thân bình thường, gia cảnh không có gì đặc biệt. Thế nhưng, bù lại là một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, khiến cho đàn ông thần hồn điên đảo. Sau nửa học kì đầu, vẻ đẹp của Tiêu Đồng Hi đã được tất cả trường biết đến. Các nam sinh theo đuổi cô rất nhiều. Và đương nhiên, Tư Đồ Khải Dương và James Andre cũng không ngoại lệ. Cuối cùng, giữa tất cả các nam sinh trong trường, Tiêu Đồng Hi đã ngã vào vòng tay Tư Đồ Khải Dương. Khi biết tin Tiêu Đồng Hi có bạn trai, các nam sinh đã tôn trọng mà ngừng theo đuổi cô. Đương nhiên, không phải tất cả, có một người vẫn điên cuồng theo đuổi Tiêu Đồng Hi. Người đó là James Andre. Mặc dù Tiêu Đồng Hi đã nhiều lần cảnh cáo nhưng James vẫn bám lấy cô không buông. Mà Tư Đồ Khải Dương cũng chẳng tỏ thái độ gì nhiều bởi vì anh cho rằng, bạn mình chỉ là đang chơi đùa mà thôi, không đến mức độ làm ra chuyện thái quá. Thế nhưng, cho đến lúc mà James Andre suýt cường bức Tiêu Đồng Hi thì Tư Đồ Khải Dương đã nhận ra vấn đề nghiêm trọng đến nhường nào. Anh đã đánh James đến mức nhập viện. Và cũng từ đó, mối quan hệ giữa hai người xuất hiện một vết nứt."

"Đối với việc hai người xung đột vì một cô gái, các trưởng lão hai nhà cũng chẳng làm gì Tiêu Đồng Hi bởi vì họ cho rằng cô không hề có sức ảnh hưởng gì lớn. Nhưng, đến khi hai người thừa kế đều từ chối hôn sự được đặt ra và nằng nặc đòi cưới Tiêu Đồng Hi thì các trưởng lão lại coi cô như "hồng nhan họa thủy", không ít lần truy sát cô. Tuy nhiên, sau mấy lần truy sát thất bại, các trưởng lão cũng chẳng thể làm gì cô được nữa. Bởi vì, Tiêu Đồng Hi đã mang cốt nhục của Tư Đồ gia tộc, và hôn lễ đã bắt buộc phải cử hành. Khi nghi thức tiến hành sắp xong xuôi, James Andre đã chạy đến cướp hôn. Trong một phút nóng giận, Tư Đồ Khải Dương đã bắn James. Nhưng, em gái của anh ta - Sophia đã thay anh ta đỡ đạn. Cái chết của Sophia chính là ngòi nổ châm lên cuộc chiến giữa hai gia tộc. James đã khai chiến và Tư Đồ Khải Dương bắt buộc phải tiếp chiêu." Nói đến đây, Quý Nhã Quân lại lắc đầu thờ dãi: "Dưới sự giúp sức của bốn người thù hạ là Hiên Viên Văn Quân, Cửu Lam Tư, Nam Cung Duệ và Âu Dương Diệp, Tư Đồ Khải Dương đã giết chết được James, giành chiến thắng và diệt môn gia tộc Andre. Tuy nhiên, niệm tình bạn cũ, Tư Đồ Khải Dương đã tha cho nữ quyến của gia tộc Andre. Đồng thời khiến họ tuyệt đối không thể trở mình. Ngay sau đó, Tư Đồ Khải Dương đã cùng bốn người thù hạ lập nên một thế lực mới, gọi là... ngũ đại gia tộc."

Lâm nhảm: Bốn chủ thượng một quá! Chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đêm nay , anh muốn ngủ ở đây

"Haizz, mới thù bốn đời. Đúng là tự tạo nghiệt cho con cháu mà." Phi Điều Tường thở ngắn than dài, y hệt như một bà cụ non vậy.

"Nhưng vấn đề cần phải quan tâm ở đây là, làm sao mà gia tộc Andre có thể trở nên cường đại như vậy, đến mức nắm được hành tung của Lăng Tuyết." Sarah Tư Đặc tiếp tục.

"Đừng quên, ông cố Tư Đồ Khải Dương đã chặt đứt hoàn toàn cơ hội trở mình của Andre gia tộc. Vậy nên, nếu họ muốn phục hưng gia tộc thì chắc chắn là phải dựa vào một thế lực cường đại nào đó. Rốt cục là kẻ nào lại có thể có lực lượng sánh ngang ngũ đại gia tộc như vậy?" Lý Tư Thần bồi thêm.

"Kẻ có lực lượng ngay bằng với ngũ đại gia tộc... Mình có biết một người." Lâm Thiên Túng trầm tư nêu ra ý kiến.

"Là ai?" Ba người kia vừa nghe thế, liền cùng quay đầu ra hỏi.

"Lạc Văn." Lâm Thiên Túng phun ra một cái tên.

"Lạc Văn? Lạc Văn là ai?" Lý Tư Thần ngạc nhiên hỏi. Mà hai người kia cũng nhũn mày nhìn Lâm Thiên Túng. Hiển nhiên, họ không biết gì về Lạc Văn.

"Lạc Văn... chính là người thừa kế duy nhất của Lạc thị gia tộc." Đúng lúc này, Tư Đồ Lăng Tuyết bắt chợt lên tiếng.

"Lạc thị gia tộc chính là một đại gia tộc hùng mạnh trong hắc đạo. Khi Hắc Dạ đế quốc chúng ta chưa xuất hiện trên giang hồ thì Lạc gia cũng chỉ lớn mạnh sau ngũ đại gia tộc. Tuy nhiên, một gia tộc hùng mạnh như vậy lại chỉ sinh được mỗi một nữ nhi kế thừa. Người nữ nhi đó chính là Lạc Văn." Tư Đồ Lăng Tuyết chậm rãi kể lại: "Khi ba của Lạc Văn là Lạc Thành chết thì Lạc Văn liền lên thừa kế. Bởi vì là thân nữ nhi nên Lạc Văn gặp rất nhiều trở ngại khi thừa kế. Nhưng với năng lực của mình, Lạc Văn đã đưa Lạc gia lên tới đỉnh cao của hắc đạo, chỉ sau mỗi nhà Tư Đồ chúng ta. Thế nhưng, mười sáu năm trước, Lạc Văn mai danh ẩn tích, Lạc gia cũng biến mất trên giang hồ."

"Giờ ngừng lại, mọi chuyện đúng là không bình thường. Lạc Văn lúc đó là đang ở đỉnh cao quyền lực. Rốt cục là chuyện gì có thể khiến người phụ nữ đó bắt ép cả Lạc thị gia tộc quy ẩn như vậy?" Lâm Thiên Tung xoa cằm, tự hỏi.

"Không loại trừ khả năng, người giúp đỡ Andre phục hưng chính là Lạc thị gia tộc. Thiên Tung, cậu và Thần Thâu hãy truy tìm tung tích của Lạc thị gia tộc và xem thử xem, ngoại hậu nhân của Andre còn tồn tại những ai. Vì ngũ đại gia tộc, bằng mọi giá phải tra ra được mới thôi." Tư Đồ Lăng Tuyết uy nghiêm ra lệnh.

"Được, mình đã hiểu." Lâm Thiên Tung gật đầu.

"Như vậy được rồi. Nếu như không còn gì nữa thì mình đi trước đây." Tư Đồ Lăng Tuyết đứng dậy, xoay người rồi đi.

...

Khi Tuyết đại mỹ nữ về đến Hiên Viên gia tộc đã là mười một giờ đêm. Lăng lặng đi vào nhà, lên cầu thang, vào phòng ngủ.

Sau khi khóa cửa phòng, Tư Đồ Lăng Tuyết mới thở dài một hơi. Cũng may không bị Hiên Viên Liệt phát hiện, nếu không thì...

"Anh đã nói, giờ giới nghiêm là 10 giờ đêm. Tuyết, em đã về muộn 62 phút 35 giây." Một giọng nói trầm trầm bất ngờ vang lên khiến Tư Đồ Lăng Tuyết đứng tim.

Cô hoảng hốt quay đầu lại nhìn.

Trong bóng tối bao vây, cô mờ nhạt nhìn thấy được một hình dáng to lớn đang nửa ngồi ở trên giường, tựa lưng vào đầu giường, đưa đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn cô chăm chú.

Là Hiên Viên Liệt.

Hắn ngồi dựa lưng vào đầu giường. Trên người mặc một chiếc áo ngủ dài rộng theo kiểu Yukata Nhật Bản.

"Anh, anh làm sao lại ở nơi này?" Tư Đồ Lăng Tuyết hoảng hốt mà hỏi. Giờ này hắn không ngủ đi, lại chạy sang đây náo loạn cái gì.

"Tôi không ngủ được." Hiên Viên Liệt như thấu được ý nghĩ của cô liền nói.

"Tại sao không ngủ được? Em nhớ là anh cũng có bị bệnh mất ngủ đầu nhĩ." Tư Đồ Lăng Tuyết có chút ngạc nhiên.

"Là vì lo lắng cho em thôi." Hiên Viên Liệt đứng dậy, kéo cô vào lòng rồi lại ngồi xuống giường: "Anh là sợ em ở bên ngoài có xảy ra chuyện gì không hay. Vậy nên, em chưa về nhà anh liền chưa yên tâm."

Nói rồi, Hiên Viên Liệt khẽ hôn lên trán cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết đột nhiên cảm thấy tim đập rất nhanh. Trong lòng tựa hồ như có một dòng nước ấm chảy qua.

Ngượng ngùng đẩy hắn ra, cô vội vàng vớ lấy chiếc váy ngủ đặt ở trên giường, sau đó chạy vào nhà vệ sinh.

...

Tư Đồ Lăng Tuyết từ phòng tắm đi ra, vẫn nhìn thấy Hiên Viên Liệt đang ở trên giường.

"Sao anh vẫn còn ở đây?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Tối nay anh ngủ ở đây." Hiên Viên Liệt thản nhiên đáp.

"Nhưng đây là phòng của em." Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức phản bác.

"Phòng của em nhưng nhà của anh." Hiên Viên Liệt vô cùng mặt dày.

"Anh không thể vô sỉ như vậy được!" Tư Đồ Lăng Tuyết giậm chân bình bịch.

"A, vô sỉ sao?" Hiên Viên Liệt tỏ ra thích thú. Khuôn mặt hắn hiện lên vẻ gian tà: "Anh còn có thể hơn thế nữa cơ."

Dứt lời, Hiên Viên Liệt kéo Tư Đồ Lăng Tuyết vào lòng, mạnh mẽ đè cô xuống dưới thân.

"Ồ..."

Bất ngờ bị hôn, Tư Đồ Lăng Tuyết kinh hoàng kêu lên một tiếng ngay lập tức tạo cơ hội cho đầu lưỡi hắn tiến vào...

Hiên Viên Liệt ngậm cánh môi mềm mại của cô, điên cuồng mà tham lam hút lấy như người lữ hành trên sa mạc tìm thấy nguồn nước cứu mạng, để rồi nụ

hôn trở nên cuồng dã mà kích tình giống như muốn đem cô hút vào trong người hắn, hòa tan trong máu hắn.

Mãi đến khi Tư Đồ Lăng Tuyết sắp ngất đi thì Hiên Viên Liệt mới buông cô ra.

Cấn nhẹ vào môi cô, hắn cười tà: "Bé yêu, lần sau hôn nhớ thờ."

Kết quả, đêm đó, tiểu mỹ nhân bị đại cảm thú ôm đến không thể ngủ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hiên Viên Ngạo Thiên mặt dày

Trong suốt thời gian mười lăm ngày ở nhà cùng Liệt đại cảm thú, Tư Đồ Lăng Tuyết đêm nào cũng bị hắn ôm đến không ngủ được, sáng dậy thì lại hứng chịu một màn chào hỏi khiếp người.

Và hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Trong phòng của Tư Đồ Lăng Tuyết lúc này...

"Biến thái chết tiệt, mau buông ra. Để người hầu nhìn thấy lại hiểu nhầm bây giờ."

"Ngoan nào bảo bối. Nửa tháng nay, anh đều ở lại phòng em. Bọn họ đã sớm hiểu lầm rồi, chỉ là không nói ra thôi."

"Đồ đáng chết, đều là tại anh. Mau buông em ra."

"Không buông."

"Anh có tin em sẽ đánh cho anh đoạn tuyệt từ tôn luôn không?"

"Như vậy cũng tốt. Anh sẽ bám theo em cả đời không buông."

"Đừng đùa nữa. Mau tránh ra. Hôm nay là buổi biểu diễn của Linh Linh đấy! Em đã hứa sẽ đưa Tiểu Diệp đi rồi! Đừng làm trễ giờ của em!"

"Bây giờ mới bảy giờ sáng, còn tận hai tiếng nữa cơ. Bé yêu à, cho anh ôm thêm tí nữa đi."

"Aaaaaaa! Cứu mạng!"

Và màn chào hỏi sẽ kết thúc bằng tiếng kêu thảm thiết của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Mà, một màn kinh thiên động địa này của đôi trẻ lại vừa vụn vặt vào tai ba người nhà Hiên Viên vừa từ Hy Lạp trở về.

Ba người nghe xong mà ngậy ra một lúc. Sau đó...

Hiên Viên Ngạo Thiên là người đầu tiên có phản ứng. Hắn quay lại nhìn Vân Duyệt, cười nhạo: "Duyệt Duyệt, em thấy chưa? Anh đã nói rồi mà. Lừa gạt rom lâu ngày cũng bén."

Nhìn vẻ mặt đắc ý của chồng, Vân Duyệt âm thầm phỉ nhổ trong lòng, ngoài mặt lại lộ ra cực hạn chế nhạo: "Hừ, anh mới là người phải nhìn lại ấy. Tuyết Nhi kêu la, phản đối rõ to. Chắc chắn là do tên tiểu tử thối Liệt Nhi kia bắt nạt con bé. Đúng là cha nào con nấy, tính cách y chang nhau."

Cảm thấy chưa đủ, Vân Duyệt còn bồi thêm: "Mà, chuyện này cũng là do một tay anh bày nên. Để anh Lăng Chí và Lam Lam biết được thì anh có tèn phé em cũng chẳng lấy làm lạ."

"Bà xã à, nhưng mà không phải là Tiểu Lăng Tuyết cũng đã đồng ý cho Liệt Nhi ở lại phòng của con bé qua đêm rồi hay sao. Lăng Chí nói, Tiểu Lăng Tuyết từ nhỏ đã không quen ngủ chung cùng người khác. Vậy mà, nó vẫn ngoan ngoãn để Liệt Nhi ở lại trong phòng. Như vậy chẳng phải là, con bé cũng có cảm giác với con trai chúng ta hay sao?" Hiên Viên Ngạo Thiên càng nghĩ càng vui mừng. Con trai của hắn cũng thực sự quá giỏi đi. Tiểu Lăng Tuyết là người có cá tính mạnh mẽ và cương quyết như thế. Vậy mà thằng bé lại có thể khiến cho nó chấp nhận ngủ cùng. Thực không hổ là người thừa kế của Hiên Viên gia tộc. (Miêu Miêu: Haizzz! Đứa con này của ta thực sự là mặt dày nên không cần thể diện. Mong anh chị em họ hàng, cô đi chú bác, trên dưới, nội ngoại nhân từ mà bỏ qua cho cháu nó.)

Vân Duyệt nhìn vẻ mặt tự ki của chồng, lại chẳng biết nói làm sao, chỉ đành vẫy vẫy con gái: "Diệp Nhi, chúng ta vào nhà ăn sáng thôi con. Cứ để ba con đứng ở đó một mình đi."

Hiên Viên Tiểu Diệp cũng thở dài lắc đầu, theo mẹ vào trong phòng ăn.

...

Khi Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiên Viên Liệt xuống đến nơi thì ba người nhà Hiên Viên đã ngồi vào bàn ăn sáng.

Nhìn vẻ mặt đều căng của Hiên Viên Ngạo Thiên khi nhìn mình, Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ muốn xông lên đâm một trận cho bồ tức. Thế nhưng, gia giáo là trên hết. Cô đè nén lửa giận trong lòng. Gật đầu với ba người coi như chào hỏi. Sau đó, ngồi xuống bàn dùng bữa.

Trong lúc đang ăn, Hiên Viên Ngạo Thiên gọi Tư Đồ Lăng Tuyết: "Tiểu Lăng Tuyết!"

Tư Đồ Lăng Tuyết đang ăn liền ngẩng đầu lên: "Dạ?"

"Mấy hôm nay, con ở nhà thế nào?" Trên mặt Hiên Viên Ngạo Thiên tràn ngập ý cười trêu chọc

Tư Đồ Lăng Tuyết liếc sang Hiên Viên Liệt, rồi lại nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên.

Y như một khuôn đúc ra, yêu nghiệt như nhau.

Thật sự muốn hung hăng mà đánh cho ông chú mặt dày yêu nghiệt kia chết bầm chết đập.

Không được! Phải bình tĩnh! Bình tĩnh! Hình tượng là trên hết!

Nghĩ rồi, Tư Đồ Lăng Tuyết cất giọng đều đều: "Rất ổn ạ. Cảm ơn chú."

Sau đó, không kịp để Hiên Viên Ngạo Thiên hỏi thêm câu gì, Tư Đồ Lăng Tuyết liền đứng dậy, rồi đi, chỉ bỏ lại một câu: "Cháu đã ăn no rồi. Xin phép."

Và cứ thế, Tư Đồ Lăng Tuyết ở rịt trong phòng cho đến khi Hiên Viên Tiểu Diệp tới rủ đi xem buổi biểu diễn của Tô Linh Linh.

Lâm nhảm: Thiên Thiên, người dọa chết con gái của bốn chủ thượng rồi a! **Khóc lóc đau lòng**

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chọc vào Tư Đồ Lăng Tuyết chính là đi tìm chết

"Chị nói sao cơ? Jessica... cậu ấy... suýt nữa thì bị cưỡng bức?" Hiên Viên Tiểu Diệp kinh ngạc mà hỏi. Trên mặt như thể hiện lên hàng chữ "Em không nghe nhầm đó chứ!"

Mà Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt của cô bé liền chậm rãi gật đầu. Cô nói: "Em không nghe nhầm. Tối hôm qua, trong một bữa tiệc Linh Linh tham gia, nó bị người ta bỏ thuốc vào trong đồ uống. Kết quả là bất tỉnh trong nhà vệ sinh, rồi bị lôi lên phòng của một nhà đầu tư nhằm thực hiện kế hoạch lăng nhục. Cũng may, Đồng Dao khi đó đã phát hiện ra điểm bất thường, chạy đi tìm con bé. Thế là liền vớt được một mạng."

"Hừ, đám người đó thật là dê tiện. Cưng nhiên dám tính kế bạn tốt của em." Hiên Viên Tiểu Diệp tỏ vẻ bức dọc, bất bình, chỉ hận không thể đánh người. Cô ấy nói với Tư Đồ Lăng Tuyết: "Chị Tuyết, chị mau nói cho em biết, đám chết tiệt đó là ai. Em sẽ dùng tiền đập chết chúng, trả thù cho Jessica."

Nhìn một bộ dáng phồng mang trợn má của cô bé, Tư Đồ Lăng Tuyết chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp rút điện thoại ra, mở một cái clip rồi đưa cho Hiên Viên Tiểu Diệp.

"Cái gì đây?" Hiên Viên Tiểu Diệp nhận lấy điện thoại. Chính là, khi cô ấy nhìn vào màn hình liền bị hình ảnh bên trong dọa sợ.

Trong clip là một cô gái xinh đẹp nóng bỏng đang nhiệt tình mời gọi nhiều tên đàn ông đến cùng mình hoan ái.

Cứ mỗi cú nấc của người đàn ông, cô gái kia lại rên lên những tiếng đầy dâm dăng. Hai tên đàn ông còn lại cũng không chịu đứng nhìn, ra sức cắn mút thân thể kiều mị của cô ta.

Chốc lát, một kẻ thì đưa vật kia vào hoa cúc đang khép chặt của cô ta, đâm mạnh một cái. Cô gái kêu lớn, chỉ là không biết cô ta đang rên vì đau hay vì khoái cảm nam nữ...

Sau khi Hiên Viên Tiểu Diệp nhìn thấy những gì trong điện thoại liền hét lên một tiếng, sợ hãi ném cái điện thoại ra xa.

Cũng may, đại tỷ nhà ta nhanh chóng bắt được, đem điện thoại bỏ vào trong túi.

"Chị, sao chị lại có thể đưa em xem một bộ phim cảm trẻ em như vậy?" Hiền Viên Tiểu Diệp nhăn nhó nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết.

Tư Đồ Lăng Tuyết không trả lời Hiền Viên Tiểu Diệp. Ngược lại, cô hỏi cô bé: "Có nhận ra người phụ nữ trong video không?"

Nghe Tư Đồ Lăng Tuyết hỏi thế, Hiền Viên Tiểu Diệp mới cẩn thận nhớ lại.

Hình như... người vừa nãy chính là nữ thần tượng đang hot nhất trong giới âm nhạc hiện nay - Bạch Mạn thì phải!

Như chợt nhận ra điều gì, Hiền Viên Tiểu Diệp liền quay sang Tư Đồ Lăng Tuyết, hồ nghi hỏi: "Chị đừng nói với em, người hại Jessica chính là á Bạch Mạn đó nhé!"

"Hừ, nếu như không phải á Bạch Mạn đó dám động thủ với Linh Linh thì chị cũng chẳng rảnh mà đi thu thập ảnh nóng của á." Tư Đồ Lăng Tuyết cười lạnh. Một câu nói của cô đã bộc lộ ý tứ rất rõ ràng.

Hôm qua, Đồng ma ma đã tra ra và báo cáo lại. Người bỏ thuốc Linh Linh chính là trợ lý nghệ sĩ Tiểu Phương của Bạch Mạn.

Lúc đó, Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ hận không thể cho Bạch Mạn một cước, chết ngay tại chỗ.

Nhưng mà đại tỷ nhà ta luôn trả thù theo kiểu khiến cho người ta "sống không bằng chết".

Chính vì vậy, cô đã nhờ Đồng ma ma tra ra toàn bộ những bí mật đen tối của Bạch Mạn ở trong giới giải trí.

Kể ra thì, á Bạch Mạn này sống cũng đủ phóng đảng. Rất nhanh, Đồng Dao đã tìm được hàng đồng ảnh nóng của á lúc lên giường cùng các đại gia khác nhau. Sau đó liền tung số ảnh tìm được lên mạng.

Hơn một tiếng sau, Đồng Dao báo lại: Các công ty nhất loạt đều hủy hợp đồng với Bạch Mạn. Cộng đồng cư dân mạng nhà ta cũng thi nhau chửi bới Tiểu Mạn Mạn vô liêm sỉ, không có tiết tháo. Cánh báo chí thì khỏi nói rồi. Chỉ cần mấy cái ảnh nóng làm nền tảng, bọn họ liền nhanh chóng xách dụng cụ, đào sâu, moi móc hết mức có thể những thông tin bất lợi về cô ta để đăng bài. Nghe đâu còn phát hiện, trước đây, cô ta từng là gái bao, đã nằm dưới thân không biết bao nhiêu người đàn ông.

Về cơ bản, Bạch Mạn đã triệt để thân bại danh liệt.

"Sáng sớm nay, Đồng ma ma đã gọi điện cho chị, nói rằng: Bạch Mạn điên rồi. Hiện tại đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần." Tư Đồ Lăng Tuyết xoắn xoắn lông tóc trong tay, âm thầm cười lạnh.

Mà, một vẻ mặt này của cô khiến Hiền Viên Tiểu Diệp không rét mà run.

Quả nhiên, chọc vào Tư Đồ Lăng Tuyết chính là muốn biết chữ "chết" viết như thế nào.

Miêu Miêu: Xin lỗi các tỷ muội, chap này của bản Miêu nhạt quá thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Lại một lần ám sát

Ba mươi phút sau, chiếc xe chở Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiền Viên Tiểu Diệp dừng lại trước cửa hội trường lớn - nơi diễn ra buổi biểu diễn của Tô Linh Linh.

Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiền Viên Tiểu Diệp cùng bước xuống xe, theo lối cửa sau đi vào hội trường. Ở đó, họ gặp Đồng Dao và ba cô gái khác.

Cả bốn người đều hướng Tư Đồ Lăng Tuyết cúi chào: "Lăng Tuyết điện hạ!"

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu, ý bảo bốn người hãy ngừng mặt lên. Cô chỉ vào Hiền Viên Tiểu Diệp rồi nói với họ: "Đây chính là Hiền Viên gia tộc đại tiểu thư - Tiểu Diệp."

"Các chị, lần đầu gặp mặt. Em là Hiền Viên Tiểu Diệp, gọi em "Tiểu Diệp" được rồi. Em cũng chính là bạn tốt của Jessica." Hiền Viên Tiểu Diệp tươi cười. Tuy rằng chị Tuyết đã nói cho bốn vị tỷ tỷ về thân phận của cô, nhưng cô vẫn giới thiệu bản thân một lần nữa.

Bốn người nhìn Hiên Viên Tiểu Diệp đánh giá tới lui một hồi.

Cuối cùng, Đồng Dao vẫn là người lên tiếng trước tiên: "Ra là lệnh công chúa của giới kinh doanh, nghe danh đã lâu. Lần đầu gặp mặt, ta là Đồng Dao, quản lý của Linh Linh."

Ba người kia cũng lần lượt giới thiệu.

"Ta là Đồng Vy, quản lý của Noãn Tâm (Tur Đồ Noãn Tâm)."

"Ta là Đồng Yên, quản lý của Hạ Nhĩ (Tur Đồ Hạ Nhĩ)."

"Ta là Đồng Huyền, quản lý của Thanh Nghi (Diệp Thanh Nghi)."

[Chú thích của bản miêu: Ba cô em họ của chị main nhà ta là Tur Đồ Noãn Tâm, Tur Đồ Hạ Nhĩ và Diệp Thanh Nghi đều là diễn viên, người mẫu trong giới showbiz. Thế là chị main liền lôi mấy chị họ Đồng đây đi làm quản lý kiêm vệ sĩ cho người ta. □□□]

"Nha, các chị đều mang họ Đồng, lại hao hao giống nhau. Hẳn là có họ hàng đi?" Hiên Viên Tiểu Diệp cũng âm thầm quan sát bốn người. Cuối cùng liền rút ra một cái kết luận.

"Bọn họ là chị em gái ruột, cũng chính là bốn nữ sát thủ do nhà Tur Đồ bọn chị mài giũa - Đồng thị tứ sát." Tur Đồ Lăng Tuyết ở một bên tốt bụng giải thích cho cô bé.

"Chị nói sao cơ? Bọn họ chính là Đồng thị tứ sát - kim bài trong giới sát thủ?" Hiên Viên Tiểu Diệp ngạc nhiên kêu lên. Cô đã nghe tiếng Đồng thị tứ sát từ lâu, lại không nghĩ đến, đó là thủ hạ dưới chướng chị Tuyết nha.

Nhưng mà kim bài sát thủ lại bị lôi đi làm quản lý nghệ sĩ thì cũng phí quá rồi.

...

Chỉ sau mấy phút quen nhau, Hiên Viên Tiểu Diệp đã cùng Đồng Vy, Đồng Yên và Đồng Huyền cười nói vui vẻ.

Bốn người đi đằng trước cùng tới phòng Vip đặc biệt, nơi có thể bao quát toàn bộ hội trường.

Theo sau họ là Tur Đồ Lăng Tuyết và Đồng Dao.

"A Dao, dạo gần đây, công việc học hành của A Vỹ ổn cả chứ?" Tur Đồ Lăng Tuyết hỏi Đồng Dao. "A Vỹ" trong miệng của cô chính là em trai của Đồng gia tứ tỷ muội - Đồng Vỹ, năm nay 15 tuổi.

"Cảm ơn Lăng Tuyết điện hạ đã quan tâm, Tiểu Vỹ học hành rất tốt. Cũng nhờ Lăng Tuyết điện hạ mà chị em chúng tôi mới có ngày hôm nay." Đồng Dao vui vẻ đáp lại.

Nghe Đồng Dao nói thế, Tur Đồ Lăng Tuyết liền nhìn chăm chăm cô ấy hồi lâu, cuối cùng mới nói: "Việc cứu người lúc gặp nạn, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngàn đời không đổi. Huống chi, Đồng tiên sinh và Đồng phu nhân từng có ơn với ta. Chuyện ân nghĩa phải trả bằng ân nghĩa. Vậy nên, cứu chị em các người một mạng cũng là việc nên làm. A Vỹ học hành tốt, Đồng gia sẽ có cơ hội phục hưng. Chỉ tiếc rằng, người chết thì không thể nào sống lại được nữa."

Nói tới đây, Tur Đồ Lăng Tuyết chỉ biết lắc đầu thở dài, thảm thán cho một đoạn quá khứ đau thương...

Tại nạn xe cộ hai tuổi năm đó, Tur Đồ Lăng Tuyết và Tur Đồ Dạ Vũ vừa may gặp phải Đồng tiên sinh và Đồng phu nhân vô tình đi ngang qua.

Tuy họ không biết gì về hai đứa bé nhưng lại thấy được gia huy của gia tộc Tur Đồ trên vòng cổ. Vợ chồng nhà họ Đồng đã đưa hai đứa và người tài xế vào bệnh viện, lại tiện thể liên lạc với Tur Đồ Lăng Chí và Diệp Lam.

Lúc đó, Đồng gia phu thê mới biết thân phận của Lăng Tuyết và Dạ Vũ, và đồng ý giữ bí mật về sự tồn tại của hai người mãi mãi.

Sau này, Tur Đồ Lăng Tuyết lớn lên, cũng từng có ý định báo ân với họ. Chỉ là, ân chưa kịp báo thì người đã không còn.

Mười năm sau đó, chỉ trong một đêm ngắn ngủi, không một tiếng động, không một sự tranh chấp hay xung đột, một danh gia vọng tộc như Đồng gia lại lặng lẽ biến mất khỏi giới thượng lưu.

Khi Tur Đồ Lăng Tuyết mang theo Dịch Cáp Tur Đặc và Lý Thần Dương đuổi tới Đồng gia thì trên dưới chỉ còn toàn là mùi máu và ngổn ngang những xác chết. Đồng phu nhân đã tắt thở, Đồng tiên sinh đang trong cơn hấp hối. Trước lúc nhắm mắt xuôi tay, Đồng tiên sinh đã cầu xin Tur Đồ Lăng Tuyết hãy dẫn 5 đứa con của ông đang trốn trong mật thất rồi đi, nuôi nấng chúng và nghĩ cách phục hưng Đồng gia.

Thế là, bốn người con gái của Đồng tiên sinh đã theo chân Tur Đồ Lăng Tuyết học làm sát thủ, báo thù cho cha mẹ. Còn riêng cậu con trai Đồng Vỹ thì được đưa sang Anh du học, để sau này trở về có thể phục hưng gia tộc.

...

Haizzz, Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ biết thở ngán than dài. Đồng thúc thúc a Đồng thúc thúc, con cái của chú đều trưởng thành, thù diệt môn cũng đã báo. Chỉ đáng tiếc, chú lại không thể thấy được.

Đồng Dao ở một bên quan sát vẻ mặt của Tư Đồ Lăng Tuyết, dường như thấu được suy nghĩ của cô liền lên tiếng: "Lăng Tuyết đừng hạ đùng buồn. Có lẽ, ở trên trời cao thấy được con cái trưởng thành, ba ba hẳn là rất vui mừng."

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe Đồng ma ma nói vậy, tâm tình cũng chẳng tốt lên được tí nào: "Vui mừng nỗi gì! Ta đem con cái nhà người ta biến thành sát thủ giết người như ma, sao mà vui được."

Đồng Dao á khẩu.

Cũng may, lúc đó họ đã đến trước cửa phòng VIP, kịp cho Đồng Dao một cơ hội giải vây.

Vừa bước vào phòng, Tư Đồ Lăng Tuyết liền thấy có ba cô gái đã ngồi chờ sẵn ở đó.

Là Tư Đồ Noãn Tâm, Tư Đồ Hạ Nhĩ và Diệp Thanh Nghi.

Nhìn thấy chị họ nhà mình đã đến, cả ba người cùng đứng lên chào hỏi: "Đại tỷ / Biểu tỷ."

"Ừ." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu, coi như chào lại rồi ngồi vào ghế của mình.

Cô giờ tay nhìn đồng hồ.

Chỉ còn một phút nữa là bắt đầu.

"Đồng Dao, Đồng Vy, Đồng Yên, Đồng Huyền, các người ra ngoài rà soát an ninh một lượt xem có gì bất thường hay không!" Tư Đồ Lăng Tuyết hướng Đồng gia tứ tỷ muội hạ lệnh.

Bốn cô gái nhận lệnh, cung kính lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại năm người Tư Đồ Lăng Tuyết, Hiên Viên Tiểu Diệp, Tư Đồ Hạ Nhĩ, Tư Đồ Noãn Tâm và Diệp Thanh Nghi.

Lúc này, Tư Đồ Lăng Tuyết mới nhìn sang thứ mà Tư Đồ Hạ Nhĩ ôm trên tay, cười chế nhạo: "Gấu bông? Nhĩ Nhĩ, tuổi nào rồi mà em còn chơi thứ này?"

"Giờ chứ, chơi gấu bông mà cũng bị cho là trẻ con nữa hả? Đại tỷ, Nhĩ Nhĩ mới chỉ có 15 tuổi thôi mà, đừng si nhục người ta thế chứ. Với lại, con gấu này là của người hâm mộ tặng cho Linh Linh. Em chỉ giữ hộ cậu ấy thôi." Tư Đồ Hạ Nhĩ lên tiếng thanh minh.

Đúng lúc này, tiếng nhạc vang lên.

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

...

Cứ thế, thời gian trôi qua 2 tiếng đồng hồ. Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ. Cho đến khi...

"Đại tỷ, hình như con gấu bông này không được ổn lắm." Tư Đồ Hạ Nhĩ đột nhiên lên tiếng.

"Hửm? Sao vậy?" Tư Đồ Lăng Tuyết nghi hoặc mà hỏi.

"Con gấu bông, em không hiểu sao nó cứ phát ra tiếng 'tít tít' hoài, càng lúc càng to hơn." Tư Đồ Hạ Nhĩ thành thật trả lời.

Nghe thế, Tư Đồ Lăng Tuyết khẽ chau mày.

Con gấu bông?

Kêu "tít tít"?

Càng lúc càng to?

Không lẽ...

Tư Đồ Lăng Tuyết bật dậy khỏi ghế y như cái lò xo. Cô giật lấy con búp bê từ tay Tư Đồ Hạ Nhĩ, kéo chiếc khoá ở sau lưng nó ra.

Bên trong có một quả bom. Một quả bom sẽ phát nổ trong vòng 15 phút nữa.

"Cái gì thế này?" Hiên Viên Tiểu Diệp hét lên.

"Sao lại có bom ở đây? Không lẽ có người muốn giết chúng ta?" Diệp Thanh Nghi kinh hô che miệng.

"Không phải chúng ta, chỉ có một mình chị mà thôi." Tư Đồ Lăng Tuyết lên tiếng. Sắc mặt cô lúc này đáng sợ y như quỷ Satan.

Đám người nhà Andre đó cũng đủ giỏi. Biệt tằm nửa tháng, bây giờ lại định dùng bom giết cô. Không biết là cô có nên cảm thấy vinh hạnh vì được chúng đề cao không nhỉ? Quả bom này đủ sức oanh tạc cả hội trường ấy chứ!

"Tâm Tâm, Nhĩ Nhĩ, đi tìm và gọi A Dao đến đây mau lên." Tư Đồ Lăng Tuyết cuồng nộ hét lên.

Quả bom này được ghép từ các linh kiện của nhiều loại bom khác nhau. Hi vọng là một chuyên gia về phá bom như Đồng Dao có thể xử lý được nó.

...

Mà lúc này, ở trong văn phòng tổng giám đốc của Hiên Viên tập đoàn, Hiên Viên Liệt đang ngồi phê duyệt văn kiện.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn đổ chuông. Là chuông báo tin nhắn.

Khi Hiên Viên Liệt nhìn vào nội dung tin nhắn liền bị dọa mất vía: Mau đến ngay hội trường lớn - nơi diễn ra buổi biểu diễn của Jessica. Ở đó đang có một quả bom chỉ chờ phát nổ trong vòng 15 phút nữa, cũng là lúc buổi biểu diễn kết thúc. Nhanh lên, Tư Đồ Lăng Tuyết đang gặp nguy hiểm.

Hiên Viên Liệt không kịp trả lời tin nhắn, trực tiếp lao ra ngoài.

...

Khi Hiên Viên Liệt bước vào phòng cũng là lúc tiếng hát của Tô Linh Linh vừa dứt.

Trong phòng lúc này phải đến 8 - 9 người.

Hiên Viên Liệt tìm kiếm thân ảnh của Tư Đồ Lăng Tuyết. Chỉ thấy cô đứng im không phản ứng, trên tay là một quả bom. Khuôn mặt đã lạnh đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cảm ơn em vì đã xuất hiện trên thế gian này

Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe của Hiên Viên Liệt, tâm trạng của Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn chẳng tốt lên tí nào. Biểu cảm trên gương mặt của cô cũng khiến Hiên Viên Liệt lo lắng theo. Hắn quan tâm mà hỏi: "Tuyết, em thật sự không sao chứ?"

"Em không sao." Tư Đồ Lăng Tuyết thờ dãi lắc đầu: "Chỉ là em nghĩ, thật không ngờ đám người đó vì muốn giết em mà sẵn sàng dùng một quả bom có thể hại chết đến hơn một nghìn mạng người vô tội. Dù em tàn nhẫn độc ác, cũng không mất nhân tính đến như vậy."

"Những kẻ vì đạt được mục đích của mình mà không từ thủ đoạn, thế giới này có rất nhiều. Em là hắc đạo đế vương, loại chuyện này cần phải quen dần đi." Hiên Viên Liệt cài dây an toàn, bắt đầu chạy xe.

"Em hiểu." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Rồi, như nhớ ra điều gì, cô quay sang hỏi Hiên Viên Liệt: "Làm sao mà anh lại chạy đến đây?"

"Có người báo cho anh là ở đây cài bom." Hiên Viên Liệt trả lời.

"Là ai? Tiểu Diệp sao?" Tư Đồ Lăng Tuyết tiếp tục truy vấn.

"Không phải Tiểu Diệp. Là một tin nhắn nặc danh." Hiên Viên Liệt tiếp tục trả lời.

"Tin nhắn nặc danh?" Tư Đồ Lăng Tuyết nhận được một câu trả lời ngoài ý muốn.

"Đúng vậy. Đây này." Hiên Viên Liệt đưa điện thoại cho Tư Đồ Lăng Tuyết.

Cô đem tin nhắn xem đi xem lại một lượt. Xong xuôi lại đem điện thoại bỏ vào túi xách của mình.

Tư Đồ Lăng Tuyết nói với Hiên Viên Liệt: "Em sẽ nhờ Thiên Túng tìm ra người gửi tin nhắn này. Nếu như Dạ Ảnh của anh mà lần ra dấu vết của hắn trước thì cũng đừng làm gì hắn cả. Bởi vì, khả năng cao hắn cũng là kẻ địch của đám người kia. Mà, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu."

...

Bởi vì lần ám sát này còn "rõ ràng" hơn hai lần trước, cho nên, sau khi nhận được tin tức do thủ hạ báo lại, tứ đại gia chủ đã mang theo phu nhân của mình một đường thẳng đến Trung Quốc.

Hai giờ sau đó, Tư Đồ Lăng Chí cùng Diệp Lam, Cửu Lam Nhiễm cùng Hoa Vân, Nam Cung Thiên Minh cùng Phương Ngân, Âu Dương Minh Triết cùng Giản Huyền đã có mặt ở lầu đài Hiên Viên.

Lúc này, trong phòng khách, năm vị gia chủ, bốn vị phu nhân và một cặp chưa thành đôi là Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết đều nhìn chăm chăm vào Phương Ngân đang hí hoáy tháo gỡ từng linh kiện trên quả bom mà hắc đạo đế vương nhà ta đem về. Còn năm người Hiên Viên Tiểu Diệp, Tô Linh Linh, Tư Đồ Noãn Tâm, Tư Đồ Hạ Nhĩ và Diệp Thanh Nghi thì đã bị tổng cô về phòng với lý do: Đây không phải chỗ cho trẻ con chơi.

Một hồi loay hoay trôi qua, Phương Ngân buông dụng cụ trong tay ra, thở dài kết luận: "Quả bom này được lắp ghép từ nhiều linh kiện của các loại bom khác nhau, tạo thành một thứ độc nhất vô nhị. Về cơ bản, muốn truy ra nơi sản xuất sẽ vạn phần khó khăn."

Tất cả mọi người trong phòng đều chỉ lẳng lặng nhìn nhau, tuyệt nhiên không nói câu nào. Kết quả này, họ đã sớm đoán ra được rồi.

...

Màn đêm buông xuống.

Tư Đồ Lăng Tuyết rón rén mở cửa phòng, chui ra ngoài.

Bởi vì ba ba và các vị thúc thúc bàn bạc về chuyện của cô tới tận tối mịt nên hôm nay mọi người quyết định ở lại đây nghỉ ngơi một đêm.

Cũng vì thế mà Hiên Viên Liệt mới không dám chạy sang phòng cô ôm ôm ấp ấp. Coi như là thoát được một kiếp.

Thế nhưng, ông trời cũng chẳng cho cô được dễ chịu tí nào.

Bởi vì mượn điện thoại của hấn để gửi cái IP của tin nhắn nặc danh kia cho Lâm Thiên Túng mà bây giờ Tư Đồ Lăng Tuyết phải đem vật hoàn cổ chủ.

Và vấn đề chính là... ba mẹ cô đang ở đây, nếu như thấy cô đi vào phòng ngủ của Hiên Viên Liệt trong lúc này, với trí tưởng tượng phong phú của họ thì lại nghĩ cô thế này thế kia. Đến lúc đó, cho dù cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được oan khuất.

Rón rén đi đến phòng của hấn, Tư Đồ Lăng Tuyết đưa tay gõ cửa.

"Cốc! Cốc!"

Thế nhưng, chờ mãi vẫn không thấy ai ra mở cửa.

Kỳ quái, hấn không có ở trong phòng hay sao? Nhưng vừa nãy, cô thấy hấn đã về phòng rồi mà.

Nghĩ thế, đại tỷ nhà ta liền lẳng lặng mở cửa đi vào.

Bên trong phòng quả thực không có ai. Phòng tắm lại truyền ra tiếng nước chảy.

Ra là hấn đang tắm

Tư Đồ Lăng Tuyết nhân cơ hội này mà nhanh chóng đem điện thoại trả lại. Nếu tí nữa chạm mặt hấn thì phiền phức lắm!

Thế là Tư Đồ Lăng Tuyết đem điện thoại để ở chiếc tủ đầu giường. Nhưng khi cô định quay đi thì lại bị một bức ảnh đặt cạnh đó thu hút.

Tư Đồ Lăng Tuyết tò mò cầm khung ảnh lên xem.

Trong hình là một bé gái tầm bốn tuổi ngồi giữa vườn hoa Lyly đỏ rực.

Tư Đồ Lăng Tuyết có thể nhận ra cô bé này. Đó là cô năm bốn tuổi ở bữa tiệc của Cửu Lam gia tộc.

Hiên Viên Liệt, hấn thế nhưng lại luôn giữ cái ảnh này của cô suốt mười hai năm.

Và khi mà Tư Đồ Lăng Tuyết nhìn thấy dòng chữ trong khung hình, bàn tay cầm khung hình lại run rẩy không ngừng.

Trong một góc của bức ảnh chính là dòng chữ rỗng bay phượng múa của Hiên Viên Liệt: "Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã biết, em chính là người con gái duy nhất mà tôi yêu suốt cuộc đời này."

Tim, không tự chủ mà đập loạn lên.

Hấn yêu cô nhiều đến thế ư?

Tư Đồ Lăng Tuyết cứ đứng ngay góc như vậy mãi. Cho đến khi, sau lưng cô đột nhiên vang lên một giọng nói trầm trầm nam tính: "Tuyết, em đang làm gì ở đây?"

Nghe tiếng của Hiên Viên Liệt, Tư Đồ Lăng Tuyết vội vã đem khung hình đặt lại chỗ cũ, rồi quay lại cười tươi với hắn: "Em đem điện thoại trả lại cho anh thôi."

"À." Hiên Viên Liệt gật đầu, lại tiếp tục lấy khăn lau mái tóc bị ướt.

Căn phòng rơi vào im lặng.

Và cứ như thế mãi, cho đến khi Tư Đồ Lăng Tuyết đột nhiên lên tiếng: "Này, Hiên Viên Liệt..."

Hiên Viên Liệt quay đầu lại hỏi: "Sao cơ?"

"À, thực ra cũng không có gì. Em chỉ muốn hỏi anh: Rốt cục, lần đầu anh gặp em là khi nào?" Tư Đồ Lăng Tuyết nói khẽ.

Nghe thế, Hiên Viên Liệt không trả lời luôn mà lại nhìn cô chăm chăm. Rất lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Lần đầu anh gặp em... chính là khi em tròn một tháng tuổi. Khi đó, anh theo ba mẹ đến dự tiệc đầy tháng của em. Trong lúc mọi người tranh giành nhau bế Tư Đồ Dạ Vũ thì em lại ngoan ngoãn nằm trong nôi như một con mèo nhỏ. Lúc ấy, chỉ có mình anh chơi cùng em. Em luôn nhìn anh cười rồi tươi cười. Và anh phát hiện ra, anh rất thích nụ cười của em và cũng thích em luôn rồi."

Sau khi trả lời cô, hắn liền hỏi: "Mà em hỏi anh chuyện này có việc gì không?"

Tư Đồ Lăng Tuyết vội vàng xoay mặt đi. Cô không muốn cho hắn thấy mặt mình đã đỏ như cà chua chín mất.

"Em, em chỉ hỏi chơi thôi. Không có gì đâu." Tư Đồ Lăng Tuyết lấp bắp trả lời: "Thôi, em về phòng đây."

Nói rồi, cô xoay người rời đi.

Thế nhưng, khi tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa liền bị người phía sau ôm chặt lấy.

Hiên Viên Liệt vui đầu vào tóc cô, thì thầm nói: "Tuyết, cảm ơn em. Cảm ơn em vì đã xuất hiện trên thế gian này, để cho anh được cảm nhận thứ gọi là tình yêu."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Người con gái bí ẩn

"Cảm ơn em vì đã xuất hiện trên thế gian này, để cho anh được cảm nhận thứ gọi là tình yêu." Hiên Viên Liệt thì thầm bên tai cô.

Nghe hắn nói, trái tim của Tư Đồ Lăng Tuyết lại một lần nữa lạc nhịp.

Cô đặt hai tay lên vị trí ngực trái như muốn ổn định nhịp đập.

Thực ra, Tư Đồ Lăng Tuyết biết Hiên Viên Liệt yêu cô rất nhiều. Thế nhưng, khi cô chưa xác định được tình cảm của mình thì cô không dám chấp nhận hắn. Bởi vì, nếu như sau này phát hiện ra, tình cảm bấy lâu nay dành cho hắn không phải là tình yêu thì cô sẽ làm khổ cả một đời của hắn.

Tư Đồ Lăng Tuyết không nói gì. Cô chỉ lẳng lặng gỡ tay hắn ra.

Mà Hiên Viên Liệt cũng đoán được cô sẽ làm vậy. Ngược lại, hắn càng siết chặt tay hơn.

"Bỏ em ra nào." Tư Đồ Lăng Tuyết vỗ nhẹ lên tay hắn, nhỏ giọng.

"Ngày mai, anh sẽ đi Pháp." Hiên Viên Liệt trực tiếp ngó lơ ý kiến của cô. Hắn nói: "Tập đoàn Hiên Viên bên đó có một số việc phải giải quyết. Ngoài ra, còn có một vụ làm ăn cần đích thân anh xem thử. Chắc phải đi mất mười ngày."

"Ừ." Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ "ừ" một tiếng. Chuyện này chẳng liên quan gì đến cô cả.

"Em... có muốn đi cùng anh không?" Hiên Viên Liệt ngập ngừng hỏi.

Câu hỏi của hắn làm Tư Đồ Lăng Tuyết hơi bất ngờ. Cô vốn tưởng rằng, hắn chỉ muốn thông báo là phải đi Pháp công tác mười ngày thôi chứ.

"Vì sao anh lại muốn em đi cùng?" Tư Đồ Lăng Tuyết chưa vội trả lời hắn mà hỏi ngược lại.

Trên đầu vang lên tiếng cười trầm thấp.

Hiên Viên Liệt ôm Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi xuống ghế sofa, sủng nịch mà nói với cô: "Địa điểm công tác là Provence. Đối tượng hợp tác là một trang trại rượu nho, tuy không có tiếng nhưng lại có rượu rất ngon. Vừa vặn, loại rượu này đã lọt vào mắt xanh của một vị cố đồng tập đoàn Hiên Viên. Ông ấy đề xuất với anh về việc hợp tác với rượu trang, đưa loại rượu này vào Trung Quốc tiêu thụ."

Nói đến đây, Hiên Viên Liệt lại yêu thương xoa đầu cô: "Bảo bối, dẫn em đi là vì có hai lí do. Thứ nhất, là muốn nhờ chuyên gia em đây thẩm định loại rượu đó, rồi chúng ta mới tính đến chuyện hợp tác về lâu về dài. Và lí do thứ hai, cũng là lí do chính. Anh muốn dẫn em đi xả stress. Đạo này, em vì việc của sát thủ mà bị stress nặng rồi đấy!"

Nghe thế, Tư Đồ Lăng Tuyết liền trầm ngâm. Quả thực, Hiên Viên Liệt nói không sai. Đạo gần đây, đúng là cô bị stress. Là bởi vì việc cho đến bây giờ vẫn chưa có một chút xú tin tức nào về Lạc Văn và Andre gia tộc làm cho stress tích tụ, lại không có cách nào giải tỏa.

Dù sao thì Provence cũng có khí hậu rất tốt. Nghỉ ngơi ở đó... là một ý kiến không tồi.

Thế nhưng, mặc dù đã có quyết định của mình, Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn hỏi lại một lần nữa: "Thực sự không cản trở đến công việc của anh sao?"

"Không." Hiên Viên Liệt lắc đầu: "Một chút cũng không."

"Được. Vậy em đi."

Không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được, sau khi nghe câu này của cô, Hiên Viên Liệt đã vui đến mức nào. Hắn ôm cô đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống: "Đêm nay ngủ ở đây đi."

Câu nói của hắn làm cho Tư Đồ Lăng Tuyết hốt hoảng. Hắn điên rồi sao. Ba mẹ cô cùng các thúc thúc, a di vẫn còn ở nơi này. Vậy mà hắn...

"Liệt, đừng nháo. Ba mẹ em còn đang ở đây."

"Không sao." Hiên Viên Liệt nằm xuống bên cạnh Tư Đồ Lăng Tuyết, yêu thương mà ôm cô vào lòng: "Bọn họ ngủ rồi, sẽ không biết được. Em cũng nên ngủ thôi. Ngày mai, chúng ta sẽ rời khỏi lâu đài Hiên Viên thật sớm đấy."

...

Trong khi đôi trẻ nhà chúng ta đang ân ái ái ái, thì ở một nơi gần đó lại là một viễn cảnh khác.

Trong một nghĩa trang lạnh lẽo vắng vẻ, trước một ngôi mộ cỏ mọc xanh um là một cô gái trẻ. Sau lưng cô là một người đàn ông tầm tuổi trung niên.

Cô gái không hề sợ cảnh đêm tối nơi mộ địa hoang vu. Cô đưa tay, phui đi lớp bụi đã bám đầy trên bia mộ, để lộ ra di ảnh của một người phụ nữ rất đẹp.

"Mẹ." Cô gái khẽ gọi: "Con gái bất hiếu. Bây giờ mới có thể đến thăm mẹ."

Nói tới đây, hốc mắt cô gái liền đỏ lên.

"Mẹ, mẹ hy sinh tất cả chỉ để vì một người đàn ông, để rồi đổi lại, ông ta cho mẹ được cái gì? Ông ta đã gián tiếp giết mẹ, thấu tóm ngoại tộc của chúng ta. Đến khi mẹ chết cũng không được chôn cất tử tế, mà ông ta, cũng chưa từng đến thăm mẹ một lần. Mẹ, vì một người đàn ông như thế mà chẳng màng đến sự sống, có đáng hay không? Vì cái gì, mẹ biết rõ là ông ta muốn giết mẹ, mẹ cũng chưa từng vạch trần tội ác của ông ta mà chỉ âm thầm chờ chết. Mẹ vì tình yêu mù quáng mà điên mất rồi." Cô gái gần như hét lên với ngôi mộ. Bao nhiêu uất ức đè nén bấy lâu lại như nước lũ mà tuôn ra.

Mẹ cô chết đi, bỏ lại cô một mình. Hằng ngày, đều phải chứng kiến cái viễn cảnh người cô gọi bằng "ba" đưa phụ nữ về nhà. Hằng đêm, đều phải làm bạn với cô đơn, thống khổ, đau đớn và những cơn ác mộng.

Mẹ cô lúc chết cũng chỉ nghĩ đến người đàn ông đó, lại chưa từng nghĩ đến cô con gái bé bỏng của nàng vẫn còn tồn tại trên nhân thế sẽ phải chịu những đau đớn khủng khiếp như thế nào.

Nghĩ tới đây, nước mắt lại không nhịn được mà chảy ra.

Người đàn ông trung niên ở phía sau nhìn một màn này cũng chỉ biết thờ dài. Ông cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người cô gái, vỗ vai cô an ủi: "Thiếu chủ, chủ nhân đã đi xa rồi. Người ở đây là hết cũng chẳng thể khiến chủ nhân sống lại. Việc cần làm bây giờ là phải báo thù cho chủ nhân."

Một câu nói này của người đàn ông đã giúp cô gái kìm nén cơn xúc động. Cô lấy khăn tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt. Sau khi đã ổn định lại cảm xúc, cô nói: "Chú John, chú nói không sai. Mẹ đã chết rồi, không thể sống lại được nữa. Việc cháu phải làm bây giờ không phải là khóc lóc mà là, vì mẹ báo thù, vì ngoại tộc phục hưng."

Cô gái lại nhìn di ảnh, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia đã không còn sự dịu dàng như vừa nãy, mà chỉ toàn là sự thù hận sâu cay: "Mẹ, con sẽ không

giống như mẹ, làm một quân cờ vô tri để ông ta bài bố. Con sẽ làm cho ông ta phải trả giá mãi mãi vì những gì đã gây ra với con và những người con yêu quý."

"Mẹ, mẹ đừng trách con gái bất hiếu. Có trách thì hãy trách ông ta chưa từng coi con là con gái, trách ông ta chính là thủ phạm đã giết chết mẹ, dùng thể lực của ngoại tộc vào việc tư lợi cá nhân, trách ông ta muốn hại người mà con yêu quý. Tội ác của ông ta, cho dù xuống 18 tầng địa ngục cũng không trả hết."

Nói dứt câu, cô gái lại quay ra hỏi người đàn ông phía sau: "Chú John, dạo gần đây, chú đã lấy được sự tin tưởng của ông ta rồi đúng không?"

"Vâng, thưa thiếu chủ." Người đàn ông tên John gật đầu.

"Tốt lắm! Chú hãy cố gắng tỏ ra trung thành với ông ta. Sau đó, nếu phát hiện ra điều gì, chú hãy báo lại cho tôi. Về chuyện của hắc đạo đế vương ngày hôm nay, tôi rất cảm ơn chú." Cô gái dặn dò người đàn ông.

"Không có gì, thưa thiếu chủ. Giúp đỡ cô chính là bổn phận của tôi." John cung kính đáp. Sau đó, ông ta ngáp ngừng như muốn nói điều gì.

"Chú có gì muốn nói liền cứ nói ra."

"Thiếu chủ, cô thực sự cảm thấy, việc hợp tác với hắc đạo đế vương là chuyện đúng đắn?" John không dè dặt mà nói ra suy nghĩ của mình.

"Đó là chuyện đúng đắn nhất mà ta có thể làm được. Chú John, chú cứ yên tâm. Hợp tác với hắc đạo đế vương, sẽ không khiến chú thiệt thòi đâu." Cô gái bước qua John, rời khỏi nghĩa địa.

Bóng dáng cô khuất dần sau màn đêm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cô gái giữa biển hoa Lavender

Sáng hôm sau, khi Tư Đồ Lăng Tuyết mở mắt ra, cô đã ở trên máy bay tư nhân của Hiên Viên Liệt.

Đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, cô thấy Hiên Viên Liệt đang ngồi ăn sáng ngon lành ở một chiếc bàn gần đó.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi dậy, đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối. Trên người cô vẫn là bộ đồ ngủ mặc từ tối qua. Tuy nhiên, vì trong khoang máy bay cũng chỉ có mình hai người nên cô có thể tự do đi lại mà không cần kiêng dè điều gì.

Ngồi xuống trước mặt Hiên Viên Liệt, Tư Đồ Lăng Tuyết vớ luôn chiếc bánh mì phết mứt dâu trên đĩa của hần mà cho vào miệng.

"Em còn chưa đánh răng đâu." Hiên Viên Liệt nhắc nhở cô.

"Em biết. Nhưng mà em đói bụng. Cũng tại hôm qua ăn ít quá mà." Tư Đồ Lăng Tuyết lại cầm ly nước cam trên bàn, ngửa cổ, uống một hơi hết sạch.

Đặt chiếc cốc xuống bàn, cô hỏi hần: "Chúng ta xuất phát khi nào?"

"Cách đây một tiếng. Lúc sáu giờ sáng." Hần đáp.

"Vì sao anh không gọi em dậy?" Cô lại hỏi.

"Chẳng mấy khi em được ngủ ngon, anh không nỡ đánh thức." Hần lại đáp.

"Chúng ta sẽ đến Provence sau bao lâu nữa?" Cô lại hỏi.

"Khoảng mười một tiếng nữa thì máy bay sẽ hạ cánh." Hần lại đáp.

"Như vậy hình như có chút muộn?" Cô tiếp tục hỏi.

"Sẽ không. Lúc chúng ta đến nơi là mười hai giờ trưa, theo giờ Pháp." Hần tiếp tục đáp.

"Em biết rồi." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu.

...

Cổng ra sân bay mở ra. Tur Đồ Lăng Tuyết và Hiền Viên Liệt cùng nhau xuất hiện giữa hai hàng vệ sĩ của tổ chức Dạ Ảnh. Cả hai đều mặc vest đen và đeo kính râm, cộng thêm khí chất cao ngạo, lạnh lùng giống y hệt nhau khiến cho mọi người xung quanh đều cảm thấy bọn họ thật xứng đôi vừa lứa.

Mặc kệ những ánh mắt tò mò đang nhìn chằm chằm vào mình, Tur Đồ Lăng Tuyết khoác tay Hiền Viên Liệt, đi thẳng một mạch về phía chiếc xe thương vụ đang đợi họ ngay sau hai hàng vệ sĩ.

Đón hai người trong xe là một người đàn ông trẻ. Anh ta là giám đốc của Hiền Viên tập đoàn ở chi nhánh Pháp - Edward.

Vừa ngồi xuống ghế, Hiền Viên Liệt đã giơ một tay ra trước mặt anh ta, lên tiếng chào hỏi: "Hello, Edward."

"Hi, Kelvin. Long time no see." Edward cũng đưa tay nắm lấy tay Hiền Viên Liệt, lắc nhẹ, nói với hắn bằng tiếng Anh.

Nói xong, hai người cùng nâng cốc, uống cạn hai ly rượu mà Edward đã rót sẵn, đặt ở trên bàn.

Mà Tur Đồ Lăng Tuyết ngồi ở một bên thì lại âm thầm cẩn thận đánh giá Edward.

Edward có thể cảm nhận được, có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm anh ta. Bởi, uy áp của ánh mắt đó rất mạnh, cũng rất... lạnh.

Khi Edward nhìn sang cô gái ở bên cạnh Hiền Viên Liệt thì mới phát hiện, vẫn còn người thứ ba ở trên xe.

"Kelvin, who is this girl?" Anh ta ngạc nhiên hỏi Hiền Viên Liệt. Mặc dù làm việc cho Hiền Viên Liệt đã lâu nhưng Edward chưa từng thấy hắn dẫn theo cô gái nào cả. Mà theo như anh ta biết, đây không phải là em gái của hắn.

Hiền Viên Liệt nhìn theo hướng mắt của Edward, liếc nhìn Tur Đồ Lăng Tuyết. Rồi, hắn vươn tay, mạnh mẽ kéo cô vào lòng: "This is Tuyet, and also my girlfriend."

Edward nghe xong liền gật đầu, ra là bạn gái của Hiền Viên Liệt, tên này cuối cùng cũng bị mỹ nhân làm cho xuân tâm động. Anh ta cười tươi, giơ tay ra trước mặt Tur Đồ Lăng Tuyết, niềm nở chào hỏi: "Nice to meet you, Tuyet. I'm Edward."

Tur Đồ Lăng Tuyết tỏ ra khá lạnh nhạt. Đối với cái bắt tay của anh ta, cô không thèm để tâm. Đối với lời nói của anh ta, cô chỉ "niệm vàng lời ngọc" mà ban phát cho một câu: "Nice to meet you too, Edward."

Và thái độ dửng dưng không quan tâm của cô đã ít nhiều khiến Edward phải gượng gạo. Cuối cùng, Hiền Viên Liệt lại là người phải giải vây: "Sorry! She doesn't like strangers touching her."

Edward gật đầu, tỏ vẻ "không sao, tôi hiểu mà."

Nhưng mà ngẫm đi ngẫm lại, Edward cũng không thể không thừa nhận, cô gái trước mặt tuy lạnh lùng nhưng lại có vẻ đẹp y như thiên thần.

Lại nhìn sang Hiền Viên Liệt, Edward cảm thấy, băng sơn tổng tài này cũng thật quá yêu nghiệt, làm điên đảo không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Hai người này đều có dung mạo bất phàm, sau này, con trai của họ chắc chắn sẽ anh tuấn, tiêu soái, con gái thì dễ thương tựa như búp bê barbie vậy.

...

Sau khi vào trong phòng tổng thống ở khách sạn trực thuộc tập đoàn Hiền Viên. Tur Đồ Lăng Tuyết liền véo vào cánh tay của Hiền Viên Liệt một cái thật đau, khiến cho hắn nghiêng răng nghiêng lợi, kêu la oai oái.

"Tuyết, em bị làm sao vậy? Muốn mưu sát chồng à?" Hiền Viên Liệt nhăn nhó xoa xoa cánh tay.

"Em không phải là vợ anh, cũng không phải là bạn gái anh." Tur Đồ Lăng Tuyết không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái, chỉ chăm chú xếp quần áo từ trong vali vào tủ.

Hiền Viên Liệt nghe cô nói mà hơi ngây ra. Bạn gái? Chẳng lẽ, lúc hắn nói cô là bạn gái hắn liền khiến cô không vui sao?

Nghĩ đến đây, Hiền Viên Liệt chỉ biết buồn cười mà lắc đầu. Cô nhóc này, dễ giận như vậy.

Hắn bước đến sau lưng Tur Đồ Lăng Tuyết, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thủ thỉ: "Được rồi, đừng giận nữa. Mau thay quần áo đi. Anh sẽ cho em xem một món quà mà anh đã cất công chuẩn bị từ nhiều năm nay, đảm bảo em sẽ rất thích."

...

Một giờ đồng hồ sau đó, Tur Đồ Lăng Tuyết và Hiền Viên Liệt đến Laberon, một vùng thuộc Provence.

Vừa bước xuống xe, Tur Đồ Lăng Tuyết đã ngửi thấy một mùi hương ngào ngạt khắp trời, từng đợt từng đợt phiêu tán khiến người ta say mê.

Sau trưa, ánh nắng càng rực rỡ hơn. Dưới ánh mặt trời, biển hoa oải hương màu tím mở ra một chân trời vô tận. Nơi nơi đều là sắc tím thuần túy, đưa theo hương thơm ngọt ngào, lãng mạn trong gió. Đắm mình trong biển hoa, không ai là không yêu cái hương vị nồng say này.

Tư Đồ Lăng Tuyết kinh ngạc nhìn cả một vùng sắc tím trước mặt, rồi lại quay ra nhìn Hiên Viên Liệt với vẻ khó hiểu.

Hiên Viên Liệt chỉ cười không nói, tiến lên ôm cô từ phía sau, thì thầm vào tai cô mà hỏi: "Có thích món quà này hay không?"

"Cái này... là món quà anh tặng cho em?" Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn chưa hết kinh ngạc, hỏi lại.

"Đúng thế." Hiên Viên Liệt khẽ gật đầu.

"Cả cánh đồng hoa lavender này là của anh?" Tư Đồ Lăng Tuyết tiếp tục hỏi.

"Trước kia là của anh. Bây giờ là của em." Hiên Viên Liệt yêu chiều hôn lên tóc cô.

"Anh trông cánh đồng hoa này từ bao giờ?" Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn truy vấn.

"Thực ra anh vốn không thích hoa. Sáu tuổi năm đó, thấy em ngồi một mình trong vườn hoa của Cửu Lam gia tộc, cộng với việc Diệp Lam a di nói em rất yêu hoa, anh nghĩ: "Sao mình không thử trồng một cánh đồng hoa tặng em nhỉ? Một mình em tự do tự tại giữa biển hoa rộng lớn, chắc chắn em sẽ rất thích.". Tuy nhiên, đó mới chỉ là ý tưởng của anh, chưa có ý định thực hiện. Rồi, một lần anh đi qua Provence, nhìn thấy lavender, anh liền quyết định trồng một cánh đồng hoa oải hương tặng em."

Càng nghe hần nói, Tư Đồ Lăng Tuyết càng kinh ngạc, cũng càng xúc động không thôi.

Hần thế nhưng lại trông cả một biển hoa lavender tặng cô?

Hiên Viên Liệt nhìn thấy biểu cảm của cô, lại buông cô ra và nói: "Từ bây giờ tới lúc ăn tối vẫn còn rất nhiều thời gian. Cứ thoải mái chơi đi."

Tư Đồ Lăng Tuyết vui vẻ gật đầu. Cô bước vào giữa biển hoa màu tím xinh đẹp. Trông cô lúc này không hề có vẻ gì là một hắc đạo đế vương lạnh lùng tàn nhẫn. Ngược lại, cô thật giống một thiếu nữ hồn nhiên bị cuốn hút bởi cảnh đẹp trước mắt.

Hiên Viên Liệt tựa người vào một cái cây gần đó, say mê mà ngắm cô

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống bóng dáng cô, ngả lên khóm hoa. Trong làn gió nhẹ, mái tóc dài của cô xỏa bung, mỗi lần tóc bay đều như vương hương hoa ngọt ngào. Thân mình quyến rũ dưới ánh nắng càng trở nên xinh đẹp, mỹ miều, lại có vẻ đáng yêu, ngọt ngào của một cô gái bước ra từ thế giới cổ tích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ghen

Sau khi từ cánh đồng hoa Lavender trở về, Hiên Viên Liệt muốn cùng Tư Đồ Lăng Tuyết tham gia một buổi tiệc.

Lúc này, Hiên Viên Liệt đang ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm.

Cửa phòng tắm bật mở. Tư Đồ Lăng Tuyết từ bên trong bước ra. Cô mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ làm từ tơ tằm được dệt bằng tay, cổ áo phía trước khá rộng, làn váy đồ tươi dài tới mắt cá chân, nhưng nếu nhìn kỹ từ đầu đến cuối chiếc váy này thì sẽ thấy kiểu dáng của nó thật đơn giản, không có thêu thùa rực rỡ cũng không có hoa hoét màu mè, chỉ là một chiếc váy màu đỏ đơn giản, được cắt may rất vừa người.

Đương nhiên là chiếc váy dạ hội này không có tay, thậm chí còn hoàn toàn không có lưng áo, nửa thân trên chỉ trông chờ vào một sợi dây lớn quấn quanh và buộc chặt sau cổ.

Khuôn mặt cô không trang điểm, ngược lại, càng làm nổi bật nét đẹp trời sinh. Mái tóc dài, xoắn như tảo biển chỉ được vắn nhẹ bằng một sợi dây san hô xanh.

Vẻ đẹp thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng kết hợp với nét thanh thuần trên khuôn mặt thiếu nữ của Tư Đồ Lăng Tuyết khiến Hiên Viên Liệt hít thở không thông.

Cô như vậy... làm cho hần chỉ muốn đè cô xuống rồi hung hăng ăn sạch không còn một mẩu xương.

Nhưng mà bây giờ chưa phải lúc. Theo quan niệm của các cụ nhà ta, muốn thưởng thức một báu vật trời ban thì nhất định phải chọn một ngày nào đó thiên thời, địa lợi, nhân hoà, ngũ hành (kim, mộc, thủy, hỏa, thổ) bất tương khắc. Cho dù là tháng tốt nhưng ngày không lành thì cũng không thể được.

Vậy nên... dục hóa... vẫn là phải nhịn xuống.

Nghĩ thế, Hiền Viên Liệt liền đứng dậy, tiến về phía Tư Đồ Lăng Tuyết. Hắn đưa tay ôm lấy eo cô, yêu thương mà hỏi: "Đã xong rồi sao?"

"Ừm." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu.

"Vậy thì đi thôi."

...

"Sinh nhật con gái của Chu lão đại bang Chu Diệp?" Tư Đồ Lăng Tuyết có chút ngạc nhiên.

Vị Chu lão đại này thì cô biết. Đó là một lão đại đức cao trọng vọng trong giới hắc đạo. Năm xưa, Tư Đồ gia tộc đại biến. Đám con riêng cùng người thừa kế của gia tộc tranh giành quyền lực. Các lão đại, bang chủ trong hắc đạo toàn là một đám xu nịnh, gió chiều nào theo chiều ấy. Dẫu chỉ có, Chu lão đại của bang Chu Diệp, Long gia của Long xã cùng trên dưới mười vị lão đại khác là luôn một mực chung thành cùng ba cô - Tư Đồ Lăng Chí.

Hai năm trước, Tư Đồ Lăng Tuyết huyết tẩy gia tộc, chính họ đã mở đường cho cô. Một năm rưỡi trước, Tư Đồ Lăng Tuyết thanh trừng hắc đạo, họ là những người tiên phong giúp cô xử lý mọi chuyện.

Sau này, khi mọi chuyện đã êm xuôi, họ đã được cô trọng dụng.

Nhưng điều khiến Tư Đồ Lăng Tuyết ngạc nhiên ở đây chính là, nếu là dự tiệc hợp tác thì Hiền Viên Liệt còn đi, chứ nếu là tiệc sinh nhật thì hẳn tuyết đối sẽ không hứng thú, cho dù người mời có địa vị lớn như thế nào đi chăng nữa.

Dường như hiểu được suy nghĩ của cô, Hiền Viên Liệt ngược lại chỉ cười không nói.

Thực ra, nếu như không phải có người nhất quyết đòi gặp cô thì hẳn cũng chẳng thêm tham gia buổi tiệc này đâu.

...

Xe chạy khoảng nửa giờ đồng hồ sau đó thì dừng lại trước tư dinh của Chu lão đại.

Hiền Viên Liệt xuống xe rồi cẩn thận đỡ Tư Đồ Lăng Tuyết vào trong.

Ngay trước cửa tư dinh, họ gặp Chu lão đại đang đón khách.

Khi nhìn thấy Hiền Viên Liệt, Chu lão đại chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Nhưng, lúc liếc sang Tư Đồ Lăng Tuyết thì ông ta lại ngạc nhiên không thôi.

Sao Lăng Tuyết điện hạ lại ở nơi này?

Nghĩ là thế, ông ta định lên tiếng hỏi thử thì Tư Đồ Lăng Tuyết liền giơ ngón trỏ lên môi, lắc lắc đầu, tỏ ý đừng nói gì cả.

Cuối cùng, Chu lão đại đành nuốt lại những lời kia vào lòng.

Ngay sau khi Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiền Viên Liệt đi khỏi, Chu phu nhân ở bên cạnh mới kéo tay Chu lão đại: "Ông à, cô gái đó là ai vậy?"

"Người đó ấy hả? Chính là Lăng Tuyết điện hạ."

"Hắc đạo đế vương Tư Đồ Lăng Tuyết?"

"Đúng thế. Tổ Văn à, bà vào nói với Long Triết, Lăng Tuyết điện hạ xuất hiện ở nơi này. Đợi đến tầm giữa bữa tiệc của An Nhi thì gọi ông ấy lên thư phòng đàm tội."

"Ông muốn nói với Lăng Tuyết điện hạ chuyện lô hàng sao?"

"Ừ. Dù sao thì sớm muộn cũng phải báo cáo với ngài ấy."

...

Tư Đồ Lăng Tuyết cảm thấy đây là bữa tiệc khốn nạn nhất mình từng tham gia.

Chỉ vừa vào đến cửa thôi, ánh mắt của đám nữ nhân trong phòng đã đổ dồn lên Hiền Viên Liệt như kiểu "hồ đói nhìn thấy tiểu thịt tươi". Nhưng khi những ánh mắt đó nhìn sang Tư Đồ Lăng Tuyết thì chỉ hận không thể xé thịt cô ra cho há dạ.

Ả nữ nhân kia có tư cách gì mà đứng cạnh Liệt thiếu chứ?

Mà Tư Đồ Lăng Tuyết cũng sắp phát khùng lên đây. Nếu như không phải vì đang đi cùng Hiền Viên Liệt thì cô đã đem mắt của đám nữ nhân kia móc hết ra cho mà xem.

Con bà nó! Hôm nay lão nương mới là bạn gái đi cũng Hiên Viên Liệt. Không cho các người chấm dứt hần. Cút đi.

Thế nhưng, mặc kệ Tư Đồ Lăng Tuyết đang trừng mắt cảnh cáo, đám nữ nhân vẫn nhìn chăm chăm Hiên Viên Liệt không tha.

Nhìn thái độ của đám người đó mà Tư Đồ Lăng Tuyết tức giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Được lắm! Bà nhớ hết mặt chúng mày rồi đó. Cứ về ngồi chờ bà dùng tiền đập chết chúng mày đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chúng đã bắt đầu hành động rồi

Sau khi cùng Hiên Viên Liệt nhảy xong điệu tango mở đầu bữa tiệc, Tư Đồ Lăng Tuyết bị hần lôi đến một góc phòng tiệc.

Và đoán xem, ở đó cô đã gặp ai nào?

Là Lam Đình Ngạn và bốn cô gái.

Trong bốn cô gái đó, không có ai là Giang Tiểu Băng cả.

Nếu như vậy thì mấy cô gái này hẳn là đám em gái sinh bốn của Lam Đình Ngạn đi.

Mấy cô nhóc này, lần lượt là Lam Tư Nhan, Lam Tư Nhiên, Lam Tư Nghiên và Lam Tư Nguyệt.

Tuy chưa gặp mặt bao giờ nhưng cô cũng từng nghe nói về mối quan hệ của Lam gia tỷ muội với đám em họ của cô.

Lam Tư Nhan là kì phùng địch thủ của Diệp Tường Hạo.

Lam Tư Nhiên lại là thanh mai trúc mã của Diệp Thích Nhiên.

Lam Tư Nghiên là bạn chí thân của Úc Thiên Dật.

Còn, Lam Tư Nguyệt là huyệ đệ tốt của An Dục Thần.

Dây dưa cũng đủ sâu xa đấy nhỉ. Chẳng qua, cho dù là quan hệ bây giờ thế nào thì sau này cũng chỉ có thể quy về hai chữ... "vợ chồng".

Bởi vì nữ nhân của ngũ đại gia tộc trước khi kết hôn cho dù có công danh sự nghiệp lớn như thế nào đi chăng nữa thì sau khi về nhà chồng cũng chỉ làm một việc duy nhất: giúp chồng dạy con và quán xuyến gia đình. Thế nên, phần lớn là các bà mẹ nhà ta đều rất rảnh rỗi, thường chạy đến Tư Đồ gia tộc buồn đưa lê bán đưa chuột.

Tuy rằng đại tỷ Lăng Tuyết thường không để ý quá nhiều đến chuyện hậu viện, nhưng mà bà tám Diệp Lam nhà cô thường hay cảm thấy buồn chán.

Đơn giản là bởi vì, hiện tại, Tư Đồ Lăng Chí thường dẫn theo Tư Đồ Dạ Vũ, Tư Đồ Túc Triết và Tư Đồ Hoàng Triệt ra ngoài đặc huấn liên miên.

Hai cô em gái sinh đôi Dao Dao và Thiên Ái thì đang ở Anh quốc hết rồi. Thiên Ái thì qua chơi với bạn học của nó là công chúa Anh quốc - Charlotte Windsor. Còn về phần Dao Dao thì đang sống thử với Phong gia gia chủ - Phong Thần Dật. Và lí do là vì, Diệp Lam đã định hôn cho Tư Đồ Dao Dao với Phong Thần Dật. Vậy nên, em gái và em rể tương lai của cô đang sống chung dưới sự giám sát của nhị lão hai nhà.

Thực ra cái hôn ước này cũng phải tính từ giao hữu giữa Diệp Lam và mẹ của Phong Thần Dật, chị gái của Phương Hân và Phương Ngân - Phương Nhã Thi.

Diệp Lam và Phương Nhã Thi vốn dĩ là hảo hữu trong giới chính trị. Cả hai đều là học trò xuất sắc của Diệp Vinh.

Thế rồi, một ngày đẹp trời, Phương Nhã Thi liền nhìn trúng Tư Đồ Dao Dao. Và hôn ước cứ thế xuất hiện.

Bởi vì một nhà tám người thường ngày liền rất vui vẻ. Bất quá, khi cha và các em đi rồi thì chỉ còn lại Tư Đồ Lăng Tuyết và Diệp Lam.

Một mình Diệp Lam ngồi một chỗ lại không có gì làm. Thế nên, thỉnh thoảng mẹ cô lại cứ nhè lúc cô làm việc mà tọt vào thư phòng bát nháo.

Kết quả, cô cũng nghe được vài việc ba lằng nhằng về mấy vụ hôn ước vớ vẩn.

Đương nhiên là cả hôn ước của các em họ cô và nhà họ Lam.

Trong ngũ đại gia tộc, hôn ước của đám tiểu bối thường là do giao hữu của trưởng bối mà có. Hoặc là, các tiểu bối có quen biết nhiều về nhau, sau này được trưởng bối định hôn. Cả chuyện giữa các em họ và con gái nhà họ Lam cũng không ngoại lệ.

Vậy nên a, sau này cô lại có thêm mấy vị đệ muội. (Từ đoạn này trở lên, Miêu Miêu cảm thấy max xàm□□□. Thôi viết thì cứ viết.)

Lúc trước, Tư Đồ Lăng Tuyết không hiểu sao Hiên Viên Liệt lại lôi cô đi dự tiệc. Giờ thì coi như đã rõ ràng một hai.

Hắn muốn cô gặp đám em gái của Lam Đình Ngan.

Và lí do thì Tư Đồ Lăng Tuyết không thể ngờ tới.

Mấy tiểu nha đầu này cư nhiên thần tượng cô!

Sau khi nghe Hiên Viên Liệt nói, cô thiếu chút nữa thì đem rượu trong miệng phun ra ngoài.

Thế nhưng, đối với vẻ mặt như bất được vàng và vô số những câu hỏi đặt ra của họ, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng chỉ lạnh nhạt trả lời qua loa.

Một, là bởi vì cô không thích dây vào những vấn đề như thế này. Hai, là bởi vì sát thủ ngầm được đặt trong bữa tiệc của Chu lão đại liên tục nhìn về phía cô ra hiệu.

Tìm đại một cái cớ, Tư Đồ Lăng Tuyết liền đem Hiên Viên Liệt vứt lại cho Lam Đình Ngan.

Ngay khi Tư Đồ Lăng Tuyết vừa rời khỏi phòng tiệc thì quản gia của Chu lão đại liền xuất hiện ngay trước mặt cô.

"Chu thúc gọi ta là muốn nói chuyện gì sao?" Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh lùng mà hỏi.

"Vâng. Không chỉ chủ nhân mà còn có Long gia cũng đang chờ ngài." Quản gia cung kính gật đầu.

...

Tư Đồ Lăng Tuyết đi theo quản gia xuống hầm ngục dưới lòng đất trong biệt thự.

Nơi này lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng mà lạnh cũng là phải. Bởi vì ở đây âm khí nặng. Huống gì, nhiệt độ dưới lòng đất so với trên mặt đất còn thấp hơn.

Ở tổng bộ của Hắc Dạ đế quốc cũng có hầm ngục dưới lòng đất, gồm 18 tầng. Tư Đồ Lăng Tuyết gọi nó là 18 tầng địa ngục. Nơi đó nguy hiểm và khủng khiếp vô cùng. Đám Tư Thần, Thiên Túng cũng chỉ mới xuống đến tầng thứ mười lăm.

So với "18 tầng địa ngục", nơi này còn chẳng bằng một cái đình.

Vị quản gia đưa Tư Đồ Lăng Tuyết vào trong một phòng ngục. Ở đó, cô gặp Chu lão đại - Chu Vỹ, Long gia - Long Triết và Chu phu nhân - Tổ Vân.

Cả ba cùng đứng lên cúi chào Tư Đồ Lăng Tuyết: "Thuộc hạ ra mắt Lăng Tuyết điện hạ."

"Đứng lên đi." Tư Đồ Lăng Tuyết phát tay bảo họ đứng dậy, lại ngang nhiên ngồi vào ghế chủ tọa ở giữa phòng.

Cô nhìn một lượt về phía đám người đang hôn mê rồi bị xích trên tường ở trước mặt mình.

Dựa theo phán đoán của một người từ nhỏ đã tiếp xúc với máu tanh như Tư Đồ Lăng Tuyết, cô dám khẳng định đám người này tuyệt đối chính là những tên sát thủ được huấn luyện bài bản.

Tư Đồ Lăng Tuyết quay sang Chu Vỹ, bắt đầu chất vấn: "Chu thúc, bọn họ là?"

"Lăng Tuyết điện hạ, chúng chính là những kẻ có ý định cướp lô vũ khí thử nghiệm mà chúng ta định chuyển qua cho ngài Mohammed ở bên Trung Đông." Chu Vỹ liền tiến lên giải thích.

Nghe ông ta nói, Tư Đồ Lăng Tuyết không khỏi nhún mày.

Đúng là cô đã từng cùng bang Chu Diệp và Long môn chế tạo ra một loạt những vũ khí mới. Sau đó, đem qua cho Mohammed ở bên Trung Đông thử nghiệm.

Chẳng qua... cướp hàng của cô?

"Là kẻ nào, dám ăn gan hùm mật gấu?" Tư Đồ Lăng Tuyết nghiêm giọng mà hỏi.

"Lăng Tuyết điện hạ thứ tội. Thuộc hạ vô dụng, không thể tra ra. Đám sát thủ cũng không biết từ đâu xông đến, điên cuồng đuổi đánh người của ta." Lần

này lại là Long Triết lên tiếng.

Tur Đồ Lăng Tuyết nghe thế cũng chẳng nói gì. Ngược lại, cô đeo đôi găng tay cao su để trên bàn vào, tiến đến trước mặt tên sát thủ đầu tiên, nhẹ nhàng kéo vành mắt của hắn xuống.

Ra tay đủ nặng đấy! Kiểu này thì hôn mê phải ít nhất hai ngày.

Tur Đồ Lăng Tuyết buông tên thứ nhất ra, tiếp tục chuyển sang tên bên cạnh.

"Thiệt hại của quân ta ra sao?"

"Về điểm này thì xin Lăng Tuyết điện hạ cứ yên tâm. Quân tiếp viện của ta đã kịp thời ứng cứu, đem lô hàng thành công chuyển đến tay ngài Mohammed. Về phần những người vận chuyển, họ bị thương nên đã được đưa về chữa trị, không có ai thiệt mạng."

"Ừ." Tur Đồ Lăng Tuyết gật đầu. Giữ được mạng là tốt rồi. Còn về phần lô hàng kia, cũng không thể ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa cô và Mohammed được.

Sau khi kiểm tra toàn bộ xong xuôi, Tur Đồ Lăng Tuyết kết luận. Nhanh thì hai ngày, chậm thì một tuần, đám người này mới có thể tỉnh lại.

"Chu thám, hãy phân phó người truyền dịch dinh dưỡng cho chúng. Đừng để chúng bị chết đói." Tur Đồ Lăng Tuyết ra lệnh.

"Vâng, thưa điện hạ." Tổ Văn nhận lệnh, nhanh chóng cho người đi làm.

Sau khi xem xét xong một lượt mọi thứ, Tur Đồ Lăng Tuyết định quay lại ghế ngồi của cô thì... một mùi hương vừa thơm, vừa thanh, lại dịu nhẹ từ từ chui vào khoang mũi cô.

Tur Đồ Lăng Tuyết nhíu chặt đầu mày.

Kì quái, làm sao có thể có mùi hương thơm nhẹ trong nhà ngục chứ?

Hơn nữa, cái mùi này rất quen. Cô đã ngửi thấy nó ở đâu rồi nhỉ?

Cái mùi này, chẳng lẽ là...

Tur Đồ Lăng Tuyết đi nhanh đến trước mặt một tên sát thủ, cạy miệng hắn rồi lôi ra được một viên thuốc màu đen.

Ba người Chu Vỹ, Long Triết và Tổ Văn ở một bên thì kinh ngạc không thôi. Họ thật sự không nghĩ tới, đám sát thủ sẽ ngậm độc trong miệng.

Ngược lại với thái độ của họ, Tur Đồ Lăng Tuyết chỉ đơn giản là đem viên độc bọc vào trong khăn tay. Cô đại khái đã đoán ra được sát thủ là do ai phải đến rồi.

Đem thuốc độc bỏ vào trong túi xách, Tur Đồ Lăng Tuyết quay sang nói với Chu Vỹ: "Chu thúc, hãy cho người lấy độc trong miệng chúng ra. Bằng mọi giá phải giữ lại mạng cho chúng."

Chu Vỹ ở một bên cung kính gật đầu.

Tur Đồ Lăng Tuyết cũng không nói nhiều lời, trực tiếp rời đi.

Nhưng, khi ra đến cửa, cô lại quay đầu lại: "Chu thúc, chuyện lô hàng đừng nói cho ba ta biết. Còn nữa, khi chúng tỉnh lại, lập tức giao chúng cho ta. Chuyện này đã không còn là một vấn đề nhỏ nữa rồi."

...

Khi Tur Đồ Lăng Tuyết rời khỏi hầm ngục, cô mới cảm thấy dễ chịu hẳn ra.

Rút điện thoại từ trong túi xách, cô bấm vào một dãy số. Đầu kia lập tức nhận máy.

"Bà cố, ngày mai Tuyết Nhi sẽ đến Paris thăm bà. Hơn nữa, cháu còn có việc cần thỉnh giáo bà đây."

Ngắt điện thoại, Tur Đồ Lăng Tuyết nhìn ra bầu trời xa xăm mà khẽ thở dài.

Thiên Túng à, xem ra cậu phải nhanh lên thôi. Bởi vì... chúng đã bắt đầu hành động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đến thăm ông bà cố (Phần 1)

Sáng hôm sau, khi Hiên Viên Liệt thức dậy liền đã thấy Tư Đồ Lăng Tuyết quần áo chỉnh tề, đang ngồi trước gương chải tóc.

Hắn mỉm cười, rời khỏi giường, từ phía sau ôm lấy cô gái mình yêu.

Hiên Viên Liệt cúi đầu xuống, yêu chiều hôn lên sườn mặt của Tư Đồ Lăng Tuyết.

"Chào buổi sáng, bảo bối!"

Vốn dĩ, Hiên Viên Liệt chỉ đơn giản muốn cùng vợ yêu ân ái một chút. Ai ngờ, cô gái nhỏ này rất không nể mặt hắn. Cô lập tức đưa tay véo mũi hắn.

"Auuu." Hiên Viên Liệt kêu la oai oái, lập tức lùi xa cô ba mét.

"Nương tử, nàng dám mưu sát vi phu!" Hiên Viên Liệt xoa xoa cái mũi của mình. Cũng may cô nhóc này không dùng quá nhiều lực, nếu không, khẳng định là sẽ đau chết hắn.

"Không được chào hỏi như vậy." Tư Đồ Lăng Tuyết nhún mày không vui. Hắn lúc nào cũng thế, chào hỏi với cô, nếu không ôm thì chính là hôn.

Thật là tức muốn nổ đom đóm mắt mà.

Hiên Viên Liệt nghe cô gái nhỏ nói thế thì cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Nếu bị hắn cưỡng ép thì may ra cô mới chỉ ngủ chung với hắn. Chứ khi mà hắn muốn ôm hay hôn cô thì nhất định là sẽ bị cho ăn đòn no.

Cuối cùng, Liệt đại boss của chúng ta cũng đành chào thua mà ngồi xuống giường.

Nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết đang cột mái tóc xoắn dài của mình bằng sợi dây san hô xanh, Hiên Viên Liệt không tự chủ được mà hỏi: "Sao lúc nào em cũng dùng sợi dây màu xanh này thế? Không còn cái nào khác nữa à?"

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe hắn hỏi nhưng cũng không trả lời, chỉ ném sợi dây còn chưa cột lên tóc về phía hắn.

Hiên Viên Liệt đưa tay bắt lấy sợi dây. Chính là, không hiểu có phải hắn ảo giác hay không nhưng dường như sợi dây trong tay hắn vừa động đậy.

Một giây sau, câu tự hỏi của Hiên Viên Liệt lập tức được giải đáp, khi mà... từ trong sợi dây, một cái đầu xanh lộ ra.

Hiên Viên Liệt bị dọa đến mức sắp vọt tim ra ngoài. Hắn ném ngay sợi dây trong tay đi.

Cũng may, đại tỷ nhà ta đã nhanh chóng bắt lấy sợi dây.

Từ trong sợi dây, một con rắn xanh lè chui ra, men theo tay Tư Đồ Lăng Tuyết mà bò lên vai cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết giờ ngón trở ra xoa đầu con rắn, vẻ mặt không vui nhìn về phía Hiên Viên Liệt: "Liệt, anh dọa bảo bối của em sợ rồi!"

Hiên Viên Liệt khóe miệng giật giật, hắc tuyến đầy đầu.

Có nhầm không vậy? Người bị dọa rõ ràng là hắn, vì cái gì mà con rắn đó lại được an ủi? Hơn nữa, trong mắt của cô, chẳng lẽ hắn còn không bằng một con rắn ư?

Thế nhưng, Hiên Viên Liệt làm sao dám nói ra những lời này, chỉ sợ cô không vui lại khổ hắn.

"Em không nên nuôi một con vật nguy hiểm như vậy!" Hiên Viên Liệt nói với Tư Đồ Lăng Tuyết. Hắn có thể nhận ra con rắn kia.

Đó là Trúc Diệp Thanh, một loại rắn kịch độc.

Với tính cách của Tư Đồ Lăng Tuyết, chắc chắn cô chưa từng rút độc nó ra.

Tư Đồ Lăng Tuyết khẽ cười, đưa tay xoa đầu con rắn nhỏ: "Sẽ không sao đâu mà. Chúng được em nuôi từ nhỏ nên rất nghe lời em."

"Chúng?" Hiên Viên Liệt khó hiểu nhìn cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội của mình: "Ừa, anh không biết sao? Em còn nuôi rất nhiều sùng vật khác như là sư tử Barbary, sói Tây Tạng, bọ cạp Stalker, đại bàng hoàng đế phương Đông, cá mập trắng, nhện góa phụ, rắn manba đen, cá hồ Piranha,..."

Hiên Viên Liệt càng nghe cô nói, mồ hôi lạnh càng chảy đầy tay. Hắn thật sự không dám nghĩ nữa. Xung quanh Tư Đồ Lăng Tuyết chính là một đám dị

họm gây chết người, lúc nào cũng đe dọa đến tính mạng cho cô.

Chắc, nếu cứ thế này thì có lẽ trước khi động phòng, hân cũng đã trở thành góa phu mất rồi. (Miêu Miêu: Liệt Liệt khôn kiếp, mày lo cho con gái bà chỉ là vì thế này!)

Thế nhưng, chuyện chính không phải là đây. Điều Hiên Viên Liệt cảm thấy ngạc nhiên là sao mới sáng ra mà Tư Đồ Lăng Tuyết đã quần áo chỉnh tề thế này? Cô muốn đi đâu sao?

Đúng lúc này...

"Ring!Ring!Ring!"

Điện thoại của Tư Đồ Lăng Tuyết reo lên.

Cô liếc nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, sau đó liền ấn nút nghe.

"Vâng. Cháu biết rồi. Vâng. Cháu sẽ lên ngay." Tư Đồ Lăng Tuyết nói với người trong điện thoại.

Sau khi tắt máy, Tư Đồ Lăng Tuyết liền nhanh chóng cột tóc lên. Rồi, cô cầm lấy túi xách rồi đi.

"Khoan đã..." Hiên Viên Liệt vội vã gọi giật cô lại.

Tư Đồ Lăng Tuyết dừng chân. Cô quay lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Em định đi đâu vậy?" Hiên Viên Liệt hỏi ngược lại.

À!

Lúc này, Tư Đồ Lăng Tuyết chợt nhớ ra là cô chưa nói với Hiên Viên Liệt về buổi hẹn.

"Em đến Paris thăm ông bà cố của em." Cô trả lời hần.

"Cho anh đi với." Hai mắt Hiên Viên Liệt sáng lên. Lại thêm hai đối tượng nữa để hần có thể lấy lòng rồi.

Tư Đồ Khải Dương và Tiểu Đồng Hi chính là hai trưởng bối lớn nhất của Tư Đồ gia tộc. Nếu như có hai người họ giúp sức thì chẳng phải là công cuộc chinh phục vợ yêu sẽ nhanh hơn sao. Vì sao hần không nghĩ ra ý tưởng tuyệt vời này ngay từ đầu nhỉ?

Thế nhưng, Liệt thiếu của chúng ta chưa vui mừng được bao lâu thì lại bị tạt ngay một xô nước lạnh vào đầu.

"Anh ngoan ngoãn ở lại khách sạn đi. Em sẽ đi một mình." Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức dập tắt cái suy nghĩ không đúng đắn kia của hần.

"Vì sao không cho anh đi?" Hiên Viên Liệt không phục hỏi lại.

"Bởi vì ông bà cố chỉ mời mỗi mình em thôi." Hiên Viên Liệt bị tạt nước lần thứ hai. Quá phũ!

Cuối cùng, Liệt thiếu quá đau lòng liền chui vào trong chăn khóc thầm.

"Này, anh không sao chứ?" Mặc dù biết hần chỉ tỏ vẻ thôi nhưng Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn không nhìn được mà hỏi.

"Anh không sao đâu. Em cứ đi thăm ông bà cố của em đi. Gửi lời chào của anh đến họ nhé!" Từ trong chăn vang lên giọng nói đầy ủy khuất của Liệt bảo bảo.

Thế nhưng, đại tỷ nhà ta thì...

"Vậy thì em đi đây.", chỉ thờ ơ buông một câu.

Cảm thấy kịch bản hình như không đúng lắm, Hiên Viên Liệt vọt ra khỏi chăn, đứng chắn trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết, lo lắng hỏi: "Em không an ủi anh à?"

"Việc này thì có gì mà phải an ủi?" Tư Đồ Lăng Tuyết thản nhiên hỏi lại. Hiên Viên Liệt lại bị tạt nước lần thứ ba.

Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn.

(Miêu Miêu: Cô đơn cái gì? Quan trọng phải là thần thái. Mau xem lại thần thái của anh đi. Đúng là mất mặt.

Liệt Liệt: Miêu à, bà đúng là mẹ ghê của quốc dân.

Miêu Miêu: *Hộc máu* Thằng con bất hiếu.)

Chương 43: Đến thăm ông bà cố (Phần 2)

Tư Đồ Lăng Tuyết đi lên tầng cao nhất của khách sạn.

Ở đó, lão Trương là quản gia của ông bà cố đang đứng đợi cô.

Nhìn thấy Tư Đồ Lăng Tuyết đi đến, lão Trương cung kính cúi đầu: "Lăng Tuyết tiểu thư đã đến!"

"Ừm." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu: "Chúng ta cũng nên đi thôi. Đừng để ông bà cố đợi quá lâu."

"Vâng."

...

Bởi vì lo sợ đám Andre tập kích trên không, Tư Đồ Lăng Tuyết không dùng máy bay tư nhân mà đi bằng trực thăng mà ông bà cố phái đến.

Ngồi trên trực thăng, Tư Đồ Lăng Tuyết trầm tư quan sát phong cảnh bên ngoài.

Lão Trương ngồi đối diện thấy cô như vậy thì liền quan tâm mà hỏi: "Lăng Tuyết tiểu thư có tâm sự thì phải? Nếu như có thể, xin ngài hãy chia sẻ cùng tôi."

Tư Đồ Lăng Tuyết lắc đầu thờ dãi: "Ông không hiểu được đâu."

Lão Trương cũng chẳng thể nói gì thêm gì nữa.

Một tiếng sau đó, trực thăng đã đáp xuống nóc một căn biệt thự.

Đây chính là biệt thự Dương Hi.

Biệt thự Dương Hi còn được gọi là biệt uyển Dương Hi. Gọi là biệt uyển vì toàn bộ biệt thự được thiết kế theo phong cách Hy Lạp, có vườn hoa mẫu đơn rộng lớn, những chiếc cột phong cách cổ điển thẳng tắp nhau, mỗi chiếc cột cao lớn có sắc màu trắng tinh khôi khiến người khác phải tán thưởng. Tỷ lệ cân xứng của những chiếc cột trong tòa biệt thự toát ra sự cao quý và cá tính càng khiến biệt uyển Dương Hi như một tòa thành của một bậc vương tử, cao ngạo nhìn ra bốn hướng.

Khi Tư Đồ Lăng Tuyết đi vào vườn hoa mẫu đơn, Tiêu Đồng Hi đang yên tĩnh chơi đàn tranh.

Tư Đồ Lăng Tuyết khoát tay bảo lão Trương lui xuống, còn bản thân cô lại dựa vào một cây cột, nhắm mắt thưởng thức tiếng đàn.

Tiếng đàn của Tiêu Đồng Hi thê lương, ai oán đến xé ruột xé gan, đau thấu tâm can.

Tư Đồ Lăng Tuyết biết, lúc này, Tiêu Đồng Hi lại đang đau khổ nữa rồi.

Là vì James Andre và Sophia Andre mà đau khổ.

Mấy chục năm qua, Tiêu Đồng Hi vẫn luôn ăn năn vì cái chết của họ.

Cho đến khi tiếng đàn vừa dứt, Tư Đồ Lăng Tuyết mới mở mắt ra, bước vội đến trước mặt Tiêu Đồng Hi, ngoan ngoãn chào hỏi: "Bà cố, Tuyết Nhi đến thăm bà."

Tiêu Đồng Hi nhìn thấy đứa cháu cô gái yêu quý, tâm tình liền trở nên vui vẻ. Bà vội vàng kéo Tư Đồ Lăng Tuyết lại gần mình, tỉ mỉ đánh giá cô từ trên xuống dưới, có chút không vui mà nói: "Con lại gầy đi rồi. Người cao thì 1m70 mà gầy như vậy thật giống như cây sào ấy, rất khó coi."

Tư Đồ Lăng Tuyết nghe thế cũng chỉ đành cười trừ. Biết làm thế nào được, từ nhỏ liền bị quăng ở cô nhi viện, ăn uống không có dinh dưỡng, cô làm sao có thể béo được đây.

Quý quái hơn chính là, mười hai năm ở Cửu Lam gia tộc, cho dù có nhồi vào cô bao nhiêu thuốc bổ, áp dụng bao nhiêu thực đơn dinh dưỡng thì tốc độ tăng cân của cô cũng chậm như sên chạy.

Cơ thể nó miễn dịch với chất dinh dưỡng mà, trách được ai đây.

Tư Đồ Lăng Tuyết buồn cười lắc đầu.

Vốn dĩ, cô cũng không muốn tiếp tục đề tài này. Ai ngờ, Tiêu Đồng Hi lại không chịu để yên: "Hừ, cũng tại thằng nhóc Hiên Viên Ngao Thiên chết tiệt đó. Đang đứng lại lỗi cháu cố gái của lão nương chạy tới chạy lui. Cái gì mà mời cựu sinh viên Harvard đến kèm cho con gái chứ. Với quyền lực của ngũ đại gia tộc, chẳng lẽ lại không mời nổi một giáo sư Harvard về. Chỉ khổ cháu cố của tôi. Mấy năm qua, nó ăn đồ Tây quen rồi, giờ lại bắt nó đi ăn mấy thứ nơi đất khách quê người ấy, nó ăn không quen, tự nhiên cũng sẽ gầy đi. Thật đúng là tức chết lão nương mà."

Tư Đồ Lăng Tuyết dờ khóc dờ cười nhìn Tiêu Đồng Hi. Nếu như nói Quý Nhã Quân yêu quý Hiên Viên Ngao Thiên y như con đẻ thì Tiêu Đồng Hi lại chán ghét hẳn như kiểu virus truyền nhiễm.

Và một trong những lí do khiến Tiêu Đồng Hi như vậy chính là bởi vì Hiên Viên Ngao Thiên thường để con trai của hắn làm le cháu cố của bà.

Cháu cố của bà chính là thiên chi kiều nữ, là bảo bối của Tư Đồ gia tộc. Muốn lấy nó ư, nằm mơ đi.

Nhìn vẻ mặt của Tiêu Đồng Hi, Tư Đồ Lăng Tuyết phải vội vã chuyển chủ đề, chỉ sợ bà cố nhà cô lại đem tổ tông 18 đời Hiên Viên gia tộc ra chửi: "Bà cố, bà đừng cùng Ngao Thiên thúc thúc so đo, không đáng. À, hay là để con đàn cho bà cố nghe nha, lâu rồi con chưa được đàn cho bà cố nghe."

Tiêu Đồng Hi nghe cô nói thế, tâm tình liền lập tức tốt lên. Bà đứng dậy, nhường ghế cho Tư Đồ Lăng Tuyết.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi xuống ghế, đeo móng gậy vào ngón tay.

Mười ngón tay thanh mảnh của Tư Đồ Lăng Tuyết lướt nhẹ trên dây đàn. Cô cất giọng hát trong trẻo:

Sứ vẫn còn thơm thương thâm em anh ghen không nên lời

Ngõ bóng hình em xinh đẹp sao, hoa mẫu đơn tuyệt vời

Nguyện cầu hương gồm bay thật xa cho muộn phiền khắp nơi

Bồng hóa giấc mơ cho tâm hồn anh cũng thành thoi

Mỹ nhân lượn bay trên nền men, mang mùi hương nồng nàn

Nụ cười tươi sáng như nụ hoa nở khi đêm dần tàn

Mang tình yêu đến say mùi hương xa tầm với tay anh hình bóng em tan

Anh sẽ vẫn mãi mãi chờ, người ơi có hay không

Anh sẽ vẫn mãi mãi đợi, ngàn gió mát trên sông

Ấn trong dòng chữ dưới đáy bình kia bảo sẽ đến khi

Ngày anh và em chẳng thể chia cách ly

Chỉ có anh luôn mãi chờ, ngày mưa sẽ qua đi

Ánh sáng trăng soi những gì ngàn năm vẫn luôn ghi

Về đẹp Thanh Hoa mãi như lời ca không phai phai chi

Hạnh phúc trên đôi mi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chuyện cũ đã qua thì đừng nhắc lại

Trong lúc Tư Đồ Lăng Tuyết đang gảy đàn và ngân nga tiếng hát thì một cơn gió nhẹ thổi đến. Cơn gió khiến cho những cánh hoa mẫu đơn rơi rụng xuống rồi bay lên. Theo chiều gió, những cánh hoa bay xung quanh Tư Đồ Lăng Tuyết, tựa như đang khiêu vũ.

Nhìn cảnh này, Tiêu Đồng Hi thâm cảm thán trong lòng.

Cháu gái của bà quả thật rất đẹp.

...

Ngay khi Tư Đồ Lăng Tuyết kết thúc bài hát, thì tay cô cũng rời khỏi đàn. Đem móng gảy cất vào chiếc hộp tinh xảo để ở bên cạnh, cô đứng dậy, dịu Tiêu Đồng Hi: "Bà cố, chúng ta vào nhà thôi."

Đợi đến khi người hầu đem trà lên rồi lui ra ngoài, Tư Đồ Lăng Tuyết mới cầm lấy tách hồng trà của mình lên mà chậm rãi thưởng thức.

Tiêu Đồng Hi ngồi đối diện, chờ cho cô nhấp một ngụm trà xong mới bắt đầu hỏi chuyện về công việc của cô

"Dạo này tình hình ở gia tộc có tốt hay không? Mọi người vẫn khỏe chứ?" Tiêu Đồng Hi quan tâm mà hỏi.

"Tình hình của gia tộc dạo gần đây có thể nói là "mưa thuận gió hòa". Còn về phần mọi người, họ vẫn khỏe." Tư Đồ Lăng Tuyết từ tốn trả lời.

"Ừm. Vậy là tốt!" Tiêu Đồng Hi gật gù, vẻ mặt hài lòng. Rồi, bà hỏi tiếp: "Thế còn nguyên lão và cổ đông trong gia tộc?"

Không hỏi thì thôi, một khi nhắc đến đám nguyên lão và cổ đông trong gia tộc, khuôn mặt Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức trở nên xám xịt.

Phải nhớ rằng, nguyên lão và cổ đông chính là tử huyệt chí mạng của cô. Bởi, tuy rằng đã xử lý được đám con riêng làm loạn trong gia tộc nhưng nguyên lão và cổ đông chính là những người đã giúp đỡ trong việc củng cố thế lực nhà Tư Đồ.

Vậy nên, muốn diệt trừ họ, không dễ.

"Dạo này, họ cũng biết thu liễm đấy chứ! Chẳng qua, không biết sự thu liễm này có thể duy trì được bao lâu đây!" Khôi phục vẻ lạnh lẽo thường ngày, Tư Đồ Lăng Tuyết tiếp tục thưởng thức trà. Ngón tay vuốt nhẹ lên hoa văn trên tách. Đôi mắt lam mị hoặc lóe lên một tia ngoan độc. Cánh tay còn lại thì giờ lên đỡ lấy con rắn màu xanh ngọc bích đang cố trườn ra khỏi dây cột tóc.

Tư Đồ Lăng Tuyết cúi người hôn lên cái đầu nhỏ của nó. Cô gần từng tiếng: "Đám nguyên lão đó, sớm muộn cũng có ngày con đạp chúng xuống dưới chân."

Tiêu Đồng Hi nhìn cháu cố của mình mà không biết nói sao. Con bé Tuyết Nhi này chính là trưởng nữ của Tư Đồ gia tộc, gánh nặng so với các nữ nhi khác trong nhà thì lớn hơn rất nhiều. Huống hồ gì, nó lại là vật hy sinh trong kế hoạch bảo vệ người thừa kế của các cháu trai bà. Từ nhỏ lẫn lộn đã sớm rèn cho nó một trái tim sắt đá và cái đầu "lạnh".

Những kẻ chống đối con bé nếu như không phải sống không bằng chết thì chính là chết không toàn thây.

Đối với đám nguyên lão trong gia tộc, con bé không thể quang minh chính đại mà giải quyết thì chắc chắn sẽ dùng một ít thủ đoạn mà xử lý gọn gàng bọn họ, làm cho bọn họ mãi mãi không thể ngóc đầu lên được.

Tiêu Đồng Hi thở dài nặng nề. Cuối cùng, bà chỉ nói một câu: "Hạ thủ lưu tình."

Mà Tư Đồ Lăng Tuyết cũng là người thông minh, đương nhiên có thể nghe rõ ý tứ trong câu nói của bà cố mình.

Bà cố chính là hy vọng cô có thể xem xét những cống hiến của đám người đó cho Tư Đồ gia tộc bao nhiêu năm qua mà để cho chúng một con đường lui thỏa đáng.

Tư Đồ Lăng Tuyết cười nhạt. Cô cũng không phải loại người không nói lí lẽ. Nếu như bà cố đã nói thế thì cô... cung kính không bằng tuân mệnh. Chẳng qua...

"Vậy thì phải xem thái độ của bọn chúng ra sao đã!"

Tiêu Đồng Hi nghe thế thì cũng không nói gì thêm. Bà biết, đây đã là giới hạn cuối cùng của Tư Đồ Lăng Tuyết rồi. Nếu như tiến thêm một bước, chỉ sợ con bé sẽ chẳng nề nang ai nữa.

Sau đó, Tiêu Đồng Hi còn hỏi thêm một số vấn đề nữa. Ví dụ như là về Hắc Dạ đế quốc và thân phận Selena.

Thực ra, Tiêu Đồng Hi đã biết Tư Đồ Lăng Tuyết là Selena từ lâu. Bởi vì, dòng họ Tư Đồ phiên âm sang tiếng Anh là Ridel. Mà tên tiếng Anh của Tư Đồ Lăng Tuyết chính là Selena Ridel.

Tiêu Đồng Hi là người tỉ mỉ, đương nhiên đã sớm nhận ra điều này. Chỉ có đám người Tư Đồ Lăng Chí thường không để ý mấy chuyện vặt vãnh nên mới không nghi ngờ về thân phận của Tư Đồ Lăng Tuyết.

...

Đợi đến khi Tiêu Đồng Hi nắm được tình hình trong gia tộc, Tư Đồ Lăng Tuyết mới hỏi đến vấn đề của bản thân.

Cô cũng không vòng vo mà hỏi thẳng: "Bà cố, lúc mang thai ông nội con, có phải bà đã từng bị James Andre giam lỏng ở gia tộc Andre một tháng?"

Sau khi hỏi xong, Tư Đồ Lăng Tuyết liền đánh mắt sang phía Tiêu Đồng Hi.

Chỉ thấy bàn tay mảnh khảnh đang cầm tách trà của bà hơi khựng lại. Nhưng chỉ một khắc sau đó, bà liền bình thản đặt chiếc tách xuống.

Khuôn mặt xinh đẹp nhưng không thể che dấu đi vết tích của năm tháng của Tiêu Đồng Hi lộ ra và không hài lòng. Bà chậm chậm nói: "Tuyệt Nhi, chuyện cũ đã qua rồi thì đừng nhắc lại nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tử thần và Thiên sứ

"Nếu như con nói, chuyện này còn chưa qua thì sao?" Ngay khi Tiêu Đồng Hi vừa dứt lời thì Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức lên tiếng.

Câu nói của cô khiến bà được một phen bất ngờ.

Tiêu Đồng Hi đưa cái nhìn đầy ngờ vực về phía Tư Đồ Lăng Tuyết. Bà không nén nổi tò mò mà hỏi: "Tuyệt Nhi, con nói vậy là có ý gì?"

Tư Đồ Lăng Tuyết ngược lại không trả lời. Cô lặng lẽ rút từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ, đẩy nó đến trước mặt Tiêu Đồng Hi.

Tiêu Đồng Hi nâng chiếc hộp lên, cẩn thận mở ra. Nhưng đến khi bà nhìn rõ thứ ở bên trong cộng với việc ngửi được mùi hương thanh nhẹ của nó thì bàn tay lại run rẩy kịch liệt.

Đôi mắt Tiêu Đồng Hi lộ ra vẻ hoang mang cực độ.

Bà nhìn sang Tư Đồ Lăng Tuyết, giọng nói không dấu được sự sợ hãi: "Tuyệt Nhi, con lấy cái này ở đâu ra?"

Đối với thái độ của Tiêu Đồng Hi, Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ cười nhạt. Cô nâng tách trà lên nhấp một ngụm, vẻ mặt rất bình thản: "Xem ra, con đã đoán đúng rồi. Cái viên màu đen này chính là Tử Thần - bí độc của gia tộc Andre."

"Tuyệt Nhi, bà không quan tâm gì cả. Bà chỉ muốn biết, con đã lấy thứ này ở đâu!" Tiêu Đồng Hi lặp lại câu hỏi một lần nữa. Giọng nói lộ ra sự gấp gáp.

Mà sự gấp gáp của Tiêu Đồng Hi, Tư Đồ Lăng Tuyết làm sao lại không hiểu. Ngược lại, cô hiểu rất rõ là đằng khác.

Một viên độc nhỏ nhoi nhưng lại là minh chứng cho một sự thật khủng khiếp.

Andre gia tộc vẫn còn hậu nhân sống sót!

Vì sao lại nói như vậy? Đơn giản là bởi vì, muốn chế tạo ra Tử Thần, cần có một thành phần không thể thiếu. Nếu thiếu đi thành phần này, Tử Thần chẳng khác nào một viên độc bình thường.

Thành phần đó, chính là máu của người mang huyết thống gia tộc Andre!

Điều đó đồng nghĩa với việc, Andre gia tộc tưởng chừng như đã bị diệt môn, thực chất vẫn còn có người sống sót. Họ đang ngấm ngầm chờ đợi cơ hội để báo thù nhà Tư Đồ, để phục hưng gia tộc của họ một lần nữa.

Việc này không chỉ liên quan đến vận mệnh của Tư Đồ gia tộc, mà còn liên quan đến sự thịnh suy của hắc đạo.

Nếu không nhanh chóng xử lý việc này, lịch sử về cuộc chiến đẫm máu hơn mấy chục năm về trước của hai nhà Tư Đồ và Andre sẽ lại tái hiện.

Tư Đồ Lăng Tuyết mệt mỏi day day hai huyệt thái dương. Đây cũng chính là lí do cô lại bất ngờ muốn đến biệt thự Dương Hi.

Cô cần cùng ông bà cố của mình - hai người chứng kiến rõ nhất cuộc chiến năm đó hảo hảo nói chuyện một phen.

"Chúng ta sẽ từ từ giải quyết vấn đề. Nhưng trước tiên, ông cố và cả các thái gia gia nữa. Mời các vị vào đây cho con!" Tư Đồ Lăng Tuyết liếc mắt về phía cửa phòng khách, chậm rãi lên tiếng.

Mấy vị thái gia gia hẳn là nghe lén đủ rồi đi.

Ngay khi cô vừa dứt lời thì cửa phòng cũng được đẩy ra.

Tư Đồ Khải Dương bước vào. Theo sau ông còn có mấy lão nhân của ngũ đại gia tộc là Hiên Viên Văn Quân, Cửu Lam Tư, Nam Cung Duyệt và Âu Dương Diệp.

Đợi đến khi tất cả đã an vị ở ghế sofa, Tư Đồ Lăng Tuyết mới chậm rãi lên tiếng: "Nửa tháng nay, từ khi con đến Hiên Viên gia tộc thì gặp phải một số rắc rối nhỏ. Chắc hẳn mọi người cũng đã nghe qua về việc này rồi. Thế nhưng, đối phương lai lịch không tầm thường, ngũ đại gia tộc vận hết tài lực cũng không tra ra được. Chính vì vậy, con đã nhờ đến Thiên Túng và siêu máy tính Thần Thâu. Kết quả thu được, người đứng sau chính là Andre gia tộc."

Ngừng một lát, cô lại tiếp tục nói: "Kì thực, con luôn biết, sau khi Andre diệt vong, ông cố vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của đám nữ quyến còn sống sót. Không giết chết họ nhưng lại kìm hãm khiến cho họ không có cơ hội trở mình. Tuy vậy, ông cố à, ông cố chắc là mình không bỏ sót ai không vậy? Vì sao lại có một tên Andre từ dưới đất chui lên thế này?"

"Không thể nào!" Tư Đồ Khải Dương lập tức phủ nhận: "Ông đã đối chiếu theo hệ phả của gia tộc Andre, tuyệt đối không bỏ sót ai cả. Tuyết Nhi, về việc này, ông cố có thể đảm bảo với con."

Câu trả lời của Tư Đồ Khải Dương khiến cả căn phòng rơi vào im lặng, chỉ nghe được tiếng đồng hồ tích tắc ở trên tường.

Mãi một lúc lâu sau, Cửu Lam Tư mới đưa ra giả thiết: "Có khi nào là có một đứa bé mới sinh, còn chưa kịp nhập tộc phả hay không?"

"Làm sao có thể!" Âu Dương Diệp lập tức bác bỏ: "Năm đó, không hề có bất cứ một vị nào trong gia tộc Andre mang thai cả. Đào đâu ra đứa bé."

"Có khi nào, năm đó có kẻ đã trốn đi trước khi Andre diệt tộc hay không?" Nam Cung Duyệt tiếp tục đưa ra giả thiết thứ hai.

"Vô lí. Khi trận chiến kết thúc, chúng ta còn xác nhận từng người một cơ mà. Có thiếu ai đâu!" Hiên Viên Văn Quân tiếp tục bác bỏ.

Một lần nữa, căn phòng lại chìm vào im lặng.

...

Buổi nói chuyện kết thúc không mấy khả quan.

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng chẳng lấy được thông tin gì hữu ích. Cũng may, sau khi nấn nỉ đến rất hòng bông hoi, Tư Đồ Khải Dương và Tiêu Đồng Hi cũng chịu giao cho cô công thức của Thiên sứ và Tử thần.

Thực chất, Thiên sứ và Tử thần chính là thành quả nghiên cứu của Tư Đồ và Andre.

Tử thần là một loại độc nguy hiểm. Nếu dùng một lượng nhỏ thì sẽ khiến cho sức khỏe bị hao mòn, yếu ớt đến đáng thương. Còn nếu dùng với liều lượng lớn thì sẽ chết bất đắc kỳ tử, chết trong đau đớn thống khổ, cơ thể nhanh chóng thối rữa và bốc mùi.

Thiên sứ thậm chí còn nguy hiểm hơn thế. Nó là một chất gây nghiện, lại có thể từ ăn mòn các tế bào thần kinh, biến một con người bình thường thành ngốc nghếch hoặc kẻ điên lúc nào chẳng hay.

Hai loại độc này, đau đớn mà nó mang lại rất giống với tên gọi được đặt.

Nhưng điều đáng chú ý nhất ở đây, chính là, Thiên sứ lại là thuốc giải của Tử thần. Mà Tử thần cũng là thuốc giải của Thiên sứ.

...

Trong phòng ngủ của Tiêu Đồng Hi và Tư Đồ Khải Dương, Tiêu Đồng Hi cẩn thận lấy từ trong rương hòm ra một quyển sổ, rồi lại từ quyển sổ lấy ra một tờ giấy.

Bà trao tờ giấy cho Tư Đồ Lăng Tuyết và nói với cô: "Tuyết Nhi, đây chính là công thức bào chế Tử thần. Công thức này do bà ở Andre gia tộc năm đó sao chép lại một bản, phòng khi dùng đến. Bởi vì chỉ có một bản duy nhất nên con phải giữ gìn cho cẩn thận đấy nhé!"

Tư Đồ Lăng Tuyết đem công thức cất vào túi xách, gật đầu với Tiêu Đồng Hi.

Tiêu Đồng Hi dịu dàng cười, lại kéo tay cô: "Chúng ta đi thôi. Bà dẫn con đi lấy thành phần chính của thuốc."

Tư Đồ Lăng Tuyết bị bà cô nhà mình lôi một mạch xuống tầng hầm ngầm.

Vừa bước vào căn phòng sâu nhất dưới tầng hầm, Tư Đồ Lăng Tuyết liền bị nhiệt độ trong phòng làm cho run người.

Tiêu Đồng Hi cũng nhanh mắt nhận ra được điểm thất thường ở cô, chỉ là lại không nói gì mà kéo cô thẳng một mạch ra giữa phòng.

Ở tại chính giữa căn phòng, chính là một chiếc giường.

Trên giường, một đôi nam nữ đang ôm nhau nằm ngủ!

Chương 46: Hậu nhân

Mặc dù là nhìn đôi nam nữ giống như đang ngủ nhưng Tư Đồ Lăng Tuyết có thể khẳng định một điều .

Bọn họ đã chết từ lâu lắm rồi !

Ít nhất cũng phải từ mấy chục năm trước .

Chỉ là , cô thật không biết rốt cục bọn họ là ai mà lại khiến Tiêu Đồng Hi phải đem cả xác đi bảo quản thế này .

"Bà cố , họ là..." Tư Đồ Lăng Tuyết đảo mắt về phía Tiêu Đồng Hi .

Thế nhưng , chưa đợi cô hỏi xong thì Tiêu Đồng Hi đã tiến lên phía trước , chỉ vào hai người đang nằm đó và nói: "Giới thiệu với con , Tuyết Nhi . Họ , là hai người thừa kế cuối cùng của gia tộc Andre - James Andre và Sophia Andre."

Đôi mắt Tư Đồ Lăng Tuyết lộ ra vẻ kinh ngạc không thôi .

James và Sophia Andre ư?

Vì sao bọn họ lại ở đây ? Không phải họ nên ở trong mộ địa của Andre gia tộc hay sao?

Dường như hiểu được suy nghĩ của cô , Tiêu Đồng Hi liền lên tiếng giải thích: "Là Sophia. Trước khi chết , cậu ấy hi vọng ta có thể bảo quản xác của cậu ấy, đừng đem đi chôn. Còn có James , anh ấy muốn được ở cùng một chỗ với Sophia. Bọn họ từ nhỏ mồ côi cha mẹ , một mình trong gia tộc lẫn lộn sinh tồn , huynh muội tình thâm , sống ở cùng một nơi , chết ở chung một chỗ ."

Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn không hết tò mò . Cô tiếp tục hỏi : "Vì sao Sophia Andre lại muốn lưu lại xác của mình ? Bà ta làm thế là có ý gì ?"

"Cậu ấy nói hãy giữ lại xác của cậu ấy , bảo quản cẩn thận , có ngày cần dùng đến ." Tiêu Đồng Hi thành thật trả lời .

Nghe thế , Tư Đồ Lăng Tuyết càng thêm nghi hoặc .

Phải chăng Sophia Andre đã sớm nghĩ đến ngày cô cần dùng máu của bà ta? Hay là bà ta còn có mục đích gì khác ?

Tư Đồ Lăng Tuyết không thể nào đoán nổi , nhưng khuôn mặt điềm lệ vĩnh viễn dừng lại ở tuổi 18 của Sophia khiến cho tâm của cô càng ngày càng lạnh xuống .

Sophia Andre rất giống với người đó , lẽ nào ...

...

Trong khi đó , ở Thượng Hải , Trung Quốc lại là một khung cảnh khác .

Trong một căn phòng bệnh thoáng đãng , sạch sẽ , có một người nam và một người nữ cùng ngồi .

Người nam thì ngồi trên giường bệnh , còn người nữ lại ngồi trên ghế .

Cô gái đang cẩn thận cầm dao gọt táo.

Cô gái đó chính là người con gái từng xuất hiện trên mộ địa trong đêm .

Cô gái đem táo đã cắt bỏ vào trong đĩa , lại xiên một miếng , đưa tới trước mặt chàng thiếu niên , dịu dàng nói : "Tiểu Hạo , há miệng ăn một chút!"

Thế nhưng , đối với sự quan tâm của cô gái , chàng thiếu niên quay đầu tránh né , lại gạt tay cô gái sang một bên: "Chị , em không muốn ăn!"

Cô gái vẫn không chịu thua , vẫn dịu giọng dỗ dành : "Tiểu Hạo ngoan , cố gắng ăn một chút !"

Chàng thiếu niên vẫn ngoan cố , không thêm để tâm đến miếng táo trước mặt , nhìn thẳng vào mắt cô gái mà hỏi: "Chị , chị đã hợp tác với hắc đạo để vương?"

Cô gái bình thản nhìn em trai mình . Cô nhẹ giọng đáp: "Tiểu Hạo , đây không phải chuyện em nên quan tâm . Mau ăn đi."

Chàng thiếu niên thật sự tức giận. Cậu giơ tay hất miếng táo trước mặt ra.

"Bộp!" Miếng táo rơi xuống đất. Chàng thiếu niên hét lên: "Sophia Andre, chị trả lời em đi."

Sophia Andre nhìn chăm chăm em trai của mình. Khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm. Cô đưa đĩa táo đến trường mặt chàng thiếu niên: "Muốn chị trả lời sao! Được, James Andre, em ăn hết đĩa táo này cho chị!"

James Andre mặc dù giận lắm nhưng khi bắt gặp ánh mắt đe dọa của Sophia thì cũng phải bê đĩa táo lên, ăn sạch.

Khi James giơ chiếc đĩa trống không đến trước mặt Sophia, cô hài lòng gật đầu: "Như vậy có phải là tốt không. Em ngoan ngoan ăn hết thì chị cũng chẳng mất công dọn dẹp." "

"Sophia, trả lời vấn đề của em. Đừng ném em ra ngoài rìa, em không còn nhỏ nữa, chỉ kém chị có mấy tháng tuổi mà thôi." James không đợi được mà thúc giục. Cậu rất muốn biết quyết định của chị mình.

Sophia đau lòng mà xoa đầu James. Cô ôn tồn nói với cậu: "James, không phải chị coi em là trẻ con mà là lo cho sức khỏe của em." Thở dài một hơi, cô tiếp: "Không sai. Chị đã quyết định hợp tác với bác đạo để vương."

"Cái gì?" James suy nghĩ nửa thì nhảy dựng lên, nhưng một cơn đau lại bộc phát nơi lồng ngực khiến cho cậu buộc phải ngồi im. Đôi tay cậu chặt lồng ngực.

Sophia thấy thế thì liền vội vàng đỡ em trai nằm xuống giường: "James, em cứ bình tĩnh. Có gì từ từ nói. Không cần vội, không cần vội."

Phải mất một lúc lâu sau, James mới cảm thấy cơn đau dịu đi. Cậu yếu ớt nói với Sophia: "Chị, sao chị có thể làm như vậy? Ông ấy là ba chị."

Khi nghe đến hai từ "ba chị", khuôn mặt của Sophia lại tiếp tục lạnh đi: "James, hẳn ta không phải ba chị, cũng chẳng phải ba em. Hồ dữ không ăn thịt con, hẳn còn không bằng hổ. Vì sao mẹ chết, vì sao chị bị mất đi tuổi thơ bên mẹ, vì sao em phải nằm đây, chị nghĩ, em là người rõ ràng nhất."

James tuy tức giận nhưng vẫn tiếp tục mềm mỏng khuyên bảo: "Cho dù là thế thì lại thế nào? Chúng ta đã không còn mẹ, chỉ còn mỗi ba. Chị không thừa nhận mình là con gái của ba thì cũng không thể thay đổi được sự thật dòng máu của ông ấy đang chảy trong chị. Dù sao ba cũng vẫn là ba, chúng ta không nên vì hận ông ấy mà giúp địch sát cha."

"Ba?" Sophia nhún mày, cười mỉa mai: "Đối với loại ba mà tự tay giết chết vợ mình, đem con gái mới sinh ném ở một nơi chẳng khác gì ổ chuột, lại chuốc thuốc độc cho con trai chết dần chết mòn thì Sophia Andre này không cần. Huống gì, dòng máu chảy trong chị không phải là máu của ông ta, mà là máu của gia tộc Andre từng một thời xưng hùng xưng bá."

Lời nói của Sophia càng khiến James giận dữ hơn. Cậu hét lên: "Sophia Andre, nếu như chị đã tự hào mình là người của Andre, vậy thì phải biết nhà Tư Đồ chính là kẻ thù của chúng ta. Nếu như không phải tại bọn chúng thì ba cũng sẽ không đối xử với chúng ta như vậy. Thế nhưng chị lại công nhận căn gác nhà, muốn nói giáo cho giặc mà hại ba ruột của mình. Sophia Andre, chị nhất định là bị à phù thủy Tư Đồ Lăng Tuyết tẩy não rồi."

"Cháttt"

Một âm thanh vang dội lên trong không khí.

Khuôn mặt của James lệch hẳn sang một bên, bên má trái của cậu hẳn lên năm dấu tay đỏ ửng.

Lúc này, James mới ý thức được một điều.

Sophia đánh cậu!

Người chị gái luôn cưng chiều cậu hết mực lại vì một người xa lạ mà đánh cậu!

"Chị đánh em!" James hét lên.

Lần này thì Sophia cũng không nhượng bộ nữa. Cô thực sự tức giận rồi, cũng gào lên: "Đúng thế! Chị là muốn đánh chết tên súc xú tiểu tử em. Chị cảnh cáo em, em nói gì chị cũng không quản, nhưng nếu em dám xúc phạm đến Tư Đồ Lăng Tuyết thì đừng trách chị ra tay vô tình."

Nói xong, Sophia liền đứng dậy, bỏ ra ngoài.

Ở bên ngoài phòng, John đang chờ sẵn.

Khi Sophia ra ngoài, John nhỏ giọng nói với cô: "Thiếu chủ, cô không cần tức giận với Thiên Hạo thiếu chủ như vậy. Dù sao thì khi chủ nhân còn sống, người đàn ông đó cũng đối xử rất tốt với Thiên Hạo thiếu chủ. Lúc đó, Thiên Hạo thiếu chủ còn nhỏ, là tuổi thường hay ỷ lại vào ba mẹ. Vậy nên, việc Thiên Hạo thiếu chủ có hảo cảm với ông ta thì cũng không thể trách ngài ấy."

"Vậy ý người là nên trách ta?" Ánh mắt Sophia Andre sắc lạnh nhìn về phía John.

"Thuộc hạ không dám." John lùi lại một bước. Ánh mắt của thiếu chủ lúc này thật giống chủ nhân năm đó, khiến cho người ta sợ hãi mà lùi bước.

"Không dám liền tốt. Đối với Tiểu Hạo thì không thể mềm mỏng được nữa rồi. Nếu chúng ta cứ buông lỏng với nó thì kết cục năm xưa của mẹ sẽ lặp lại lần nữa. Tiểu Hạo là người thân cuối cùng của ta, cho dù phải để nó tàn phế mà giữ được mạng cho nó thì ta cũng cam lòng." Sophia Andre thu lại ánh mắt của mình. Cô rảo bước về phía trước.

John định theo sau thì bị cô ngăn lại: "Chú John, người ở lại canh chừng Tiểu Hạo, đừng để tin tức lọt đến tai ông ta, tiện thể làm công tác tư tưởng cho nó luôn. Còn nữa, người hãy cho người bí mật hợp tác với Úc gia."

"Úc gia?" John có chút sững sốt: "Thiếu chủ, dựa vào giao tình giữa cô và Lăng Tuyết điện hạ, việc bắt tay với nhà Tư Đồ là chuyện dễ hiểu. Nhưng Úc gia thì lại khác, chúng ta cùng họ không quen biết. Vì sao lại ...?"

Sophia mỉm cười đầy kiêu ngạo. Cô nói với John: "Người quen rồi sao. Ở Úc gia, vẫn còn người đó!"

Hai chữ "người đó" khiến John phải suy nghĩ một lúc. Sau đó, hắn liền ngẩng mặt nhìn Sophia: "Không lẽ ..."

Sophia đặt tay lên môi làm động tác im lặng. Đôi mắt cô đầy ý cười: "Nếu đã biết thì mau đi làm đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lời mời đến buổi đấu giá nữ trang

Tại Washington, Mỹ. Nhà chính của Tư Đồ gia tộc.

Lucas, thủ hạ của Tư Đồ Hoàng Triệt cung kính đặt lên bàn một tập tài liệu. Anh ta cung kính nói với Tư Đồ Hoàng Triệt: "Hoàng Triệt điện hạ, đây chính là báo cáo điều tra về thân phận của Lạc Kiều Kiều tiểu thư!"

Tư Đồ Hoàng Triệt vươn tay cầm lấy tập tài liệu và mở ra.

Khi nhìn đến phần quá khứ của Hạ Kiều Kiều, đôi mắt anh không khỏi lóe lên sự ngạc nhiên và thích thú.

Thật sự có chút không ngờ nha. Kiều Kiều cùng đại tỷ lại có một mối quan hệ như vậy.

Thu hồi lại ý cười trong mắt, Tư Đồ Hoàng Triệt hỏi Lucas: "Đại tỷ tôi có biết chuyện này không?"

"Không ạ." Lucas thành thật trả lời.

"Còn đại ca và Tịch Na thì sao?" Tư Đồ Hoàng Triệt tiếp tục hỏi.

"Cũng không ạ." Lucas tiếp tục lắc đầu.

Tư Đồ Hoàng Triệt có chút trầm ngâm. Sau đó, anh lại hỏi: "Vậy những người xung quanh cô ấy, có ai họ Lạc không?"

"Không ạ." Lại lắc đầu.

Thực ra, khi điều tra về Lạc Kiều Kiều, Lucas phát hiện ra, họ thật của cô là họ Hạ. Ba là Hạ Chính Hoa, mẹ là Tề Viện Viện. Họ hàng thân thích không có ai họ Lạc. Tra thế nào cũng không ra cái tên Lạc Kiều Kiều.

Đây cũng chính là điểm mà Tư Đồ Hoàng Triệt thắc mắc. Hôm đó, khi cô nói tên mình là Lạc Kiều Kiều, trông không giống như nói dối. Thế nhưng, vận hành cả hệ thống tình báo của nhà Tư Đồ cũng không tra ra nguồn gốc cái tên này.

Chính vì thế mà Tư Đồ Hoàng Triệt cảm thấy tò mò về cô. Rồi từ tò mò chuyển thành hứng thú. Cộng thêm việc mỗi khi nhắc đến chị gái của anh là về mặt cô lại hiện rõ sự hoài niệm. Còn có một chút buồn bã và khổ sở không tên.

Điều đó làm anh muốn tìm hiểu nhiều hơn về cô.

Tư Đồ Hoàng Triệt đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc. Anh phân phó cho Lucas: "Lucas, chuẩn bị chuyên cơ cho ta. Ngày mai ta muốn đi Trung Quốc. Còn nữa, đừng để cho mọi người biết về chuyện này. Rõ chưa?"

"Thuộc hạ đã rõ." Lucas cung kính cúi đầu. Trong lòng lại tự hỏi.

Phải chăng Tư Đồ gia tộc sắp có tam thiếu phu nhân?

Đương nhiên, lời này hẳn không dám nói bừa. Mất đầu như chơi đấy!

Mà Tư Đồ Hoàng Triệt cũng không phát hiện ra vẻ bất thường trên khuôn mặt Lucas.

Lúc này, anh đang hướng mắt về phía bầu trời đêm đầy sao sáng ngoài kia.

Lạc Kiều Kiều a, em bắt đầu khiến Tư Đồ Hoàng Triệt này thích thú rồi đấy!

...

Trong khi đó, ở Provence bên kia.

Trong nhà hàng trực thuộc khách sạn của tập đoàn Hiên Viên, Liệt đại thiếu đang chán nản ngồi gặm beefsteak.

"Tiểu Ngan, chú nói xem. Chẳng lẽ mị lực của anh lại kém đến thế sao? Một chút cũng không thu hút được chị dâu của chú." Về mặt hẳn không cam lòng nhìn sang Lam Đình Ngan ở bên cạnh.

"Không phải mị lực của anh kém đâu. Thử nhìn một chút xung quanh xem, có bao nhiêu cô gái đang nhìn về phía này hả!" Lam Đình Ngan nhìn thấy tinh thần đại boss của mình xuống cấp như vậy cũng không đành lòng mà an ủi một câu.

"Có lẽ chị ấy miễn dịch với soái ca, đặc biệt là mấy tên mặt dày tự sướng!" Tâm tình của Hiên Viên Liệt chưa khá lên được bao nhiêu thì liền bị một gáo nước lạnh của Lam Tư Nhan dội một phát vào đầu.

"Hoặc có thể, chị ấy quan tâm cô tình nhân nhỏ Selena hơn người nào đó!" Đến lượt Lam Tư Nhiên xát muối vào vết thương.

"Biết đâu người ta thích làm chị gái gương mẫu hơn cô vợ hiền thực." Lại thêm Lam Tư Nghiên không biết điều mà đổ thêm dầu vào lửa.

"Được rồi. Hiện giờ tâm trạng boss tổng đang rất tệ. Mấy đứa đừng nói nữa." Lam Đình Ngan trừng mắt với ba cô em gái. Không nhìn thấy bản mặt như bị ai thiếu nợ của boss hay sao! Muốn chết à!"

Dưới ánh mắt đặng đặng sát khí của anh trai nhà mình, ba vị tiểu thư nhà họ Lam dù không tình nguyện cũng phải ngậm miệng.

Chính lúc bàn ăn đang im lặng nhất, cô em út Lam Tư Nguyệt lại đột ngột lên tiếng: "Liệt đại ca, lúc nãy em có gặp anh Edward ở trong thang máy, anh ấy nhờ em đưa cho anh cái này."

Nói rồi, cô nhóc đẩy đến trước mặt Hiên Viên Liệt một tấm thiệp màu trắng.

Hiên Viên Liệt cầm tấm thiệp lên. Khi nhìn đến nội dung bên trong thì đầu mày hẳn hơi nhíu lại: "Buổi đầu giá nữ trang của tập đoàn Đông Hoàng?"

"Đông Hoàng tập đoàn vốn là tập đoàn kinh doanh đá quý hàng đầu thế giới. Mỗi một sản phẩm của họ được thiết kế và cắt mài vô cùng tinh xảo, giá bán có thể lên tới hàng triệu USD. Đặc biệt, lần ra mắt sản phẩm này có sự góp mặt của chủ tịch tập đoàn - Lê Trường Đông và phu nhân của ông ta - Phi Điều Cung Tử. Hai người này, một người là chuyên gia trong lĩnh vực cắt mài kim cương, người còn lại là tinh anh trong ngành thiết kế đá quý. Những sản phẩm vào tay họ thường được nâng giá gấp đôi bình thường." Lam Tư Nguyệt tốt bụng phổ cập kiến thức cho Hiên Viên Liệt.

Thế nhưng, Liệt đại thiếu của chúng ta nghe xong thì: "Chẳng có gì hay ho cả."

Đặc biệt là hẳn còn tiện tay ném tấm thiệp đi. Cũng may, Lam Tư Nguyệt đã kịp thời ngăn chặn.

Cô nhóc bữu môi nhìn Hiên Viên Liệt: "Đúng là ngốc nghếch. Anh không cảm thấy đây chính là một dịp thích hợp để lấy được hảo cảm của chị ấy hay sao?"

"Mua trang sức tặng cho cô ấy hả?" Hiên Viên Liệt hỏi lại.

"Đúng thế." Lam Tư Nguyệt thẳng thắn trả lời.

Khác với ba bà chị của mình, Lam Tư Nguyệt rất ủng hộ việc Tư Đồ Lăng Tuyết và Hiên Viên Liệt đến với nhau. Hai người họ ở chung một chỗ, nhìn vào đều cảm thấy hợp đôi. Nếu thực sự trở thành vợ chồng thì chắc chắn sẽ giống Tư Đồ Lăng Chí và Diệp Lam năm xưa - kim đồng ngọc nữ của giới thượng lưu.

Ở bên Tư Đồ Lăng Tuyết đương nhiên là điều Hiên Viên Liệt muốn, nhưng mà vụ này thì...

"Tuyết không thích nữ trang!" Hiên Viên Liệt lập tức chặt đứt ý tưởng của Lam Tư Nguyệt.

Ai ngờ, Lam Tư Nguyệt cũng chưa chịu bỏ cuộc: "Hừ. Không thích cũng phải thích. Chẳng lẽ anh chưa từng nghe câu 'mặt không dày không lấy được vợ' hay sao! Đối với người ăn cứng không ăn mềm như chị Lăng Tuyết, cách giải quyết tốt nhất là đánh nhanh thắng nhanh kéo mất vợ cũng nhanh."

Lam Tư Nguyệt thao thao bất tuyệt một hồi lại khiến bốn người nhà họ Lam tròn mắt há mồm. Em gái của họ...

"Nguyệt Nhi..." Lam Tư Nhan ngạc nhiên.

"...học cái này..." Lam Tư Nhiên sững sốt.

"...ở đâu ra?" Lam Tư Nghiên không còn gì để nói.

"Hay nói theo một cách khác, Nguyệt Nhi, ai dạy em mấy cái này?" Lam Đình Ngan thẳng thắn hỏi.

"Là An Dục Thần nha." Lam Tư Nguyệt chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô số tội.

Trên đầu Lam Đình Ngan hiện lên ba vạch hắc tuyến.

Những kẻ liên quan đến nhà Tư Đồ, có ai được bình thường không vậy!

Trong lúc mấy anh em nhà họ Lam, người nhìn ta ta nhìn người thì đại boss cũng đã âm thầm ra quyết định

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Vĩnh dạ ; Huyết lệ giai nhân và Thiên sứ chi tâm

"Cái gì, không tra được?" Tư Đồ Lăng Tuyết sững sốt kêu lên. Đây đã là ngày thứ bảy kể từ khi cô trở về từ biệt thự Dương Hi.

Sáng sớm nay, Hiên Viên Liệt chẳng nói chẳng rằng đã chạy đi đâu không biết, lại ném cô ở đây một mình.

Người đàn ông vô tâm đáng chết này!

Cũng may là Lâm Thiên Túng và Phi Điều Tường vừa vặn ở Provence đã chạy đến làm bạn với cô.

Thế nhưng tin tức hai người họ đem tới lại khiến cô vô cùng thất vọng.

Tin tức về Andre gia tộc vẫn đang trong quá trình tìm kiếm. Nhưng mà về Lạc gia lại không tra ra một chút gì hết.

"Con bà nó! Lạc Văn đó, rốt cục đã sử dụng thủ đoạn gì mà có thể bít kín thông tin không một kẻ hở thế này." Tư Đồ Lăng Tuyết không nhịn được mà chửi bậy, lại nghiêng răng ken két. Cô không chút lưu tình mà ném tập hồ sơ trắng trơn về phía bức tường đối diện.

"Bópppp."

Tập giấy đập vào tường, sau đó rơi là tả.

Con rắn trong dây cột tóc nghe động liền thò đầu ra ngoài.

"Tiểu Lục, nằm yên đó cho chị." Tư Đồ Lăng Tuyết trừng mắt nhìn con rắn bé nhỏ. Con rắn có vẻ hơi sợ liền chui tọt vào trong.

"Bà chị, đừng tức giận. Có gì từ từ nói. Không nên giận cá chém thớt." Phi Điều Tường đang uống trà, lại tốt bụng giải vây cho con rắn vô tội.

Nếu con rắn này không phải là sủng vật của Tư Đồ Lăng Tuyết thì đã bị cô giơ một tay ra bóp chết để xả tức rồi.

"Hừ." Tư Đồ Lăng Tuyết nâng tách hồng trà lên nhấp một ngụm, cũng coi như hạ hỏa: "Thật tức chết ta mà, tức chết ta mà."

"Được rồi, Lăng Tuyết. Ở đây than vãn thì được ích gì đâu. Hiện giờ vẫn là nên nghĩ cách để tra được thông tin thì tốt hơn." Lâm Thiên Túng lên tiếng khuyên nhủ cô bạn thân.

Một câu nói này của anh, vô hình chung đã đánh trúng vào ý nghĩ của cả ba người.

"Thực ra em cảm thấy... đôi khi sử dụng thám tử để tìm kiếm còn tốt hơn là dùng hệ thống tình báo." Phi Điều Tường nêu lên ý kiến của mình.

"Lăng Tuyết, cậu thấy cách này như thế nào?" Ngay khi Phi Điều Tường dứt lời thì Lâm Thiên Túng lại nói.

Trước khi đến khách sạn, anh cùng Tiểu Tường đã suy nghĩ một phen và thống nhất với ý kiến này. Tình hình đã thế rồi thì cũng hết cách.

Giờ chỉ còn cần sự đồng ý của Lăng Tuyết.

Về mặt Tư Đồ Lăng Tuyết lúc này là đang dần đo suy nghĩ.

Kì thực, có đôi khi sử dụng thám tử sẽ nhanh và dễ dàng hơn hệ thống tình báo.

Nhưng cô không thể đảm bảo, liệu những thám tử được phái đi có thể bảo toàn được tính mạng trong khi làm nhiệm vụ hay không? Hoặc là nhờ thông tin nội bộ bị rò rỉ thì phải làm thế nào?

Thế sự quả thật vô lường.

Vậy nên, Tư Đồ Lăng Tuyết không dám làm liều.

Cô cũng chưa phải đang trong tình huống bị động, chưa gấp đến mức bí quá hóa liều như vậy.

Chỉ là phong cách làm việc của cô là "đánh nhanh thắng nhanh" mà thôi.

Huống gì, cô còn muốn chờ đợi liên hợp cùng với người bí ẩn kia nữa.

Bởi vì người bí ẩn đó nắm bắt rất rõ tình hình của địch. Nếu như liên hợp cùng hắn rồi hành động sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng mà cô cũng chẳng thể ngồi yên như thế này.

Thế nên, chỉ còn một cách.

"Sau khi trở về Trung Quốc, mình sẽ đi Moscow một chuyến." Tư Đồ Lăng Tuyết đã quyết định.

"Đi Moscow?" Phi Điều Tường không thể ngờ tới.

"Lăng Tuyết, nơi đó toàn là một đám ô hợp, trắng đen không rõ ràng. Cậu đến đó làm gì?" Lâm Thiên Túng cũng không nén nổi tò mò mà hỏi.

Tư Đồ Lăng Tuyết im lặng không nói.

"Ba nuôi của mình." Mãi một lúc lâu sau, cô mới chậm rãi lên tiếng.

Lâm Thiên Túng và Phi Điều Tường cùng giật mình, hai mặt nhìn nhau.

Sau đó...

"Là 'Tướng quân'?" Lâm Thiên Túng hỏi như để xác định mình không nghe nhầm.

"Ừ." Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu.

"Nhưng mà ông ấy lại chỉ có địa bàn ở Moscow, Hongkong, Taiwan và các vùng lân cận thôi mà. Đẳng này Lạc gia lại ở tận đâu tận đâu." Phi Điều Tường cũng thắc mắc.

Nhưng thứ cô nhận lại chỉ là cái cười nhạt của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Cô nói với Phi Điều Tường, lại như gián tiếp nói với Lâm Thiên Túng: "Em gái, thân thế của ba nuôi chị. Không đùa được đâu."

...

Lại nói về Hiên Viên Liệt.

Lúc này, hắn đang ngồi trong phòng VIP thưởng thức rượu vang, cũng là đang quan sát buổi đấu giá trang sức của Đông Hoàng tập đoàn.

Hiên Viên Liệt không thể không khâm phục Lê Trường Đông.

Đối với những viên kim cương quý, đẹp và hiếm nhất mà Đông Hoàng khai thác được, Lê Trường Đông hoàn toàn giấu nhem.

Sau khi thu thập đủ 100 viên thì công khai đấu giá, lại mời tất cả các nhân vật tai to mặt lớn trên thế giới cùng tham gia.

Như vậy, giá bán sẽ cao hơn bình thường rất nhiều.

Không hổ là thủ hạ của Lăng Chí thúc thúc. Toàn một lũ cáo già.

Mắt nhìn của Lê Trường Đông và Phi Điều Tường quả thật là rất tốt. Mấy viên kim cương đem ra đấu giá đều khiến người ta vừa nhìn vào đã thích, cộng thêm thiết kế tinh xảo làm cho nó càng trở nên có giá.

Thế nhưng lọt vào mắt xanh của Hiên Viên Liệt lại chỉ có đúng hai thứ: chiếc vòng cổ Vĩnh dạ và đôi bông tai Huyết lệ giai nhân.

Đôi bông tai Huyết lệ giai nhân được khảm bằng đá ruby máu bồ câu có nguồn gốc từ Myanmar. Đá ruby máu bồ câu nếu nhìn kỹ sẽ có vài tia sáng màu lam trong viên đá thuần màu đỏ. Sản lượng của loại đá này cực ít. Về rực rỡ sau khi cắt mài có thể sánh ngang với kim cương cao cấp.

Thế nên, giá trị rất lớn.

Hiên Viên Liệt đã mua nó với giá 3 triệu USD.

Còn chiếc vòng cổ Vĩnh dạ lại được khảm kim cương đen với vẻ đẹp kì diệu, được chiếu xạ màu trong suốt, lấp lánh.

Nếu đeo nó lên người Tư Đồ Lăng Tuyết, chắc chắn sẽ càng tăng thêm vẻ cao quý cho cô.

Thực ra, Hiên Viên Liệt nhắm tới chính là viên đá ruby máu bồ câu và viên kim cương đen.

Tư Đồ Lăng Tuyết vốn dĩ được sinh ra từ máu tanh và bóng đêm vô tận.

Ẩn dưới vẻ đẹp thiên thần là tâm hồn của ác quỷ.

Đen và đỏ.

Hai màu này rất hợp với cô.

Cũng như cái tên được đặt cho hai món nữ trang.

Vĩnh dạ và Huyết lệ giai nhân.

Chính là đại diện cho thế giới mà cô được sinh ra.

Thế giới của máu và bóng tối.

Trong đầu Hiên Viên Liệt đang không ngừng phác họa bộ dáng của Tư Đồ Lăng Tuyết khi đeo hai món nữ trang này lên người.

Không hiểu sao, hắn vẫn cảm thấy thiếu thiếu một thứ gì đó...

Đúng lúc này, món trang sức cuối cùng cũng được mang ra.

Đây chính là món trang sức duy nhất được hợp tác làm nên bởi Lệ Trường Đông và Phi Điều Cung Tử.

Chiếc nhẫn Thiên sứ chi tâm!

Đính trên mặt chiếc nhẫn bạc chính là viên đá quý màu trắng, trong suốt, đạt tới 30 ca-ra.

"Thiên sứ chi tâm" được tạo bởi đá Fireopal.

Loại đá này xếp vị trí hàng đầu trong giới đá quý.

Ngay khi "Thiên sứ chi tâm" được chiếu lên màn hình lớn đằng sau sảnh đấu giá, hội trường liền có dấu hiệu bùng nổ.

Tất cả mọi người trong hội trường đều không nhịn được mà trầm trồ.

Ngay cả Hiên Viên Liệt đang nhàn nhã thưởng thức rượu cũng phải đặt cái ly xuống bàn.

Trong mắt hắn lóe lên một tia thích thú.

Xem ra, thứ hắn cần chính là đây.

Màu trắng!

Có lẽ, đỏ, đen và trắng mới là một sự kết hợp hoàn hảo.

Mà sự kết hợp hoàn hảo này chỉ có thể bộc lộ hoàn toàn trên người Tư Đồ Lăng Tuyết.

"Thiên sứ chi tâm" phải là của hắn.

Giá khởi điểm là 10 triệu USD.

Người ra giá đầu tiên là một vị chính khách của Pháp, về mặt phong độ, nhưng trông không hề đơn giản.

Dần dần, chiếc nhẫn đã trở thành mục tiêu theo đuổi của rất nhiều người.

Cứ mỗi một lần nâng giá là tăng lên 1 triệu.

Đến khi vị chính khách kia ra giá lần hai đã là 31 triệu USD.

Phía dưới có tiếng xì xào.

Bỗng nhiên, một giọng nói khác lại vang lên: "35 triệu USD."

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên, tuy rằng trên người mặc tây trang nhưng cả người hắn ta lại có vẻ thô tục, trên cổ còn đeo một chiếc vòng vàng to, ngay cả trên cổ tay hắn ta cũng có một chiếc vòng to, đeo nhiều như vậy vì sợ người khác không nhận ra hắn ta là người có tiền chắc!

Phía dưới lại xì xào to hơn.

Cho tới khi người điều khiển chương trình nhắc mọi người yên lặng, anh ta khẽ hắng giọng: "Ông đây ra giá 35 triệu, có ai trả giá cao hơn hay không?"

Phía dưới im lặng.

"35 triệu lần thứ nhất." Người điều khiển chương trình trên bục bắt đầu đếm ngược.

"35 triệu lần thứ hai."

"35 triệu lần thứ..."

"38 triệu!" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp cắt đứt câu đếm ngược cuối cùng của người điều khiển chương trình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thứ gì Hiên Viên Liệt muốn thì nhất định phải có được

Người ra giá là Hiên Viên Liệt.

"Vị tiền sinh này ra giá đến 38 triệu. Có ai trả giá cao hơn không?" Người chủ trì lại hỏi.

"40 triệu!" Người đàn ông trung niên lúc này lại kiêu ngạo hô to lên.

Bốn phía ồ lên một tiếng.

"Vị tiền sinh này ra giá đến 40 triệu, có ai ra giá cao hơn 40 triệu không?"

"44 triệu!" Bỗng chốc giọng nói lười nhác của Hiên Viên Liệt vang lên, hắn nghĩ muốn cái gì thì nhất định phải có cái đó.

Tất cả mọi người đang ngồi đều nhìn về phía Hiên Viên Liệt, có người hiển nhiên cũng đã nhận ra hắn là ai rồi. Bắt đầu âm thầm tiếc nuối cho người đàn ông trung niên kia.

"Quá tay rồi đây, Kelvin!" Giọng nói nam tính của Edward vang lên sau lưng Hiên Viên Liệt. Trong lòng anh lại đang không ngừng nghi hoặc, chỉ là một chiếc nhẫn thôi, cho dù vô giá, cũng không đến mức phải trả bốn mươi bốn triệu USD.

Hiển nhiên, người đàn ông trung niên cũng sợ run lên, hắn ta không nghĩ tới người thanh niên trẻ tuổi này lại đáng sợ như vậy, bởi vậy hắn ta cắn răng một cái, lại nhắc tay lên tăng thêm 48 triệu USD.

Hiên Viên Liệt không vui, hắn nhíu mày: "Edward --"

Edward không những không đáp lại mà còn cảnh cáo: "Đầu giá là phải công bằng. Không được gian lận đâu."

Hiên Viên Liệt có chút bức mình. Hắn nhíu mày không vui, lập lại một lần nữa: "Edward, không có lần thứ ba đâu."

Edward hiểu rõ ý của hắn, lập tức lên tiếng: "Rồi, rồi, tôi lập tức làm!"

Nói xong, anh cầm lấy di động, gọi một cú điện thoại: "Lập tức điều tra tư liệu của một người trong buổi đấu giá hôm nay cho tôi!"

Không đến năm phút đồng hồ, anh tắt máy, nói với Hiên Viên Liệt: "Người này có một mỏ than, nói trắng ra hẳn là ông chủ bán than đá!"

Hiên Viên Liệt hừ lạnh một tiếng, chỉ là ông chủ bán than đá nhỏ nhỏ mà cũng lên mặt với ngũ đại gia tộc, quả thực là không biết trời cao đất rộng!

"Đóng băng tài khoản ngân hàng của hắn, tôi không muốn dây dưa với loại người như vậy!" Hiên Viên Liệt không cần suy nghĩ mà ra lệnh.

Edward vội vàng nhắc điện thoại một lần nữa.

Không đến 2 phút sau đó, sau khi người đàn ông trung niên nhận được một cú điện thoại, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi, vội vàng vàng rời khỏi hội trường.

Chiếc nhẫn xa hoa thuộc về quyền sở hữu của Hiên Viên Liệt.

Nhìn theo thân ảnh vội vã của người đàn ông trung niên, lại nhìn Hiên Viên Liệt đang vuốt ve chiếc nhẫn, Edward tặc lưỡi tiếc nuối.

Quả là, thứ gì Hiên Viên Liệt muốn thì nhất định phải có bằng được.

...

Hiên Viên Liệt không một lời mà biến mất cả ngày khiến Tư Đồ Lăng Tuyết đã bức mình thì chớ. Đàng này lúc về, hắn lại cứ thì thà thì thật làm cô càng thêm cáu tiết.

Không nhịn nổi nữa, Tư Đồ Lăng Tuyết hai tay chống nạnh, tức giận chỉ tay vào mặt Hiên Viên Liệt: "Cái tên chết bầm nhà anh, đang yên đang lành lại bốc hơi đi đâu mất. Trờ về lại cứ dẩu dẩu điểm điểm, đi sau lưng tôi như một con ma. Nói đi. Anh đang làm cái trò quỷ gì đấy hả?"

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô, Hiên Viên Liệt cảm thấy cô càng ngày càng dễ thương.

Đề nén cảm giác muốn cười để tránh cho cô hiểu lầm vô cớ, Hiên Viên Liệt kéo Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi xuống giường. Đôi tay không an phận mà ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

"Buông ra." Tư Đồ Lăng Tuyết nhú mày cảnh cáo. Hắn lại muốn ăn đập phải không?

"Không bỏ. Còn có, đừng nghĩ muốn đập anh. Cẩn thận anh hôn em đấy!" Hiên Viên Liệt đối với suy nghĩ của cô liền dễ dàng nhìn thấu. Hắn cười yêu nghiệt nhắc nhở cô.

Về mặt của Tư Đồ Lăng Tuyết dường như đơ ra.

Gã khốn này!

Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ hận không thể dùng bạc tiên siết cổ hắn luôn.

Từ khi nào mà cái tên này có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô vậy.

Thật tức chết mà!

Bởi vì Tư Đồ Lăng Tuyết đang cúi gằm mặt nên Hiên Viên Liệt không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô.

Hắn đưa tay lên xoa đầu cô như xoa đầu cún con. (Cún con? @_@))))

Sau đó, Hiên Viên Liệt lại nắm lấy cằm cô mà nâng lên, để cho ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

Hắn cười mà nói với cô: "Có muốn biết hôm nay anh đã đi đâu không?"

Tư Đồ Lăng Tuyết gật đầu.

"Vậy thì nhắm mắt lại!" Hiên Viên Liệt ra lệnh cho cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngoan ngoãn khép mắt lại.

Hiên Viên Liệt lại say mê đánh giá khuôn mặt của cô.

Khuôn mặt trắng trẻo, xinh đẹp. Hai hàng lông mi như hai tán rêu quạt khép hờ, che đi đôi mắt lam đầy mị hoặc. Bờ môi mọng nước hơi hé mở.

Một bộ dáng xinh đẹp của cô khiến Hiên Viên Liệt nhìn không được mà cúi đầu xuống. Đôi môi mọng chính xác bắt được cánh môi mềm mại.

Tur Đồ Lăng Tuyết đột nhiên cảm giác đôi môi có chút ẩm ướt. Đến khi phát hiện Hiên Viên Liệt đang hôn mình thì cô kịch liệt chống cự.

Hiên Viên Liệt cảm thấy không vui vì sự phản kháng của cô. Hắn bắt đầu đưa lưỡi vào thăm dò khoang miệng cô, chốc lát lại nhẹ nhàng day day môi cô, khiến cho cô vừa khó chịu vừa thoải mái.

Mãi cho đến khi Hiên Viên Liệt buông Tur Đồ Lăng Tuyết ra thì cũng là lúc môi cô bị hôn đến sưng đỏ.

Tur Đồ Lăng Tuyết bực mình hét lên: "Hiên Viên Liệt!"

"Hử?"

"Anh thừa nước đục thả câu." Cô gất gồng.

"Có sao đâu. Anh chỉ đang thể hiện nỗi nhớ nhung với em thôi mà." Hiên Viên Liệt sến sẩm nói.

Tur Đồ Lăng Tuyết cảm thấy các lỗ chân lông của mình đều đã dựng hết cả lên.

Khiếp quá đi mất!

Không đợi cho cô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì Hiên Viên Liệt đã kéo cô đến trước bàn trang điểm.

Tur Đồ Lăng Tuyết nhìn thấy mình trong gương. Kì lạ là trên tai cô đã xuất hiện một đôi bông tai màu đỏ.

Tur Đồ Lăng Tuyết nhú mày nghi hoặc, lại quay sang hỏi Hiên Viên Liệt: "Đây là ý gì?"

"Buổi sáng không thấy mặt chính là muốn mua cái này tặng em đó." Hiên Viên Liệt tốt bụng giải thích cho cô.

"Tặng em?" Tur Đồ Lăng Tuyết không hiểu. Đôi tay lại không tự chủ mà xoa xoa lên mặt đá quý. Cô nhìn chính mình trong gương mà hỏi: "Vì sao muốn tặng cho em?"

Hiên Viên Liệt khẽ cười. Hắn nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau. Đầu đặt trên vai cô: "Không có việc gì thì không thể tặng hay sao?"

"Không thể." Tur Đồ Lăng Tuyết cứng nhắc đáp lại.

Trên đầu Hiên Viên Liệt hiện lên ba vạch hắc tuyến.

Đây là cái đạo lý gì???

"Từ khi nào mà em liền không nói lý lẽ như vậy?"

"Từ khi gặp anh."

Ai đó lập tức ngậm miệng.

Tự làm tự chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Em yêu anh

Mãi cho đến về sau, Tur Đồ Lăng Tuyết vẫn luôn cảm thấy. Vận mệnh chính là một gã phù thủy, còn bản thân con người thì luôn nhận ra trong muộn màng.

Có lẽ, nếu như ngày đó, Hiên Viên Liệt không xông ra đỡ cho Tur Đồ Lăng Tuyết một viên đạn; nếu như Tur Đồ Lăng Tuyết không nghe được chính miệng bác sĩ kết luận Hiên Viên Liệt có thể chết vì mất máu quá nhiều thì cô cũng vĩnh viễn chẳng bao giờ biết được, mình yêu người đàn ông này nhiều đến thế.

Nhân duyên, đôi khi thật kì diệu...

~~~~~Hoa lệ tuyến phân cách~~~~~

Ngày hôm ấy, trời xanh mây trắng, chim ca líu lo, hương hoa huân y thảo bay đầy trời.

Thời tiết đẹp đến mức dễ khiến người ta có một dự cảm chẳng lành.

Nhưng lúc này, Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn chưa nghĩ nhiều như vậy.

Cô chỉ đang cảm thấy ở trong khách sạn quá chán mà thôi.

Hôm nay là ngày cuối cùng cô và Hiên Viên Liệt còn ở lại Provence. Bởi vì có một số tình huống bất ngờ cho nên chuyến công tác đã kéo dài thêm hai tuần.

Buổi sáng, Hiên Viên Liệt đã sớm lượn qua chi nhánh của tập đoàn Hiên Viên để họp cổ đông. Còn cô thì bị ném lại trong khách sạn, hết ăn lại nằm.

Quá khó chịu!

Cho nên, Tư Đồ Lăng Tuyết quyết định chuồn ra ngoài đi chơi một chút.

Thực ra, không biết có phải mấy ngày ở Provence quá yên bình hay không mà Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không cảm nhận được, ngay khi cô vừa rời khỏi khách sạn liền có một chiếc xe lén lút theo sau.

Tư Đồ Lăng Tuyết lượn lờ mấy vòng trong quảng trường thành phố.

Dù sao cũng phải tận hưởng khí hậu mát mẻ ở đây một chút trước khi về đối mặt với cái nóng ở Trung Quốc.

Và Tư Đồ Lăng Tuyết không hề biết rằng, trong khi cô đang tựa người vào đài phun nước La Rotond nghe nhạc thì một họng súng đen ngòm ở tòa nhà phía sau lưng cũng đã chia về phía cô.

~~~~~Dải phân cách ngựa mất~~~~~

Trở lại hai mươi phút trước, trong phòng hội nghị của tập đoàn Hiên Viên.

Hiên Viên Liệt ngồi ở vị trí chính giữa phòng họp. Bên trái là Edward còn bên phải là Lam Đình Ngạn.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều tập trung nghe báo cáo.

Cả một căn phòng rộng lớn chỉ nghe được tiếng của trưởng phòng đầu tư và tiếng lật giấy sột soạt.

Ít nhất là như vậy cho đến khi...

"Ringgggg! Ringgggg! Ringgggg!"

Tiếng chuông điện thoại của ai đó vang lên, ngân dài.

Mọi người trong phòng sợ hãi nhìn nhau.

Tổng tài đại nhân ghét nhất chính là trong lúc đang họp thì có chuông điện thoại kêu.

Buổi họp lần trước cách đây nửa năm, trưởng phòng nhân sự có điện thoại trong lúc họp đã khiến tổng tài tức giận, cắt luôn nửa năm tiền thưởng đó.

Lần này lại đến lượt kẻ nào không biết điều nữa vậy?

Thế rồi tất cả mọi người cùng không hẹn mà nhìn về phía phát ra tiếng chuông. Sau đó lại không hẹn mà cùng trừng lớn con mắt.

What the hell? Vậy mà lại là điện thoại của tổng tài nha. Mặt trời mọc ở đằng tây chắc?

Thực ra không chỉ mọi người mà đến chính Hiên Viên Liệt cũng ngạc nhiên không kém. Rõ ràng trước lúc họp, hắn đã tắt chuông rồi mà. Sao lại..

Hắn lấy điện thoại ra nhìn một chút, lại bị nội dung tin nhắn trong điện thoại dọa cho xanh mặt.

Trên màn hình điện thoại hiện lên mấy chữ: Mau đến đài phun nước LaRotond ở Aix-en-Provence, có tay súng bắn tia, Tư Đồ Lăng Tuyết đang gặp nguy hiểm.

Dường như không kịp nghĩ ngợi gì cả, Hiên Viên Liệt lao nhanh ra khỏi phòng họp trước con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Hiên Viên Liệt cũng không biết được, mình đã đến Aix-en-Provence kiểu gì. Chỉ biết rằng, khi bước xuống xe, hắn liền đảo mắt tìm kiếm thân ảnh quen thuộc.

Cho đến khi nhìn thấy Tư Đồ Lăng Tuyết thì Hiên Viên Liệt cũng phát hiện, ở tầng cao nhất của tòa nhà phía sau lưng cô lóe lên một tia sáng màu đỏ.

Không kịp nghĩ ngợi gì cả, hấn lao đến, ôm chặt cô gái mình yêu vào lòng.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngược lại vô cùng bất ngờ, đang yên đang lành lại rơi vào một vòng tay của người đàn ông, còn có mùi bạc hà quen thuộc từ từ xông vào mũi.

Không để cô kịp định hình mọi chuyện thì...

"Đoàngggg."

Tiếng súng xé trời vang lên.

Cả người Hiên Viên Liệt đổ ập xuống ngay trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết.

Xung quanh vang lên những tiếng hét chói tai của người đi đường.

Tư Đồ Lăng Tuyết có chút khó tin vào mắt mình. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là sững sờ, và sau khi máu của Hiên Viên Liệt bắt đầu chảy ra nền đất thì lại là một sự sợ hãi và kinh hoàng.

Cô vội vàng quỳ xuống, đỡ lấy đầu Hiên Viên Liệt nâng lên. Đôi mắt xanh lam nhìn về phía đạn được bắn ra, nhưng người trên sân thượng đã đi mất rồi.

Cô lại nhìn Hiên Viên Liệt. Trên gương mặt là sự lo lắng cùng gấp gáp.

Hiên Viên Liệt cũng nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết. Bàn tay run rẩy đưa lên chạm vào một bên gò má của cô. Đôi môi mấp máy, khẽ nói: "Thật tốt... Thật quá tốt... vì em... không sao."

"Vì sao? Vì sao lại muốn cứu tôi? Sao không để tôi chết đi? Người chúng nhắm tới rõ ràng là tôi cơ mà!" Tư Đồ Lăng Tuyết hét lên.

Tim cô đau quá!

"Vì sao ư?" Hiên Viên Liệt yếu ớt cười. Hấn dứt quãng trả lời: "Vì anh không muốn em chết. Vì anh yêu em."

Nói xong, đôi mắt màu lục chậm rãi khép lại.

Tư Đồ Lăng Tuyết không nói được lời nào nữa.

Cảnh vật trước mắt cô nhòa đi.

~~~~~Tuyển phân cách đáng ghét~~~~~

Đèn hiệu phòng cấp cứu vẫn đang sáng đỏ.

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi chờ đợi trước cửa phòng.

Bên cạnh là Sarah Tư Đặc đang không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô.

Bởi vì bệnh viện Hiên Viên Liệt được đưa tới thuộc quyền quản lý của gia tộc Tư Đặc, lại nhân lúc Tô Viên Viên và Sarah Tư Đặc tới đây thị sát cho nên Tô Viên Viên trực tiếp xắn tay vào phẫu thuật.

Lam Đình Ngan và Edward thì đang đi đi lại lại.

Mọi việc cứ tiếp tục như vậy cho đến khi cửa phòng cấp cứu được đẩy ra.

Tô Viên Viên từ bên trong bước ra.

Thấy nàng, Tư Đồ Lăng Tuyết và Sarah Tư Đặc vội vàng đứng dậy. Còn Lam Đình Ngan và Edward thì đi đến trước mặt nàng.

"Dì Viên Viên, Liệt đại ca, anh ấy sao rồi?" Trong giọng nói của Lam Đình Ngan không giấu được sự gấp gáp.

"Viên đạn nằm ngay gần tim. Thằng bé mất máu quá nhiều, cần phải truyền gấp." Tô Viên Viên tỉ mỉ giải thích cho Lam Đình Ngan. Sau đó, nàng quay sang Sarah Tư Đặc: "Sarah, trong kho còn máu AB- hay không?"

"Không thừa mẹ, cuộc phẫu thuật cách đây 3 tháng đã dùng hết túi máu cuối cùng. Con vừa mới kiểm kho xong." Trên mặt Sarah Tư Đặc không giấu được sự khẩn trương.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau.

Nhóm máu của Hiên Viên Liệt là máu hiếm. Thế giới chỉ có 0,6% dân số có nhóm máu này. Bây giờ trong kho lại hết máu. Hiên Viên Ngạo Thiên và Văn Duyệt lại ở cách xa vạn dặm. Vậy thì phải làm sao?

Đúng lúc này, giọng nói yếu ớt của Tư Đồ Lăng Tuyết vang lên.

"Dì Viên Viên, hãy lấy máu của con. Con có cùng nhóm máu với anh ấy."

...

Tư Đồ Lăng Tuyết được đưa vào phòng phẫu thuật. Cô nằm ngay cạnh Hiên Viên Liệt đang hôn mê sâu.

Bàn tay của cô luôn xuống dưới chân, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Trong đầu cô lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm, cũng là lời cô muốn nói với người đang nằm bên cạnh.

Hiên Viên Liệt, anh nhất định phải bình an đây nhé!

Bởi vì em vẫn chưa tận miệng nói với anh rằng...

Em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lại nói yêu anh

"Liệt, anh thật đáng ghét đó, biết không! Rõ ràng là anh đã không sao rồi, vì sao còn muốn ngủ tới tận ba ngày chưa tỉnh?"

"Tên khốn kiếp nhà anh, anh còn không tỉnh lại, lão nương bỏ về Mỹ luôn đấy! Bà đây đã ném cả công việc và gia tộc để ở lại chăm sóc cho anh, anh lại còn chơi trò thử nhẫn nại với lão nương."

"Anh, có phải anh vẫn còn giận em vì không chịu nhận ra tình cảm của mình sớm hơn hay không? Vậy nên mới không chịu mở mắt nhìn em một cái."

"Anh, em sai rồi. Anh đừng ngủ nữa được không!"

Tư Đồ Lăng Tuyết ngồi bên giường bệnh. Cô áp má lên bàn tay của Hiên Viên Liệt. Miệng không ngừng thủ thỉ.

Ba ngày trước, nhờ có Tư Đồ Lăng Tuyết hiến máu, ca phẫu thuật của Hiên Viên Liệt thành công.

Lúc đi ra, khuôn mặt Tư Đồ Lăng Tuyết có chút trắng bệch vì thiếu máu. Cô được Sarah Tư Đặc đưa về phòng nghỉ ngơi. Còn Hiên Viên Liệt đang hôn mê sâu thì được chuyển về phòng ICU theo lệnh Tô Viên Viên để theo dõi thêm.

Sau khi cuộc phẫu thuật ổn thỏa, Lam Đình Ngạn và Edward đã nhanh chóng báo cáo về tổng bộ về việc của Hiên Viên Liệt và ngăn chặn thông tin bị lộ ra bên ngoài để tránh cho việc kẻ thù nhòm ngó.

Kể từ khi đó đến bây giờ, Hiên Viên Liệt đã hôn mê ba ngày chưa tỉnh. Trong ba ngày qua, Tư Đồ Lăng Tuyết lúc nào cũng túc trực bên giường bệnh, rất ít khi rời đi.

Và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, trong lúc đôi trẻ đang "tâm sự" với nhau thì ở ngoài cửa, có ba kẻ không biết tốt xấu đang ngồi nghe lén.

"Này họ Lam kia, cậu thực sự cảm thấy hai người trong phòng chính là hắc đạo để vương cùng ông hoàng giới kinh doanh hay sao? So với ngày thường tôi thấy và ba hôm nay thì hoàn toàn khác nhau một trời một vực." Sarah Tư Đặc là người đầu tiên lên tiếng. Cô ấy huých tay Lam Đình Ngạn mà hỏi.

"Chỉ nói đúng, Lý đại thiếu phu nhân. Cũng may lúc này tôi đã kiểm tra CCTV của bệnh viện, xác định chính là bọn họ. Thật đúng là được một phen kinh hỷ." Lam Đình Ngạn cũng gật gù đầy đồng tình.

Và cuối cùng là Edward: "Tổng kết lại một hồi. Chúng ta có thể kết luận như sau: Năng lực của tình yêu thật quá cường đại. Nó có thể khiến cho chúng ta biến thành một người hoàn toàn khác."

Cả ba nhìn nhau gật đầu.

Im lặng, một hồi im lặng, trong phòng im lặng, ngoài phòng cũng im lặng.

"Chẳng có gì hay ho nữa. Em vẫn là nên đi đặt thêm một phòng bệnh thì tốt hơn." Sarah Tư Đặc đứng dậy, phúi phúi tay.

"Hề, chị có bệnh nhân sao, Lý đại thiếu phu nhân?" Lam Đình Ngạn thấy cô đã đứng dậy thì tò mò hỏi.

"Ừ." Sarah Tư Đặc tùy tiện gật đầu.

"Ai thế?"

"Hiên Viên Ngạo Thiên."

"Ngạo Thiên bá bá bị làm sao à?"

"Hiện tại thì chưa nhưng tương lai sẽ có."

"Là ý gì?"

"Nhập viện do bị đánh hội đồng."

"Ồ." Lam Đình Ngạn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Con làm cha chịu. Xách mất nữ nhi nhà người ta đi thì bị đánh là phải.

Trong khi Lam Đình Ngạn đang vẽ nên biểu cảm "đó là lẽ đương nhiên" trên khuôn mặt thì trong phòng truyền ra tiếng kêu thất thanh của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Ba người ở ngoài nghe động liền vội vã chạy vào trong.

Chỉ thấy, trên giường bệnh, Hiên Viên Liệt vốn đang hôn mê đã tỉnh lại từ lúc nào.

Cả ba đều sững sốt. Sau đó, Lam Đình Ngạn và Edward kích động lao đến bên giường bệnh.

"Lão đại, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi."

"Kelvin, cậu thấy có chỗ nào không khỏe, nói tôi nghe xem?"

"Anh có đói không? Hay là để em..."

Hàng loạt những câu hỏi trút xuống như mưa khiến Hiên Viên Liệt không nhận được mà cau mày.

Cũng may có Sarah Tư Đặc biết điều, nhanh chóng tới kéo hai kẻ ngốc kia đi tìm Tô Viên Viên.

Trong phòng chỉ còn lại Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết.

Cô đứng nhìn hẩn.

Hẩn ngồi trên giường nhìn cô.

Thật lâu sau đó, Hiên Viên Liệt vươn tay, mạnh mẽ kéo cô vào lòng.

"Ấy đừng, vết thương của anh..." Lúc này, khi Tư Đồ Lăng Tuyết nhớ tới hẩn vẫn đang bị thương thì hoảng hốt kêu lên. Thế nhưng, cô còn chưa kịp nói hết thì Hiên Viên Liệt đã đặt một ngón tay lên môi cô, ra dấu im lặng.

Tư Đồ Lăng Tuyết cũng ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Cầm của cô bị Hiên Viên Liệt nâng lên. Hẩn tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt cô một hồi, cuối cùng lại nói: "Sao lại xanh xao thế này! Em thật không biết chăm sóc cho bản thân gì cả!"

Tư Đồ Lăng Tuyết cup mắt xuống. Cô nhỏ giọng: "Anh như vậy, em cũng chẳng thể yên tâm mà ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ."

Hiên Viên Liệt có chút sững sờ trước lời nói của cô. Hẩn chậm rãi nói: "Xin lỗi! Để em lo lắng rồi."

"Không cần xin lỗi, không phải tại anh, là do em bất cẩn."

...

Hai người lại tiếp tục im lặng.

Mãi cho đến khi Tư Đồ Lăng Tuyết ngẩng mặt lên, mắt cô nhìn vào đôi mắt xanh lục của Hiên Viên Liệt. Cô cất giọng nghiêm túc: "Em có một chuyện

muốn nói với anh!"

"Ồ, là gì vậy?" Hiền Viên Liệt có chút không nín nổi tò mò.

Kỳ lạ! Hắn vừa mới tỉnh dậy liền cảm thấy rất kỳ lạ!

Đầu tiên là cô gái này rất ngoan ngoãn nghe lời hắn, y như một con mèo.

Bây giờ lại bày ra bộ dáng nghiêm túc như có chuyện trọng đại cần tuyên bố vậy.

Hắn thật sự rất muốn biết điều gì đã khiến cô như vậy. Do hắn cứu cô ư? Không đúng lắm!

Tư Đồ Lăng Tuyết hít một hơi dài để ổn định lại nhịp tim đang đập loạn của mình. Cô nhìn thẳng vào mắt Hiền Viên Liệt mà nói: "Hiền Viên Liệt... em yêu anh."

Sau khi nói xong, cô lập tức quan sát vẻ mặt của Hiền Viên Liệt.

Chỉ thấy hắn đơ ra một lúc, sau đó mỉm cười tự giễu và cuối cùng là đẩy cô ra để nằm xuống giường.

"Có lẽ là anh ngủ nhiều quá rồi nên mới mơ mộng thế này." Hiền Viên Liệt dứt khoát kéo chăn, xoay lưng về phía Tư Đồ Lăng Tuyết.

Tư Đồ Lăng Tuyết không tin nổi, trợn trừng mắt nhìn tên nam nhân nào đó.

Gì chứ? Chỉ là cô nói yêu hắn thôi mà, có cần tỏ vẻ khó tin như thế không.

Cô có chút tức giận rồi nha!

Và để xả tức đối với thái độ của Hiền Viên Liệt, Tư Đồ Lăng Tuyết lại dứt khoát lôi hắn ra khỏi chăn, cùng hắn đối chất: "Anh không có nằm mơ. Đây là chính miệng em nói."

"Làm sao anh có thể tin đây. Em có cách gì để chứng minh hay không?" Hiền Viên Liệt nhướn mày hỏi cô.

Tư Đồ Lăng Tuyết khó xử. Cô cắn môi như đang ngẫm nghĩ, lại như đang đắn đo.

Nhìn phản ứng của cô, Hiền Viên Liệt đang định nằm xuống.

Ai ngờ, Tư Đồ Lăng Tuyết nhanh hơn một bước.

Cô túm lấy cổ áo của hắn, đôi môi mềm mại áp lên bạc môi mỏng. Sau đó, cái lưỡi dính hương y như một con rắn cuộn lấy lưỡi hắn. Môi lưỡi kịch liệt dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Hợp tác

Hiền Viên Liệt hoàn toàn bất ngờ trước hành động của Tư Đồ Lăng Tuyết.

Cô chưa bao giờ chủ động hôn hắn như vậy.

Nếu không phải hắn cảm nhận được mùi vị ngọt ngào quen thuộc và hương hoa mẫu đơn đặc trưng tỏa ra từ cơ thể cô thì hắn nhất định cho rằng mình đang hôn một người khác có dung mạo giống cô.

Rất lâu sau đó, Tư Đồ Lăng Tuyết mới từ từ rời khỏi môi Hiền Viên Liệt, kéo theo một sợi chỉ bạc.

Cô thở gấp không ngừng. Khuôn mặt ửng hồng vì kích thích. Trái ngược với vẻ thỏa mãn của Hiền Viên Liệt.

Sau khi ổn định lại hô hấp của bản thân, Tư Đồ Lăng Tuyết đưa hai tay ra ôm lấy mặt nam nhân đang nằm trên giường. Cô tựa trán lên trán Hiền Viên Liệt, thì thầm với hắn: "Liệt, anh có cảm nhận được hay không? Hơi thở, mùi hương của em, tất cả, anh có thể cảm thấy hay không?"

"Lần này thì anh cảm nhận được rồi." Hiền Viên Liệt ôn nhu nói với cô.

Hắn giữ lấy gáy Tư Đồ Lăng Tuyết, đôi môi mạnh mẽ áp xuống, bá đạo cắn nát.

Lưỡi hán đưa sâu vào trong miệng cô. Cái lưỡi không xương cứ quăn lấy lưỡi cô, lưu luyến không rời.

Và lần này, Tư Đồ Lăng Tuyết cũng rất phối hợp. Hai tay cô choàng qua cổ hán, bạo dạn đáp trả.

Hai người hôn nhau đến động tình, cho đến khi...

"E hèm..." Một giọng nói bất ngờ vang lên sau lưng hai người.

Nghe động, Tư Đồ Lăng Tuyết vội đẩy Hiên Viên Liệt ra. Cả hai cùng nhìn ra cửa.

Là ba người vừa đi đã trở lại, còn có Tô Viên Viên. Trên mặt mỗi người là một biểu cảm khác nhau.

Tô Viên Viên tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lam Đình Ngạn và Edward cười nhún nhờ.

Còn Sarah Tư Đặc thì bày ra bộ dáng xem kịch vui.

Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết cùng nhú mày. Cái đám chỉ biết cản trở chuyện tốt của người khác này.

Tô Viên Viên bước vào phòng đầu tiên, tùy tiện kéo một cái ghế ngồi bên cạnh giường rồi bắt đầu tiến hành kiểm tra cho Hiên Viên Liệt.

Sau khi kiểm tra một lượt tất cả các chỉ số, nàng đứng dậy: "Nhìn chung thì mọi thứ đều không còn vấn đề gì nữa. Chờ vết thương lành hẳn là được. Bây giờ a đi ra ngoài trước, để cho mấy đứa nói chuyện với nhau."

Nói rồi, nàng xoay người rời đi.

Khi Tô Viên Viên rời khỏi, Tư Đồ Lăng Tuyết mới nhìn sang Hiên Viên Liệt mà hỏi: "Liệt, ba ngày trước, anh tìm được em ở đài phun nước... Có phải là do người đó báo tin hay không?"

"Đúng vậy." Hiên Viên Liệt gật đầu: "Ngày đó, trong lúc họp cổ đông, anh liền nhận được tin nhắn từ hán ta."

Tư Đồ Lăng Tuyết hơi cau mày. Cô lại nói với Hiên Viên Liệt: "Cho em xem điện thoại của anh một chút!"

~~~~~Dải phân cách đáng ghét~~~~~

Sau khi lấy được số điện thoại của người bí ẩn kia, Tư Đồ Lăng Tuyết lập tức mượn một phòng trống trong bệnh viện để có thể tiện nói chuyện với hán.

Điện thoại thông thường sẽ không thể gọi điện hay nhắn tin vào số của người bí ẩn này.

Tư Đồ Lăng Tuyết đại khái đoán ra được đối phương là một hacker. Có lẽ người này đã chặn đứng phương thức liên lạc song phương nhằm bảo đảm không bị đám Andre phát hiện khi đang tình báo cho Hiên Viên Liệt.

Thế nhưng, không liên lạc được cũng không có nghĩa là cô bó tay.

"Thần Thâu" là hệ thống máy tính tình báo toàn cầu.

Nó có thể tùy tiện xâm nhập vào dữ liệu của bất cứ thiết bị điện tử nào, khiến cho Hắc Dạ đế quốc dễ dàng nắm bắt được tình hình của đối phương.

Trong điện thoại và cả máy tính của Tư Đồ Lăng Tuyết, Lâm Thiên Túng đã tốt bụng cài một phần mềm có thể kích hoạt được "Thần Thâu" từ xa.

Vì vậy, Tư Đồ Lăng Tuyết có thể dễ dàng liên lạc hay thâm nhập thông tin của bất cứ ai nếu cô muốn.

"Người này" cũng không ngoại lệ.

Điện thoại đổ chuông liên hồi. Sau đó, một giọng nữ trong trẻo cất lên: "I know you will contact me, queen of the underworld!" [Tôi biết cô sẽ liên lạc với tôi, hắc đạo đế vương à!]

"Who are you?" Tư Đồ Lăng Tuyết lạnh giọng hỏi cô ta .

"Me? An ally you can trust." [Tôi? Một người đồng minh cô có thể tin tưởng.]

"An ally I can trust? Sorry, but I never trusted someone i did not know." [Một người đồng minh tôi có thể tin tưởng ư? Xin lỗi nhưng tôi không bao giờ tin người mình không quen.] Tư Đồ Lăng Tuyết cười khẩy.

"If I knew you, would you trust me?" [Vậy nếu tôi quen biết cô, cô sẽ tin tưởng tôi chứ?] Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên chút kì vọng.

"Yes. If I understand you, then I can consider whether to believe you or not!" [Đúng thế. Nếu tôi hiểu rõ cô thì tôi có thể suy xét xem có nên tin vào cô hay không!] Ngực khí của Tư Đồ Lăng Tuyết dịu đi một phần.

"If so, then I have a chance to go through the preliminary round." [Nếu là như vậy thì tôi có cơ hội để qua vòng sơ khảo rồi]

"Is there a chance? Do you know each other?" [Có một cơ hội ư? Tôi và cô biết nhau sao?] Tư Đồ Lăng Tuyết nhảy bèn bắt được điểm khả nghi.

"Đúng vậy. Chỉ là cô tạm thời quên mất tôi mà thôi, chị Lăng Tuyết à!" Đối phương không nói tiếng Anh nữa, dứt khoát đổi sang tiếng Trung.

Tư Đồ Lăng Tuyết ở đầu dây bên này nghe xong thì không nhận được mà cau mày.

Chị Lăng Tuyết?

Danh xưng này cô đã nghe ở đâu rồi thì phải!

Mà thôi kệ đi, cô cũng không nghĩ nhiều như thế.

Tư Đồ Lăng Tuyết tiếp tục nói vào trong điện thoại, lần này cũng đổi sang tiếng Trung: "Cô muốn hợp tác với tôi sao? Vậy tôi muốn biết, nếu hợp tác với cô, tôi sẽ đạt được điều gì?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khê, tựa như chế giễu lại tựa như thương thức: "Không hồ là Lăng Tuyết điện hạ. Làm chuyện gì cũng phải đặt lợi ích lên hàng đầu."

"Đó là lẽ đương nhiên. Phàm là làm việc gì cũng phải đề cao lợi ích trước nhất. Nếu không so sánh thiệt hơn, chỉ sợ sẽ chết mà không biết tại sao." Tư Đồ Lăng Tuyết cũng không chịu thua kém mà đáp lại.

"Hahaha, quả đúng là như vậy. Hợp tác cũng là phải hai bên cùng có lợi mới được. Nếu như Lăng Tuyết điện hạ hợp tác với tôi, cô sẽ nắm bắt được toàn bộ tình hình của gia tộc Andre."

"Ồ? Vậy còn cô, cô muốn điều gì? Phàm là những việc trong khả năng của tôi, tôi đều có thể giúp." Tư Đồ Lăng Tuyết nhướn mày, hỏi.

"Hahaha, cô yên tâm đi. Mong muốn của tôi rất đơn giản, chính là thứ độc được ai ai nghe tên cũng phải khiếp sợ - Thiên sứ."

"Hồ đồ!" Tư Đồ Lăng Tuyết nghe xong thì thập phần tức giận. Cô quát: "Cô có biết mình đang nói gì không? "Thiên sứ" không phải thứ cô nói muốn là được."

"Thiên sứ" là một thứ nguy hiểm. Cho dù Tư Đồ Lăng Tuyết có sở hữu cả công thức của "Thiên sứ" và "Tử thần" thì cô cũng không dám tùy tiện sử dụng nó chứ đừng nói là đưa cho người khác dùng.

Cho dù việc hợp tác quan trọng nhưng nếu thứ đối phương muốn chính là "Thiên sứ" thì đừng bàn cãi gì cả.

"Lăng Tuyết điện hạ xem ra rất đề phòng "Thiên sứ" thì phải! " Trái ngược với tâm trạng tức giận của Tư Đồ Lăng Tuyết, đầu dây bên kia lại có vẻ rất vui: "Nhưng mà Lăng Tuyết điện hạ xin yên tâm. Nếu muốn hại người thì tôi dùng "Tử thần" là được rồi, chẳng cần đến "Thiên sứ" làm gì. Tôi là muốn cứu người."

Tư Đồ Lăng Tuyết có chút giật mình. Vậy mà lại có kẻ trùng phải "Tử thần" ư. Đám Andre quả nhiên tàn nhẫn.

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn thản nhiên: "Cô cần bao nhiêu viên?"

"Chỉ duy nhất một."

"Hào. Vậy tôi hợp tác với cô."

"Hợp tác vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Chị em bất hoà

"Lăng Tuyết, cậu khẳng định người đang hợp tác với cậu chính là người của gia tộc Andre?" Sarah Tư Đặc đứng dựa lưng vào ban công phòng ngủ. Đôi mắt tím liếc sang cô bạn thân đứng bên cạnh.

Tư Đồ Lăng Tuyết lắc lắc ly rượu vang trong tay . Cô tao nhả nhấp một ngụm rượu . Chất lỏng cay nồng tựa như đốt cháy cổ họng nhưng cũng khiến người ta vô cùng dễ chịu .

Tư Đồ Lăng Tuyết đặt cái ly sang một bên .

Đôi mắt màu lam sắc bén chậm rãi khép hờ. Cô từ từ lên tiếng: "Xét theo tình huống cô ta nói thì đúng là như vậy."

Ngừng một lát, cô nói tiếp: "Sự tồn tại của Andre gia tộc đối với hắc đạo vẫn còn là một bí mật. Vậy nên khả năng là có gián điệp không cao. Người kia có thể nắm được thông tin của địch thì chắc chắn phải là người trong nội bộ. Cộng thêm việc cô ta đã nói với tớ một câu: "Nếu như muốn hại người thì tôi dùng Từ thần là đủ rồi, chẳng cần đến Thiên sứ làm gì cả!" khiến cho tớ nghi ngờ, phải chăng cô ta chính là hậu nhân của Andre."

"Ừm. Cũng có thể." Sarah Tư Đặc gật đầu. Nhưng dường như nhớ ra điều gì, cô ấy lại đột nhiên hét lên: "Nhưng chẳng phải như vậy thì cô ta chính là kẻ thù của chúng ta hay sao?"

"Cô ta đương nhiên chính là kẻ thù của chúng ta rồi. Có thể mà cũng hỏi." Tư Đồ Lăng Tuyết làm vẻ mặt hiển nhiên.

"Vậy vì sao cậu còn muốn hợp tác với cô ta?" Sarah Tư Đặc thật sự bị tính tình nóng lạnh thất thường của Tư Đồ Lăng Tuyết làm cho hổng đầu mắt rồi.

"Bởi vì, khi nhắc đến gia tộc Andre, giọng nói của cô ta mang theo oán khí nồng đậm. Cô ta hận chính gia tộc của mình còn hơn cả nhà Tư Đồ chúng ta. Dù sao thì mối thù qua bốn đời cũng sẽ phai nhạt đi, ngược lại, sự thù hận của cô ta với gia tộc chỉ như mới bùng phát." Tư Đồ Lăng Tuyết từ từ phân tích. Sau đó, cô liền đi đến kết luận: "Như vậy, chúng ta chẳng dại gì mà không hợp tác với cô ta."

"Ồ." Sarah Tư Đặc gật đầu. Đột nhiên, điện thoại của cô ấy rung lên.

Tư Đồ Lăng Tuyết liếc sang, nhận nhặt hỏi: "Ai thế?"

"Là Tiểu Tường! Siêu Văn vừa truyền tin cho nó. Nghĩa phụ của cậu đã từ Nga về HongKong."

"À." Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ "à" một tiếng. Nghĩa phụ về càng tốt, đỡ cho cô phải tốn công bay sang Nga.

"Còn nữa." Sarah Tư Đặc lại tiếp tục: "Tam đệ của cậu lại đến Trung Quốc rồi!"

"Nó đến đó làm gì?" Tư Đồ Lăng Tuyết nghi hoặc mà hỏi.

"Theo như "Thần Thâu" báo lại thì cậu ấy đến gặp một cô gái tên là Hạ Kiều Kiều."

"Rắc."

"Choangggg." Ly rượu trong tay bị Tư Đồ Lăng Tuyết bóp vỡ không thương tiếc.

Máu tươi hoà cùng với rượu vang.

Nhìn tay cô nhuộm đỏ, Sarah Tư Đặc liền hốt hoảng: "Trời ơi, sao lại bất cẩn như vậy chứ? Mau đưa tay cho mình xem."

Thế nhưng, dường như lời nói của cô ấy không lọt vào tai Tư Đồ Lăng Tuyết một chút gì. Cô ném những mảnh thủy tinh lên nền đá hoa cương, sau đó xoay người đi vào trong.

Tư Đồ Lăng Tuyết cầm điện thoại trên quầy rượu, nhấn một dãy số.

Rất nhanh, người ở đầu dây bên kia đã bắt máy.

Tư Đồ Lăng Tuyết cố gắng đè nén lửa giận đang chực bùng phát trong lòng. Cô dịu giọng nói với người bên trong điện thoại: "Tam đệ, chị gọi điện là để cho em một lời nhắc nhở. Em nên tránh xa cô gái tên Hạ Kiều Kiều ra."

"Đại tỷ, chị à..." Giọng nói biếng nhác của Tư Đồ Hoàng Triệt vang lên từ điện thoại cách đây nửa vòng trái đất bên kia: "Em thật hy vọng chị đừng nên can thiệp quá nhiều vào đời tư của em. Đừng quản thúc em như một đứa con nít vậy."

Một câu nói kia không thể không làm cho Tư Đồ Lăng Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi. Tuy vậy, đối với em trai bảo bối, ngữ khí của cô vẫn duy trì sự mềm mỏng: "Tiểu Triệt, chị chỉ là muốn tốt cho em mà thôi. Hạ Kiều Kiều này không hề đơn giản và tốt đẹp như trong tưởng tượng của em đâu. Chị tin rằng em cũng đã điều tra cô ta và cũng biết điều đó."

"Em không nghĩ nhiều như vậy. Em chỉ cảm thấy cô ấy là một cô gái tốt."

"Ha, cô gái tốt ư? Hình như cách đây không lâu, chính cô ta đã từng định quyến rũ anh rể tương lai của em đấy!" Tư Đồ Lăng Tuyết mỉa mai.

"Cô ấy không phải tình nguyện làm thế, là bị ép buộc." Tư Đồ Hoàng Triệt thanh minh.

"Bị ép buộc? Vì sao lại nói như thế?" Tư Đồ Lăng Tuyết nhướn mày, nghi hoặc hỏi anh.

"Bởi vì trong lúc điều tra về cô ấy, em đã phát hiện ra một thứ rất thú vị." Tư Đồ Hoàng Triệt cười bí hiểm.

"Là gì?"

"Không nói đâu."

Xong!

Tư Đồ Lăng Tuyết hoàn toàn bị tính cách điên điên khùng khùng của em trai làm cho nộ khí xung thiên. Cô trực tiếp quát thẳng vào trong điện thoại: "Tư Đồ Hoàng Triệt! Chị nói cho em biết một điều: Nếu em còn giao du với đứa con gái họ Hạ đó thì tốt nhất đừng gọi bà đây hai tiếng "đại tỷ" nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phỏng vấn độc giả

Đây không được coi là một chương chính thức. Chỉ là một con mèo nào đó đang bí ý tưởng và đột nhiên phát điên mới dẫn đến thảm trạng như vậy.

Các bạn trả lời cũng được, không trả lời cũng không sao. Chủ yếu giải trí một tí.

- ~~~~~
1. Đồ uống ưa thích của Tuyết đại tỷ là gì?
  2. Liệt cảm thú gấp và yêu chị main nhà ta vào năm hắc mấy chuối?
  3. Trong ba chiến tích của Hiên Viên Ngạo Thiên ở lâu đài Cửu Lam, Âu Dương, Nam Cung, bạn cảm thấy thích chiến tích nào nhất?
  4. Nhà Tư Đồ có tất cả bao nhiêu thành viên (tính cả nội, ngoại, trên, dưới, trai, gái, dâu, rể)?
  5. "Kẻ thù" không đội trời chung của Tư Đồ Lăng Chi là ai?
  6. Đối thủ ngang sức ngang tài với Hiên Viên Liệt trong hắc bạch lưỡng đạo, luôn khiến hắc khôn đốn không kịp trở tay là ai vậy ta?
  7. Bạn nghĩ Hiên Viên Liệt sẽ tặng "Thiên sứ chi tâm" cho Tư Đồ Lăng Tuyết khi nào (nhân dịp gì)?
  8. Các tỷ muội muốn vợ chồng Liệt ~ Tuyết sinh mấy đứa (ghi rõ giới tính)?
  - 9~10. Trong truyện, bạn thích ai nhất? Ghét ai nhất? Why? (Phần "why" không trả lời cũng được)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Nói chuyện

Nói xong, Tư Đồ Lăng Tuyết liền tắt máy. Ném điện thoại sang một bên, cô mệt mỏi nằm xuống giường, khép mắt lại.

Đột nhiên, không biết Sarah Tư Đặc từ đâu chui ra, tay cầm hộp y tế. Cô ấy ngồi xuống bên cạnh Tư Đồ Lăng Tuyết. Vừa tiến hành rửa vết thương cho cô, cô ấy vừa lầm bầm: "Cũng chỉ là một thiên kim nho nhỏ. Nếu cậu thích thì tùy tiện phẩy tay một cái, Hắc Dạ liền nhận lệnh xử lí cô ta, cần gì phải tự tổn thương chính mình!"

Tư Đồ Lăng Tuyết chỉ im lặng không nói.

Sau khi băng bó xong xuôi, Sarah thu dọn đồ nghề rồi đứng dậy. Cô ấy dặn dò Lăng Tuyết: "Chú ý đừng chạm vào nước."

Tư Đồ Lăng Tuyết vẫn im lặng.

Sarah thờ dài, đứng dậy, đi ra cửa.

Trước khi rời khỏi phòng, cô ấy không quên quay lại nhắc nhở lần nữa: "Chú ý đừng chạm vào nước. Còn nữa, nghỉ ngơi sớm đi. Minh về đây."

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Tư Đồ Lăng Tuyết, cô mới từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt xanh lam nhìn vào một điểm vô định trên trần nhà. Bàn tay được băng bó giấu dưới chăn cuộn chặt lại thành quyền. Móng tay sắc nhọn đâm vào vết thương làm cho băng quần nhuộm đỏ.

Hạ Kiều Kiều, tốt nhất là cô đừng nên có mục đích gì với em trai tôi! Nếu như cô dám hại nó thì Tư Đồ Lăng Tuyết này sẽ cùng cô, bất cộng đới thiên.

...

Tư Đồ Hoàng Triệt thờ dài nhìn chiếc điện thoại đã ngắt kết nối từ lâu. Không phải là anh không muốn cho chị cả biết về Hạ Kiều Kiều mà là không thể nói. Thân thể của Kiều Kiều còn quá nhiều bí ẩn, công việc của chị cả lại quá bận rộn. Anh không muốn chị mình quá mệt mỏi.

Cắt điện thoại đi, Tư Đồ Hoàng Triệt đi về phía chiếc bàn ngay cạnh cửa kính có thể nhìn ra đường trong quán cà phê.

Có một cô gái đang ngồi ở đó, chậm rãi thưởng thức cappuccino.

Tư Đồ Hoàng Triệt ngồi xuống đối diện cô. Tay anh nâng lên tách corretto, nhấp một ngụm. Vị rượu lan tỏa trong miệng khiến tâm tình anh tốt lên đôi chút.

Cô gái ngồi đối diện mỉm cười ngọt ngào với anh: "Hoàng Triệt, em không nghĩ tới là chúng ta lại có duyên với nhau như vậy."

Đôi mắt Tư Đồ Hoàng Triệt cũng đong đầy ý cười: "Quả thật là rất có duyên. Vậy nên chúng ta mới gặp lại nhau như thế này!"

Cô gái đưa tay vuốt vuốt mép tách, lại hỏi anh: "Lần trước là đi thăm chị gái. Lần này anh đến Trung Quốc là vì chuyện gì vậy?"

"Làm gì ấy hả?" Tư Đồ Hoàng Triệt lặp lại câu hỏi. Đột nhiên, tay anh bất ngờ nắm lấy tay cô gái kia. Đầu hơi cúi xuống một chút, đôi môi liền khẽ chạm lên mu bàn tay cô gái.

Tư Đồ Hoàng Triệt ngẩng đầu lên, cười lưu manh với cô gái: "Lần này anh đến Trung Quốc chính là muốn chinh phục trái tim của vị mỹ nhân xinh đẹp trước mặt đây."

Cô gái đỏ mặt, vội vàng rút tay lại.

Thấy thế, Tư Đồ Hoàng Triệt bật cười thành tiếng.

"Đáng ghét! Anh cười cái gì chứ?" Cô gái càng thêm đỏ mặt.

"Hahaha, Kiều Nhi, anh đột nhiên phát hiện ra: em đỏ mặt sẽ cực kì xinh đẹp." Tư Đồ Hoàng Triệt càng cười to hơn.

Mãi đến một lúc sau, anh mới ngừng cười. Mắt nhìn thẳng vào Hạ Kiều Kiều mà hỏi: "Nào, giờ đến lượt em. Nói thử một chút xem. Sao hôm nay lại vui vẻ như vậy?"

Khóe môi Hạ Kiều Kiều hơi cong lên. Cô vui vẻ đáp: "Đương nhiên phải vui vẻ rồi. Bởi vì chị ấy sẽ không còn hiểu lầm em nữa, em cũng có thể cùng chị ấy được tự do thoải mái gặp mặt và nói chuyện với nhau rồi."

"Chị ấy" là vị kia Lăng Tuyết tiểu thư sao?" Tư Đồ Hoàng Triệt nhướn mày, nghi hoặc hỏi.

"Đúng thế!" Tâm tình Hạ Kiều Kiều rất tốt, liền gật đầu lia lịa.

"Chà, anh thật sự rất tò mò." Tư Đồ Hoàng Triệt lấy thìa khuấy khuấy cà phê trong tách. Anh hỏi Hạ Kiều Kiều: "Rất cực em và người bạn kia đã gặp phải những chuyện gì lại khiến nhau hiểu lầm như vậy?"

Hạ Kiều Kiều chưa vội nói. Cô quan sát Tư Đồ Hoàng Triệt rất lâu.

Không hiểu sao, đối với một người mới chỉ gặp mặt có đúng hai lần như Tư Đồ Hoàng Triệt mà Hạ Kiều Kiều lại cảm thấy có thể dễ dàng tin tưởng mà nói hết bí mật cất giấu trong lòng mình ra.

Bởi vì anh ấy có đôi mắt xanh thăm thẳm như đại dương giống như chị Tuyết Tuyết ư?

Không thể nào!

Hạ Kiều Kiều âm thầm lắc đầu.

Chị Tuyết Tuyết đã từng nói với cô: "Kiều, nhớ kĩ một điều. Nhân tính con người là thứ đáng sợ nhất trên đời này. Nó so với đám cảm thú, ác lang còn

đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần."

Lúc đó, cô đã hỏi chị ấy rằng: "Chị, vậy làm thế nào để chúng ta nhận ra nhân tính của mỗi con người là tốt đẹp hay xấu xa?"

Và chị ấy đã lắc đầu: "Không có cách nào. Em vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ kết luận được một người là tốt hay xấu. Bởi vì, nhân tính luôn thay đổi theo thời gian. Đó cũng là lí do vì sao tội phạm có thể cải tà quy chính, hay một con người vốn tốt đẹp lại sẵn sàng phạm pháp để đổi lấy quyền lực. Vậy nên, đối với bất kì ai cũng đừng dành cho họ một sự tin tưởng tuyệt đối. Người em hoàn toàn có thể tin tưởng chỉ có chính bản thân em."

Đến người bên cạnh mình cũng khó mà tin tưởng được, huống gì là người mới gặp như Tư Đồ Hoàng Triệt.

Chẳng qua, Hạ Kiều Kiều trước nay rất ít khi được cùng người khác tâm sự. Xung quanh cô toàn là những kẻ không đáng tin, mà người có thể tin lại không thể tâm sự.

Dù sao thì người khiến Hạ Kiều Kiều tin tưởng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, không bằng, chia sẻ cùng người khác một lần cũng chẳng thiếu khối thịt.

Nghĩ là thế, Hạ Kiều Kiều liền thành thật nói ra: "Em cũng không muốn giấu anh. Kì thực, từ khi mới sinh, em liền bị bắt cóc, đem đến một cô nhi viện. Cuộc sống ở đó cũng không tốt lắm. Mọi người đối xử với nhau rất tệ bạc. Duy chỉ có chị Tuyết Tuyết cùng em trai và em gái của chị ấy là luôn chiều chuộng em."

Tư Đồ Hoàng Triệt chỉ cần nghe cũng biết em trai và em gái trong miệng Hạ Kiều Kiều là ai.

Là đại ca của anh và Tịch Na.

Thế nhưng, ngoài mặt, Tư Đồ Hoàng Triệt cũng không nói gì, chỉ đánh mắt, ý bảo cô tiếp tục.

"Cứ như vậy, cho đến năm em ba tuổi, ba mẹ mất bao công sức mới tìm lại được em. Họ đưa em rời đi. Sau này, em cũng từng quay lại cô nhi viện để thăm chị ấy. Kết quả lại thấy được chính là một đồng gạch vụn, và tin tức về chị Tuyết Tuyết cũng đứt đoạn từ đó." Hạ Kiều Kiều thở dài tiếc nuối.

Tư Đồ Hoàng Triệt ngồi phía đối diện thì lại trưng ra một bộ mặt hiền nhiên.

Nếu như Hạ Kiều Kiều được đưa đi năm ba tuổi, vậy thì chỉ mấy tháng sau đó chính là vụ thảm sát cô nhi viện, thanh trừng đường dây buôn người của bà chị cả nhà anh.

Ngay sau khi bà chị được Cửu Lam thúc thúc đưa đi thì lão ba của anh cũng cho người đến san bằng nơi đó thành bình địa, không thấy gạch vụn mới lạ đó.

Đột nhiên, Hạ Kiều Kiều tiếp tục kể, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tư Đồ Hoàng Triệt: "Nhưng ông trời quả thực luôn không quá tuyệt tình. Mười hai năm đằng đẵng trôi qua, em đã may mắn gặp lại chị ấy cách đây một tháng, chỉ tiếc là chị ấy không nhớ ra em. Nhưng mà không sao, bởi vì chẳng bao lâu nữa, bọn em sẽ lại là hảo tỷ muội như xưa."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hạ Kiều Kiều tàn nhẫn

"Hoàng Triệt, cảm ơn anh vì ngày hôm nay. Em đã cảm thấy rất vui vẻ." Hạ Kiều Kiều cười tươi như hoa, nói với Tư Đồ Hoàng Triệt.

Hôm nay, anh vậy mà lại dẫn cô đi chơi cả ngày, đến lúc về còn đưa cô về tận nhà.

Thú thật là nhiều năm rồi, cô chưa từng có được một ngày vui vẻ như vậy.

"Haha, chỉ cần em cảm thấy thoải mái là được." Tư Đồ Hoàng Triệt bật cười sáng khoái. Anh nói: "Thôi, em mau vào nhà đi. Trời lạnh lắm!"

"Vậy, em vào nhà đây. Anh đi đường cẩn thận nhé!" Hạ Kiều Kiều tạm biệt Tư Đồ Hoàng Triệt, xoay người bước vào trong biệt thự Hạ gia.

...

Bên trong biệt thự Hạ gia tối đen như mực. Tất cả gia nhân đều đã đi nghỉ.

Hạ Kiều Kiều định băng qua phòng khách để lên cầu thang. Nhưng khi cô vừa đặt chân vào phòng khách thì một giọng nói sắc lạnh vang lên: "Thằng vừa đưa mày về là ai?"

Cùng lúc đó, đèn trong khắp biệt thự bật sáng.

Ánh sáng sáng lên quá đột ngột khiến Hạ Kiều Kiều phải hơi nheo mắt lại.

Mấy giây sau, cô mới nhìn rõ người đang nói.

Đó là một người phụ nữ trung niên và cũng chính là Hạ phu nhân - Tề Viện Viện.

Bà ta là một người phụ nữ đẹp, nhờ bảo dưỡng cẩn thận nên trông trẻ hơn so với tuổi thật.

Hạ Kiều Kiều nhìn thoáng qua bà ta, sau đó cũng không nói gì, trực tiếp đi qua bà ta.

Tề Viện Viện thấy mình bị một con nhái làm ngơ liền vội vàng đứng dậy khỏi sofa, chạy đến chặn trước mặt Hạ Kiều Kiều.

"Mày còn chưa trả lời câu hỏi của tao?"

Hạ Kiều Kiều đối với thái độ của bà ta chỉ nhàn nhạt đáp: "Việc của tôi không phiền Tề phu nhân quan tâm."

"Mày..." Tề Viện Viện tái mặt. Ba chữ "Tề phu nhân" tựa như một con dao sắc nhọn, cứa thật sâu vào da thịt bà ta.

Thực ra, Tề Viện Viện không phải Hạ phu nhân chân chính. Đại phu nhân của Hạ gia, người vợ cũ đã mất của Hạ Chính Hoa mới là phu nhân danh chính ngôn thuận.

Cuộc hôn nhân của Hạ Chính Hoa và người vợ cũ đã mất vốn không phải là hôn nhân có tình yêu. Nói đúng hơn, người vợ cũ đó yêu Hạ Chính Hoa nhưng Hạ Chính Hoa lại cưới bà ấy chỉ vì lợi ích.

Kể ra thì người vợ cũ cũng là một dân "cáo già". Biết Hạ Chính Hoa không yêu mình, bà ấy đã lừa ông ta kí vào giấy đăng kí kết hôn trong vòng 100 năm trên danh nghĩa là công dân của Ireland.

(Giải thích: Ở Ireland, công dân chỉ chịu trách nhiệm làm thủ tục đăng ký kết hôn, không giải quyết ly hôn. Tuy nhiên điều này không có nghĩa là công dân của Ireland chỉ được phép chung sống suốt đời với người bạn đời duy nhất. Bởi ở đây thực hiện chế độ hôn nhân có thời hạn, thời hạn của hôn nhân được giới hạn từ 1 năm đến 100 năm. Có hiệu lực từ ngày đăng ký tại đây, khi thời gian kết thúc, quan hệ hôn nhân sẽ chấm dứt. Nếu đôi bên có nguyện vọng chung sống với nhau, có thể tiếp tục đăng ký, tiếp tục kéo dài quan hệ hôn nhân.

Chi phí đăng ký thủ tục kết hôn là 2.000 bảng Anh với thời hạn 1 năm và 0,5 bảng Anh với thời hạn 100 năm.)

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc, cho dù bất cứ một người phụ nữ nào khác có được tình cảm của Hạ Chính Hoa thì cũng chỉ có thể cam chịu làm tình nhân trong bóng tối, và con của người phụ nữ đó vĩnh viễn không có tư cách thừa kế gia tộc hay tranh giành quyền thừa kế với con của đích thê.

Cho nên, dù Tề Viện Viện đã bước vào cửa chính Hạ gia thì cũng chỉ dừng ở mức "Tề phu nhân" thôi, không bao giờ có thể trở thành "Hạ phu nhân".

Do vậy, ba chữ "Tề phu nhân" luôn là cái gai trong lòng Tề Viện Viện. Lần này bị Hạ Kiều Kiều nói thẳng vào mặt như vậy chẳng khác nào đánh vào lòng tự trọng của bà ta.

Tề Viện Viện nhìn Hạ Kiều Kiều đầy tức giận, nhưng ngay sau đó liền dờ giọng mỉa mai: "Hừ, nhái con, mày đừng quên thiên hạ bên ngoài đồn đãi như thế nào về mày. Ai chẳng biết mày với thằng em ốm yếu của mày trên danh nghĩa là con tao. Một khi tao chưa làm "Hạ phu nhân" thì chúng mày cũng đừng mong có quyền thừa kế Hạ thị."

"Quyền thừa kế Hạ thị?" Hạ Kiều Kiều nhướn mày, sau đó khẽ bật cười: "Tề phu nhân, hình như bà ru rú trong Hạ gia chưa từng ra ngoài quá lâu nên quên xã hội còn có luật pháp rồi thì phải! Miệng lưỡi thiên hạ có tính là gì, chẳng phải mời luật sư tới công bố di chúc là xong hết hay sao! Huống hồ, một cái Hạ thị nho nhỏ thì đáng bao nhiêu đồng, gia tộc họ ngoại còn cho chúng tôi nhiều hơn thế!"

Tề Viện Viện cứng miệng. Bà ta làm sao lại dễ dàng quên thế này. Con nhái trước mặt và cả thằng em ốm yếu của nó nữa, vốn không phải con ruột của bà ta. Chúng đều là nghiệt chủng của người vợ cũ để lại.

Bà ta mỗi khi nhìn thấy chúng thì chỉ hận không thể cầm một dao đâm chết chúng. Đặc biệt là con nhỏ trước mặt này, từ dung mạo đến tính cách, từ giọng nói đến từng cử chỉ, hành động đều giống y hệt người phụ nữ đã khiến bà ta mãi mãi mang cái mác "tiểu tam".

Bà ta căm hận chúng đến tận xương tủy.

Ngay khi Tề Viện Viện định cho Hạ Kiều Kiều một cái bạt tai vì hỗn xược thì một giọng nói khác lại vang lên từ phía cầu thang: "Hạ Kiều Kiều, mày không được hỗn với mẹ mày!"

Tề Viện Viện và Hạ Kiều Kiều đều đồng thời nhìn về phía cầu thang.

Là Hạ Chính Hoa. Ông ta đang từ trên cầu thang đi xuống.

Xuống đến nơi, ông ta liền kéo Tề Viện Viện vào lòng. Ánh mắt đề phòng bắn về phía Hạ Kiều Kiều.

Hạ Kiều Kiều nhìn hai người trước mặt mà trong lòng không ngừng tắc lưỡi.

Chắc! Chắc! Đồi gian phu dâm phụ lại có mặt đầy đủ nữa rồi.

Tâm trạng cô hiện tại đang rất vui. Một phần là vì vẫn còn dư âm của buổi đi chơi với Hoàng Triệt. Phần còn lại là do nhìn thấy vẻ mặt tức giận mà không thể làm gì của Tề Viện Viện. Nếu gã tra nam này đã ở đây thì cô tiện thể chọc tức hắn luôn cũng không tồi nhỉ!

Nghĩ là thế, Hạ Kiều Kiều liền nở một nụ cười tươi hết cỡ với Hạ Chính Hoa: "Ba ơi, vừa rồi ba nói gì thế ạ? Con không nghe rõ. Ba có thể nói lại được?"

Hạ Chính Hoa vẫn giận Hạ Kiều Kiều vì dám hôn xược với Tề Viện Viện, ông ta nói với một giọng không kiên nhẫn: "Tao nói, mày không được hôn xược với mẹ mày!"

"Phụt, hahahaha...haha... Trời ơi, buồn cười chết tôi mất thôi." Ngay khi Hạ Chính Hoa vừa dứt lời, Hạ Kiều Kiều liền cười lớn đến bất chấp hình tượng.

Về mặt của Hạ Chính Hoa tức giận đến mức đỏ lên vì Hạ Kiều Kiều dám coi thường ông ta. Ông ta giơ tay lên, định tát thẳng vào mặt Hạ Kiều Kiều.

Nhưng khi bàn tay ông ta sắp chạm đến mặt cô thì...

"Pặc"

Hạ Kiều Kiều nhanh chóng bắt được tay của Hạ Chính Hoa, sau đó không thương tiếc đập cho ông ta một cú vào bụng.

"Hự"

"Rầm"

Cả thân hình to lớn của Hạ Chính Hoa văng xa, đập trúng vào cột cầu thang, vang lên một tiếng động đinh tai nhức óc.

Tề Viện Viện hốt hoảng, vội vàng chạy đến bên Hạ Chính Hoa.

Hạ Kiều Kiều cũng đi theo sau bà ta.

Khi Tề Viện Viện định ngồi xuống bên Hạ Chính Hoa thì Hạ Kiều Kiều liền nắm lấy tóc bà ta, dùng một lực thật mạnh kéo bà ta đứng lên.

"Aaaaaaaa" Tề Viện viện hét lên đau đớn. Da đầu bà ta đau đến mức sắp đứt ra rồi.

Đôi mắt sắc lạnh của Hạ Kiều Kiều nhìn về phía Hạ Chính Hoa đang gượng gượng đứng dậy. Cô cất giọng châm biếm: "Hạ lão gia, ông nói ả đàn bà chết tiệt này là mẹ tôi ư? Nhưng mà, sao ông có thể đến cả kiến thức cơ bản cũng không nhớ thế? Một con gà mái không biết đẻ trứng thì làm gì có tư cách làm mẹ."

Vừa dứt lời, cô liền thả Tề Viện Viện xuống.

Tề Viện Viện dường như không còn sức để đứng nữa, bà ta ngã quỵ xuống.

Nhìn người phụ nữ thảm hại trước mắt, Hạ Kiều Kiều tiếp tục nói: "À không, trước đây Tề phu nhân từng mang thai một lần chứ nhỉ! Chỉ tiếc là, bà ăn phải canh đu đủ nên đứa bé đã không giữ được. Không chỉ vậy, bà còn triệt để mất đi tư cách làm mẹ. Chắc! Chắc! Quả báo cho việc đi làm tiểu tam chính là đây."

"Hừ, quả không hổ danh là người được Hắc đạo đế vương trẻ tuổi và tài năng nhất từ trước đến nay dạy dỗ. Mày chỉ đi theo con nhãi Tư Đồ Lăng Tuyết đó có đúng một năm mà không chỉ tinh thông võ nghệ, đến cả miệng lưỡi cũng sắc bén dư thừa." Hạ Kiều Kiều vừa nói xong, Hạ Chính Hoa liền hừ lạnh đầy khinh bỉ.

Mà Hạ Kiều Kiều cũng không yếu thế: "Hạ lão gia quá khen rồi. Người ta nói "Hổ phụ sinh hổ tử", nhưng tôi lại thấy "Gừng càng già mới là càng cay"."

"Quả thế thật! Nếu tao không nắm được điểm yếu của mày thì mày làm sao có thể dễ dàng để tao lợi dụng như vậy! Nhưng mà, dạo gần đây mày ngày càng ương bướng rồi đấy! Đừng quên thằng em mày vẫn đang ở trong tay tao."

"Quên không được." Hạ Kiều Kiều cười lạnh: "Bất quá, ở trong tay ông thì lại thế nào! Nếu như ông dám động đến nó thì cùng lắm tôi "chó cùng dứt giậu", còn ông không chỉ không thể tiếp tục điều khiển tôi mà cả một nửa thế lực trong tay ông sẽ làm phản ngay lập tức."

"Nhãi con, xem như mày lợi hại. Nhưng mà mày cũng phải làm việc nhanh lên. Con nhãi Tư Đồ Lăng Tuyết đó năm lần bảy lượt thoát khỏi Diêm vương gia khiến tao bực mình lắm rồi đó! Đừng để lại được cả mày nữa."

"Tôi tự có sắp xếp của mình. Không cần ông lo." Hạ Kiều Kiều bước qua Hạ Chính Hoa, bước lên cầu thang.

Nhưng khi chân vừa chạm tới bậc cầu thang thứ ba thì cô bất ngờ quay đầu lại nhìn Hạ Chính Hoa và Tề Viện Viện: "Hạ lão gia, có muốn biết vì sao đứa con trong bụng Tề phu nhân lại ỉnh non không?"

Hạ Chính Hoa và cả Tề Viện Viện đều kinh ngạc không thôi.

"Không phải là do ăn canh đu đủ sao?"

"Canh đu đủ? Nực cười, một bà bầu mang thai đã tám tháng mà ăn canh đu đủ sao có thể bị chuyện gì! Canh đu đủ chỉ phản ứng đối với những người thể chất nhạy cảm khi mang thai trong thời kì đầu thôi."

"Vậy thì tại sao?" Tề Viện Viện cố gắng vịn cầu thang đứng dậy.

Bà ta và Hạ Chính Hoa là thật lòng yêu nhau. Đứa con trong bụng bà ta năm đó vốn dĩ là nam thai. Cả bà ta và Hạ Chính Hoa đều mong muốn nó ra đời để thừa kế Hạ thị. Chỉ tiếc là đến tháng thứ tám liền xảy ra tai nạn kia. Đứa bé liền không còn.

Bây giờ, Hạ Kiều Kiều lại nói con bà ta mất không phải là do canh đu đủ. Vậy thì là vì cái gì?

"Là tôi đã giết nó."

Một câu trả lời nhẹ bẫng như không lại chẳng khác nào quả bom nguyên tử phát nổ bên tai Hạ Chính Hoa và Tề Viện Viện.

"Mày...là mày giết nó? Không thể nào!" Tề Viện Viện không tin nổi mà chỉ vào Hạ Kiều Kiều. Lúc đó con nhãi này mới chỉ 6 tuổi, sao nó có thể...

"Vì sao không thể? Chỉ cần một liều thủy ngân là có thể bóp chết nó dễ như bỡn, lại khiến bà triệt để vô sinh." Hạ Kiều Kiều thản nhiên đáp.

"Tại sao? Tại sao mày lại có thể làm như vậy? Đó là em mày, là em trai của mày." Tề Viện Viện gào lên đầy thê lương.

Thế nhưng, Hạ Kiều Kiều đối với sự đau khổ của bà ta thì chỉ dừng dừng: "Đứa bé đó là nghiệt chủng, là sao chổi. Nếu nó không tồn tại thì mẹ tôi đã không chết, thì em trai đã không phải chịu đau đớn. Các người vì nó mà giết chết mẹ tôi, tôi đưa nó đi bồi táng cùng. Các người lại vì quyền thừa kế của nó mà hạ độc em tôi, tôi khiến cho công sức của các người đổ bể. Và đặc biệt hơn là, tôi cố tình giết nó khi nó sắp chào đời, chính là muốn các người có thể thấy xác của một đứa trẻ sơ sinh hoàn chỉnh mà cảm thấy đau khổ. Các người tước đoạt đi mẹ của tôi, em của tôi thì tôi cũng không để con trai các người được sống."

Dứt lời, Hạ Kiều Kiều đi thẳng lên lầu, không thèm ngoái đầu lại.

Bên ngoài, bóng đêm vô tận nuốt chửng vạn vật xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vương Hán Bưu - Sát

"Tay em vì sao lại bị như vậy?" Hiên Viên Liệt nhìn bàn tay quần băng trắng toát của Tư Đồ Lăng Tuyết, nhíu mày hỏi.

Hiện giờ cả hần và cô đều ngồi máy bay về Trung Quốc, nhưng hướng đi không phải Bắc Kinh mà là Hong Kong. Khi hần hỏi tại sao muốn đến đó thì cô gái nhỏ này chỉ nói: "Đưa anh đi ra mắt gia đình."

"Không sao đâu. Anh đừng để ý." Tư Đồ Lăng Tuyết cười gượng, vội vàng giấu bàn tay trong túi áo khoác.

Hiên Viên Liệt thấy thái độ giấu giếm của cô thì có chút không vui. Tay hần nhanh chóng bắt lấy bàn tay kia của cô.

"Để anh xem!"

"Áy đừng..." Tư Đồ Lăng Tuyết còn chưa kịp ngăn cản thì băng quần đã bị Hiên Viên Liệt giật tung ra.

"Vết thương sâu thế này mà em còn bảo không sao! Rốt cục em có biết quý trọng bản thân mình không vậy?" Hiên Viên Liệt bức mình khế quát.

Tư Đồ Lăng Tuyết ủy khuất cắn môi: "Xin lỗi. Là em không cẩn thận, để anh phải lo lắng rồi."

Hiên Viên Liệt thu lại một bộ dáng của cô vào trong mắt, khế thờ dãi.

"Được rồi, mau quần băng lại đi. Máy bay sắp hạ cánh rồi đấy!"

...

Hiên Viên Liệt và Tư Đồ Lăng Tuyết tay trong tay, cùng nhau kéo vali ra cổng sân bay.

Hiện tại, hai người đang ở Hong Kong, địa bàn của "Tướng quân".

Chuyến đi này, hai người đều không mang theo bất cứ thuộc hạ nào của mình.

Nguyên nhân thì Tư Đồ Lăng Tuyết đã nói với Hiên Viên Liệt.

Dù sao Hong Kong cũng là địa bàn của "Tướng quân", nếu đưa thuộc hạ đến đây làm rình rang thì chẳng khác nào đang không nể mặt ông ấy. Hơn nữa, cô cũng không muốn lại một lần nữa đánh rần động cỏ đến đám Andre, để rồi chúng lại có một màn chào hỏi thân thiện khó lường trước được.

Tư Đồ Lăng Tuyết nắm tay Hiên Viên Liệt đi đến chỗ một con xe Bugatti đang đỗ gần đó. Cô gõ gõ lên mặt kính ở cửa trước, sau đó hơi lùi lại.

Cửa xe mở ra. Một người đàn ông cao to bước xuống. Trên người anh ta toàn xăm trổ. Khuôn mặt dữ tợn với một vết sẹo dài ở mắt phải.

Đây đúng là một điển hình của xã hội đen ở Hong Kong.

Chính là, một người đàn ông như thế nhưng khi đến trước mặt Tư Đồ Lăng Tuyết thì lại cung kính cúi đầu mà gọi cô một tiếng "Đại tiểu thư".

Đối với anh ta, sắc mặt Tư Đồ Lăng Tuyết có chút hòa hoãn hơn nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Cô cũng lên tiếng chào hỏi: "Lâu rồi không gặp, Sát. À không, bây giờ tôi nên gọi anh là Vương Hán Bưu chứ nhỉ!"

"Cho dù tôi là Sát hay là Vương Hán Bưu thì tôi vẫn mãi là người của "tướng quân", của đại tiểu thư." Vương Hán Bưu vẫn một mực cung kính.

Tư Đồ Lăng Tuyết dường như hài lòng với thái độ của anh ta, cô cũng không nói gì thêm nữa.

Ngược lại, Vương Hán Bưu đánh mắt sang Hiên Viên Liệt. Anh ta thăm dò hỏi: "Không biết cậu đây là?"

"Tôi là Hiên Viên Liệt." Hiên Viên Liệt giơ tay ra bắt với Vương Hán Bưu. Hắn tiện thể bổ sung một câu: "Bạn trai của Lăng Tuyết!"

Bạn trai của đại tiểu thư?

Wương Hán Bưu có chút sững sờ nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết. Đôi lại chính là ánh mắt sắc lạnh của cô.

"Chẳng lẽ ta không được phép có bạn trai à?"

Wương Hán Bưu nuốt nước bọt, lắc lắc đầu.

"Nếu vậy thì lên xe mau lên. Đôi giày cao gót này sắp làm ta chuột rút đến nơi rồi."

...

Xe dừng lại trước cửa hộp đêm "Tướng quân lệnh".

Cửa xe mở ra. Tư Đồ Lăng Tuyết, Hiên Viên Liệt và Vương Hán Bưu ba người lần lượt bước xuống.

Ở trước cửa "Tướng quân lệnh" có một tên đang ngồi làm bảo vệ.

Người tên này cũng xăm trổ, khuôn mặt cũng dữ tợn, chẳng khác Vương Hán Bưu là bao. Đầu là dân côn đồ cả.

Khi ba người bước về phía hắn thì hắn cũng tiến lên khoác vai Vương Hán Bưu. Đôi mắt dâm tà dán lên cơ thể Tư Đồ Lăng Tuyết: "Ái chà chà, Bưu ca, anh kiếm ở đâu ra một em vừa non tơ vừa quyến rũ, nuốt nà thể này?"

Hiên Viên Liệt ở bên cạnh Tư Đồ Lăng Tuyết đã nghe trọn vẹn câu nói của tên kia, chỉ hận không thể lấy kim chỉ khâu cái mồm chó của hắn ta lại.

Chỉ là, Hiên Viên Liệt còn chưa động tay thì Vương Hán Bưu đã nhanh chân cho tên kia một cước. Anh ta quát lên giận dữ: "Tang Quỷ, mày đúng là mắt chó không nhìn thấy thái son mà. Đại tiểu thư đại giá quang lâm mày không đón tiếp thì thôi, còn dám ở đây dỉ hạ phạm thượng. Có tin "Tướng quân" đánh cho mày như xương không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Những người khác..

Tang Quý xoa xoa cái mũi vừa bị đại ca của mình thương cho một cước, ánh mắt lại có chút khó tin nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết: "Cô ta chính là đại tiểu thư? Mặt non choét thế này!"

"Đại tiểu thư bằng tuổi thiếu chủ." Vương Hán Bưu hừ một tiếng, lại quay sang nói với Tư Đồ Lăng Tuyết: "Đại tiểu thư, hán mới đến cách đây ba năm, còn chưa biết mặt ngài. Vừa rồi đắc tội, xin ngài nể tình "Tướng quân" mà tha cho hán."

"Ta hy vọng là không có lần thứ hai." Ánh mắt Tư Đồ Lăng Tuyết sắc lạnh quét qua Tang Quý. Sau đó, cô bỏ qua cả Vương Hán Bưu, trực tiếp kéo tay Hiên Viên Liệt vào trong.

Vừa vào bên trong hộp đêm, Hiên Viên Liệt đã không nhìn được mà nhăn mày bởi một mùi hôi cực nồng chui vào trong mũi.

Hán nhìn sang bên Tư Đồ Lăng Tuyết đang đứng bên cạnh. Thấy cô vẫn điềm nhiên như không nên hán mới lấy làm lạ hỏi: "Tuyết, em không ngửi thấy mùi gì à?"

"Mùi em không điếc." Tư Đồ Lăng Tuyết cũng quay sang nhìn hán.

"Đó là mùi gì thế?" Hiên Viên Liệt ghé đầu sát tai cô mà hỏi.

"Là mùi của cần sa. Còn có anh túc." Tư Đồ Lăng Tuyết chậm rãi trả lời hán.

Hiên Viên Liệt có chút ngỡ ngàng.

Cần sa? Anh túc?

"Đây là nơi buôn bán ma túy trái phép đấy à? Như vậy thì cũng quá lộ liễu rồi đấy!" Hiên Viên Liệt âm thầm cảm thán.

"Nơi đây không hề buôn bán ma túy trái phép? Nhưng đây cũng là hộp đêm duy nhất ở Hongkong dám ngang nhiên cho khách hàng sử dụng ma túy mà không sợ cóm." Tư Đồ Lăng Tuyết tiếp tục giải thích cho Hiên Viên Liệt.

"Vì sao lại như vậy?" Hiên Viên Liệt khó hiểu nhìn Tư Đồ Lăng Tuyết. Tuy rằng mảnh đất Hongkong này hắc bạch hỗn tạp nhưng ngang nhiên sử dụng hàng cấm như vậy cũng quá lộ liễu rồi.

"Anh hỏi vì sao ấy hả? Thực ra nguyên nhân đơn giản lắm! Cóm không dám đụng vào nơi này là bởi vì họ kiêng dè ông chủ của "Tướng quân lệnh" - Nhan Dịch Lâm."

Nhan Dịch Lâm?

Hiên Viên Liệt có chút sững sờ.

Nhan Dịch Lâm chẳng phải là ông trùm á phiện từng một thời làm mưa làm gió ở châu Á hay sao? Ông ta là nghĩa phụ của Tuyết?

Tin tức thật đáng chú ý nha!

Xem ra có rất nhiều điều về vợ nhỏ mà hán không biết.

...

Rời khỏi bar, Tư Đồ Lăng Tuyết dẫn Hiên Viên Liệt đi về phía thang máy đằng sau, đi xuống tầng hầm bên dưới.

Ngay lúc thang máy vừa mở cửa nơi tầng hầm, hai người liền chạm trán với một nhóm người khác.

"Thảm tử, Siêu Văn đại ca." Tư Đồ Lăng Tuyết nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi hai người đi đầu.

Họ cũng giống như Vương Hán Bưu, chính là hai cánh tay khác của Nhan Dịch Lâm.

Thảm Mộng Oánh - Mị và Siêu Văn - Độc.

Đi sau bọn họ còn có nhóm sát thủ của Siêu Văn - Bloody Seven.

Bloody Seven vốn là bảy cô gái tầm tuổi từ 22 ~ 25. Trong quá khứ, họ vốn là nạn nhân của những cuộc xâm hại tình dục ở trẻ vị thành niên. Do không thể nói ra sự thật cùng với sự hành hạ thể xác quá lâu đã dẫn họ đến hành vi giết người hoặc bỏ nhà ra đi. Cuối cùng, tất cả đều bị đưa vào trại giáo dưỡng và được Siêu Văn nhìn trộm.

Bloody Seven bao gồm Bloody Girl Lữ Anh Hồng và cộng sự của cô ấy là Vệ My My; Xà nữ Lưu Dư; Miêu nữ Bạc Mẫn; Vampire Princess Chi Dương và Black Cat Mỹ Thần. Không chỉ thế, còn có Siêu Vi là em gái của Siêu Văn, một bậc thầy về thôi miên thuật.

Ban ngày, Bloody Seven khoác lên mình lớp vỏ bọc của những cô gái bình thường, làm những nghề bình thường như bao người khác. Nhưng cứ mỗi khi đêm xuống là họ lại kéo xuống lớp vỏ bọc đó, trở thành những sát thủ tàn nhẫn nhất.

Hiện tại, Bloody Seven đang gây ám ảnh khắp Hongkong, Taiwan và Macau bởi hành vi lạm dụng tư hình một cách dã man để xử lý những tên tội phạm đang nhô ngoài vòng pháp luật mà họ cho là phần tử "cặn bã" của xã hội. Điều này khiến một số người dân hoang mang, số khác lại hả hê còn cảnh sát thì không ít phen đau đầu thiếu não.

Cách thức thanh toán những cái xác của họ đôi khi cũng khiến nhiều cảnh sát buồn nôn. Những người bị họ giết đều là dùng tư hình hành hạ đến chết, chết trong những tư thế cực kì dị dạng, toàn thân không còn nguyên vẹn. Bên cạnh xác của các nạn nhân luôn có những dòng chữ luận tội họ được viết bằng máu cùng với chữ ký biệt hiệu của các thành viên trong Bloody Seven.

...

Tư Đồ Lăng Tuyết đem một lượt thông tin về mọi người nói cho Hiên Viên Liệt.

Lúc đầu hắn cũng có hơi sững sốt khi biết đứng trước mặt mình chính là Bloody Seven đang rầm rộ trên những trang báo mạng hiện nay.

Nhưng rồi hắn lại cảm thấy chuyện này chẳng có gì mà kinh ngạc.

Bởi vì người quen biết với tiểu tình yêu của hắn có kẻ nào thân phận bình thường đâu. Nếu không phải là tai to mặt lớn ở bạch đạo thì cũng là dân anh chị máu mặt trong hắc đạo.

~~~~~

Miêu đã trở lại và ăn hại hơn xưa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hắc Đạo Của Tổng Tài Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.